LAURIE PAIGE

După ploaie, soare

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Cu coatele pe balustradă, Sandy stătea cu fața ridicată spre soarele de iunie: o boare blândă îi sufla în păr. Bacul care traversa lacul era scuturat ușor de valuri.

În cursul weekendului, Joyce și Rodney folosiseră tot felul de metode de convingere pentru a-i înfrânge șovăielile. Dar cum să reziste la farmecul fiului ei? La cinci ani, Rodney poseda deja autoritatea naturală a celor din familia Powers.

În spatele lui Sandy se întindeau treptat colinele verzi din Vermont. În față, munții Adirondack își înălțau vârfurile semețe.

Inima i se strânse. Nu putea suporta să revadă acele văi magnifice încadrate de munți, torente, nenumărate lacuri. Acolo îl întâlnise pe Rod Powers… Fără să vrea imaginea lui îi apăru în minte. Neclintitul Rod Powers. Înalt, sigur pe el, nu era o

frumusețe clasică, dar din fața lui cu trăsături aspre și virile emana un farmec irezistibil pe care nu-l moștenise fiul său.

În acest moment, băiețelul flecărea vioi cu Joyce, sora lui Rod. Semăna atât de mult cu tatăl lui: același păr brun cu reflexe arămii, aceiași ochi căprui cu luminițe aurii. Și acel zâmbet faimos, comun tuturor celor din familia Powers, la care nu putuse rezista niciodată.

Pentru ce această ciudată înțepătură în inimă când se gândea la Rod? Cât timp trebuia ca să uiți un bărbat, să încetezi să-l iubești? Ochii ei turcoaz se umplură de lacrimi.

Ochi de egipteancă, ochi atât de limpezi că te pierdeai în ei, îi spusese într-o zi Rod într-unul din rarele lor momente de tandrețe. Se certau atât de des în ultima lor vreme. Scutură din cap pentru a alunga amintirile și soarele făcu să strălucească părul ei lung și mătăsos.

Buclele ei aveau o nuanță nedefinită, nici brune, nici blonde, un fel de șaten arămiu. Sprâncenele mai închise îi puneau în evidență culoarea ochilor. Când cânta, pielea ei de un pal delicat strălucea ca o mătase sub lumini. În articolele din reviste, „impalpabilă", „ireală", reveneau adesea pentru a-i descrie frumusețea ieșită din comun.

Repeta un cântec nou a cărei înregistrare era prevăzută pentru sfârșitul verii când Joyce năvălise în

locul ei retras din Vermont. Pentru ea, sora lui Rod simboliza familia Powers: sigură pe ea, debordând de energie, și mai ales, bogată.

Ce contrast cu familia lui Sandy! Tatăl ei, chitarist într-o orchestră puțin cunoscută, trăsese întotdeauna mâța de coadă. Sandy își amintea de o copilărie petrecută pe drumuri, o copilărie foarte fericită, în ciuda greutăților, plină de râsete și muzică. Se revedea în culise adormită în brațele mamei sale. Taică-său ar fi cântat toată noaptea. Pentru el, nu existase niciodată ultima bucată.

Apoi, într-o noapte de iarnă, destinul pusese capăt în mod tragic acestei vieți boeme. Un drum înghețat, o mașină venind spre ei din ceață, mașina muzicanților proiectată în prăpastie. Sandy, atunci în vârstă de treisprezece ani, fu singura scăpată din accident. Ea și chitara tatălui ei. Din acea zi, instrumentul nu o mai părăsea niciodată. Învățase după ureche, ascultându-l pe tatăl ei.

Copilul fusese încredințat bunicii materne. Din nefericire, Sandy nu găsise lângă această bătrână distrusă de durere afecțiunea de care avea atâta nevoie.

Își întoarse privirile de la apele înspumate ale lacului pentru a și le îndrepta din nou asupra băiețelului atent la manevrele bacului care se apropia de țărm. Un val de dragoste aproape dureros îi cuprinse inima. Dragostea nu fusese niciodată un

sentiment ușor pentru Sandy. Ocupa un loc atât de esențial pentru ea. Așteptase prea mult.

Nu așteptase prea mult de la bunica ei? Bătrâna suferea poate că regăsea la nepoata ei trăsăturile dragi ale fiicei dispărute. Acea fată care, împotriva voinței ei, fugise cu un muzicant obscur. Fără îndoială, fusese dublu dezamăgită când Sandy, luând-o pe urmele tatălui său, nemulțumindu-se să cânte doar la chitară, învățase în plus și pianul.

Deoarece Sandy avea muzica în sânge: nu putea trăi fără muzică. În vara în care avea optsprezece ani, după ce-și luase diploma de sfârșit a studiilor secundare, fusese la o audiție într-un club de la periferie, care căuta o cântăreață. O angajaseră. În curând, cele mai bune cluburi din Manhattan și-o disputau.

Un an după debut, la moartea bunicii ei, Sandy vânduse casa, vrând să pună punct o dată pentru totdeauna trecutului. Era singură pe lume. La douăzeci și trei de ani, îl întâlnise pe Rod. Intrase în viața ei ca un uragan, răsturnând, răvășind totul. Și de la el așteptase prea mult?

– La ce te gândești? întrebă Joyce.

– La Rod.

Cufundată în gânduri, păstrară un timp tăcerea.

– Știi ce mi-a spus Rod despre tine într-o zi? murmură în cele din urmă Joyce.

Sandy păli.

– Ce anume?

– Mi-a spus că ceea ce iubea la tine era rezerva ta tăcută, acel calm de nepătruns care-i dădea o senzație de pace. L-am tratat drept romantic incorigibil!

Emoția o făcu să tremure pe Sandy. Se încleștă de balustradă ca să-și revină.

– Calmă, eu? Sunt moartă de frică! Ești sigură că nu va fi acolo?

– Îți jur! strigă Joyce cu solemnitate. Participă la o cursă de șalupe în regiunea marilor lacuri. Va fi departe, la sute de kilometri!

– Sper că promisiunile tale vor fi mai solide decât cunoștințele geografice! replică Sandy cu un râs lipsit de veselie. Să-ți fie clar: dacă am acceptat să vin este doar din cauza tatălui tău.

– Bineînțeles! făcu Joyce, teatral.

Domnul Powers avusese o criză cardiacă în urmă cu câteva luni. O însărcinase pe fiică-sa s-o invite pe Sandy să vină să petreacă luna iunie la High Falls cu Rodney. Imposibil de refuzat. El fusese întotdeauna deosebit de amabil cu ea.

Bacul acostă și gloata de pasageri coborî. În curând, toți trei erau la drum, în Mercedesul lui Joyce. Când treceau prin fața unei benzinării, Sandy întrevăzuse într-o fracțiune de secundă silueta atrăgătoare a vreunui bărbat care ajuta o femeie blondă să iasă din mașină. Inima îi sări din piept. Nu, nu putea fi Rod. Imaginația îi juca feste! Dar această viziune fugară îi trezi un val de amintiri.

Încercă să se liniștească, observând peisajul cu curiozitatea călătorului care vine acasă după ani de rătăciri. Strânse din pumni. Ce proastă! Nu era acasă aici. Nu venea decât în vizită.

Sandy urâse întotdeauna să trăiască în oraș, ea care visa la plimbări prin pădure și hoinăreli în munți. În ziua în care, cu Rodney sub braț, își părăsise soțul și apartamentul lor luxos din New York, își făcuse o promisiune. Dacă va reuși prin cântat, se va duce să locuiască la țară. Fiul ei nu va crește în această atmosferă poluată. Va avea spațiu. Ce era mai bine, de fapt, decât apropierea de natură ca să înveți libertatea și independența?

Joyce îi întrerupse visarea.

– Iată-te în comitatul Essex. Nostim că locuința ta se numește Essex Junction. De asta ai cumpărat-o?

– Nu.

– Simplă coincidență, atunci?

– Da. Statele New York și Vermont au multe în comun, să știi. Lacul Champlain, de exemplu. Căutam pur și simplu un refugiu unde să pot lucra și crește fiul în liniște.

– Hotelul Powers este un loc foarte calm. După căsătorie, de ce nu v-ați instalat și cu Rod acolo?

– El nu ținea. Este un citadin.

– Te înșeli. Dovada: acum locuiește acolo, spuse Joyce cu o logică imbatabilă.

– Ascultați! La radio este cântecul mamei! strigă brusc Rodney din spatele lor.

Tăcură. Lui Sandy nu-i plăcea deloc să-și asculte creațiile în fața altora. Textele ei vorbeau în majoritate despre singurătate și dezamăgirile dragostei. Își deschidea inima. Când se afla pe scenă era altceva, se cufunda complet în muzică și uita de public.

Joyce conducea prudent pe drumul sinuos al lacului Placid. Ajunseră în curând la High Falls, stațiunea de sporturi de iarnă unde familia Powers aveau propriul ei hotel. Stațiunea era deschisă toată iarna. Iarna se făcea schi și patinaj. Vara, plimbările, campingul și sporturile nautice făceau bucuria celor în vacanță.

– După masă am putea merge în oraș să facem câteva cumpărături, nu? sugeră Joyce.

– Nu-mi place să merg la cumpărături, declară imediat copilul, serios ca un papă.

Cele două femei izbucniră în râs. Reacția copilului era atât de tipic masculină!

– Liniștește-te, dragul meu, spuse Joyce. Bunicul tău va vrea cu siguranță să-ți arate noul teren de jocuri. Îți amintești? Tu l-ai ajutat pe tatăl tău să-l deseneze. Vei putea să vezi rezultatul.

Sandy nu-i asculta decât cu o jumătate de ureche, din ce în ce mai absorbită de peisaj și de amintirea plimbărilor ei cu Rod. Să regăsească acești munți frumoși era mult mai penibil decât crezuse. Îl vedea

pe Rod peste tot: în silueta vagă a unui necunoscut la o benzinărie, într-o urmă fugară zărită sub un copac…

De ce nu voise să trăiască aici cu ea? De ce ținuse atât de mult să locuiască la New York? La fel de mult precum îi plăcuseră scurtele vizite la High Falls, tot atât urâse viața citadină. Rod o târa la nenumărate serate, unde, îmbrăcată în rochii lungi de vampă alese de el, se simțea întotdeauna ca și cum ar fi fost la reprezentație. Niciodată nu găsea timp s-o ducă în parcurile și muzeele pe care ea le frecventa înaintea căsătoriei.

Joyce o luă pe aleea îngustă ce ducea la hotel. Copaci mari formau o boltă deasupra drumului. Razele de soare care se infiltrau printre frunze desenau pe sol motive fantasmagonice. În cele din urmă apăru clădirea impozantă de piatră, scăldată în lumină. Sandy fremătă.

Nu sunt decât ziduri, își repeta ea. Nu-ți pot face rău. Doar amintirile fac rău. Ieși din mașină și fixă frumoasa fațadă cu aceeași intensitate cu care ar fi căutat schimbări pe fața unui prieten pe care nu-l văzuse de multă vreme.

Ridică încet capul spre cele patru ferestre ușor mansardate al etajului al doilea, unde se aflau apartamente luxoase.

Într-unul dintre ele își petrecuse Sandy luna de miere. Sezonul de iarnă era în toi, atunci. Rod o învățase să schieze. Anul următor era însărcinată și el

considerase acest sport prea periculos. La început, mișcată de atâta grijă, se săturase repede să fie tratată ca un copil.

O cuprinseră emoții contradictorii. Poate chiar se comportase ca un copil? Din ce în ce mai des fugea din apartamentul lor, cum fugise din casa bunicii sale.

Dumnezeu știe totuși de ce nu făcuse eforturi pentru a se pune în acord cu o familie de vază. Se înscrisese chiar la universitate. Urmase cursurile de artă și literatură. Degeaba. De la prima întâlnire cu Rod, înțelesese că aparțineau unor lumi total diferite.

– Hotelul îți provoacă amintiri, nu-i așa? întrebă Joyce.

Sandy își luă poșeta și haina din mașină.

– Da.

– Nu uita că tu ai plecat. Rod a suferit mult…

– Mai curând orgoliul lui!

– Ce puțin îl cunoști!

Sandy se abținu să răspundă. O soție și o soră au prin natura lucrurilor puncte de vedere diferite.

– Uite! Sunt patru ornuri! exclamă Rodney cu degetul spre acoperiș.

– Hornuri, îl corectă Sandy.

– Așa am spus și eu, ornuri.

Doi tineri servitori în cămăși albe imaculate apărură în prag și începură să descarce bagajele.

Holul imens, rustic și rafinat în același timp, avea o arhitectură originală. Un șemineu rotund trona în

mijloc, înconjurat de fotolii adânci. În spatele biroului de la recepție, o ușă ducea la apartamentele familiei.

Hotelul era în formă de U. Corpul principal al clădirii avea o cafenea, un bar, un restaurant și două etaje de camere și apartamente. Familia Powers locuia în cea de-a doua aripă, cea care nu avea decât un singur nivel. O terasă mare se deschidea spre grădina unde clipocea o piscină. Un pic mai departe erau terenuri de tenis.

Ajunsă în fața ușii cu panoul „Particular“, Sandy fu cuprinsă brusc de un presentiment ciudat. Rod era acolo! Îi simțea prezența în fiecare fibră a trupului. Era acolo, în spatele ușii!

Joyce apăsă pe clanță și Sandy o urmă cu inima bătându-i nebunește. Nimeni nu era pe culoar. Șocul fu atât de mare încât simți că nu o mai țin genunchii. Dumnezeule, își ieșea din minți! Din fericire, își reveni imediat.

– Tata ți-a instalat un pian în biroul lui Rod. Și iată camera ta, spuse Joyce deschizând o ușă.

De fiecare parte a culoarului erau patru camere. Salonul se afla în capăt. La stânga camera lui Rod, biroul său și cele două camere rezervate acum lui Sandy și Rodney. Domnul Powers și Joyce locuiau în față. Cele două camere care mai rămâneau erau rezervate prietenilor.

În timp ce Joyce îl ducea pe Rodney în camera lui, Sandy se așeză pe pat și se uită distrată în jur.

Un superb covor persan albastru acoperea podeaua. Pereții roz deschis erau puși în valoare de draperii grele asortate cu cuvertura de damasc, tot albastră. Două scaune înconjurau o măsuță și o toaletă minunată era așezată în fața patului care trona între cele două ferestre.

O senzație dureroasă de dezamăgire strângea încă inima lui Sandy. Ce sperase? Că Rod, la anunțul venirii lor să hotărască să nu mai plece? Recunoscu fără să vrea că i-ar fi dorit prezența. Ar fi dorit ca… Ce anume? S-o ia în brațe pentru a reîncepe de la zero? S-o consoleze pentru zilele nesfârșite de singurătate petrecute de la despărțirea lor?

Își strânse pleoapele. Nu va plânge! Nu trebuia să simtă nimic. Nu suferi decât dacă vrei. Își repeta acest laitmotiv de doi ani: nu suferi decât dacă vrei.

Auzind voci pe culoar, se ridică dintr-o săritură. Era timpul să meargă să-l salute pe domnul Powers… Aruncă o privire în oglindă, își netezi fusta și deschise ușa. Dădu nas în nas cu Joyce care o prinse de braț.

– Nu știam… Îți jur că nu știam!

În spatele lui Joyce apăru silueta înaltă a unui bărbat însoțit de o tânără blondă.

Rod puse jos geamantanele pe care le ducea, o dădu la o parte pe sora lui și cu mersul său suplu și sigur înaintă spre Sandy care era înmărmurită. Bronzat superb, afișa mina radioasă a celor care trăiesc în aer liber. Câteva riduri minuscule încrețeau colțurile

ochilor săi întunecați. La tâmple îi apăruseră firicele argintii. Nu se schimbase deloc, în ciuda celor treizeci și patru de ani. Era la fel de atrăgător, cu un plus de siguranță adus de maturitate.

Totuși, un detaliu reținu atenția lui Sandy. Tânărul pe care-l cunoscuse cu șapte ani în urmă avea ochi râzători, cu ceva drăcesc în lucirea malițioasă. În acest moment, întrezări în ei un soi de plictiseală, care le dădea o nouă profunzime. O cuprinse din nou senzația ciudată de durere.

Privirea pătrunzătoare a lui Rod avea asupra ei efectul unei arsuri. Fusta ei dreaptă și bluza simplă trebuia să-i pară severe față de rochiile sofisticate pe care o obliga să le poarte altădată. Nedumerită, citi în ochii lui căprui un fel de resentiment.

– Bună, Sandy. Ce faci?

Vocea lui veselă contrasta cu expresia gravă a privirii.

– Foarte bine, mulțumesc. Dar tu? articulă ea cu greutate.

El măsură silueta subțire. Timp de o secundă, o lucire bizară traversă pupilele lui presărate cu auriu. La ce se gândise?

– Bine, murmură el.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Pari în plină formă, spuse ea.

Ești mai ales la fel de periculos de atrăgător ca altădată, se gândi ea, tulburată de prezența atât de aproape a acestui om pe care îl iubea.

– Și tu la fel. Ești mai frumoasă ca oricând, spuse el cu o voce răgușită care semăna cu o mângâiere.

Sandy se înfioră, nefiind în stare să-și dezlipească privirea de Rod. Dar și el părea ca hipnotizat.

Brusc, o mânuță cu unghii lăcuite se puse pe brațul lui Rod. Farmecul se risipi.

– Ce aștepți ca să mă prezinți, dragule? Eu sunt Andreea, logodnica lui.

Urmă o tăcere surprinzătoare. Apoi, Rod dădu la o parte cu un bobârnac o buclă blondă care cădea peste fruntea fermecătoare a tinerei.

– Nu trebuie să vinzi pielea ursului din pădure, drăguța mea, făcu el pe un ton glumeț. Din câte știu, nu ai fost încă cerută în căsătorie.

Andreea nu se lăsă dată gata doar cu atât.

– Nu ești la curent?. Astăzi femeile îi cer în căsătorie pe bărbați. Asta nu mai șochează pe nimeni.

– Aici, noi ținem la tradiții….

O privi pe Sandy cu ochi sticlind de maliție. Ea își aminti atunci de discuția care precedase căsătoria lor. Deși ea însăși nu se grăbise să oficializeze legătura lor, Rod se arătase foarte atașat.

– Să revenim la lucruri serioase, reluă el. Andreea, ți-o prezint pe sora mea. Joyce, Andreea va petrece o lună cu noi. Am cu tatăl ei relații importante de afaceri. Plănuiesc chiar să-i cumpăr societatea fiindcă în curând va ieși la pensie.

Ce explicație alambicată! Rod nu era genul să-și justifice acțiunile. Ce încerca să sugereze? Că o invitase pe Andreea din motive de interes?

– Andreea, ți-o prezint pe…

Sandy așteptă calmă ca el să-și termine fraza.

– … soția mea. Mă rog, fosta mea soție.

Obrajii palizi ai lui Sandy se împurpurară. Năucită, îi întâlni privirea indescifrabilă.

– Încântată să te cunosc, sfârși prin a-i spune tinerei, care-i azvârli o privire înțepată.

– Joyce, ce cameră să-i dăm Andreei? întrebă Rod.

– Ah! Vreți camere separate? Scuză-mă, se grăbi ea să adauge în fața fetei furioase a fratelui ei. N-are decât să ia camera de lângă mine.

– Și tu Rod, unde dormi? se interesă Andreea.

– Chiar în fața ta.

– Tată!

Rodney țâșnise pe culoar, sări în brațele tatălui său care îl strânse pe băiețel, râzând. Domnul Powers venea mai încet. Zâmbetul care-i lumina fața ridată contrasta cu neliniștea imperceptibilă din ochii lui albaștri. Privirea lui se opri pe rând asupra lui Sandy, Rod și Andreea.

– Este formidabil! strigă Rodney însuflețit. Tatăl meu este aici. Mama mea este aici. Suntem cu toții aici.

Scoase un oftat adânc de ușurare.

– Acum suntem o adevărată familie!

Capitolul 2

O familie? Cu gâtul strâns de emoție, Sandy înaintă spre domnul Powers. El se schimbase. Mersul șovăitor și mâinile care-i tremurau ușor erau dovada bolii recente. O îmbrățișă cu afecțiune.

– Sunt atât de fericit să te văd, draga mea Sandy.

– Și eu. Bună ziua, domnule Powers.

– Te rog, spune-mi tată.

– Bună ziua, tată.

Ce fals suna cuvântul! Ea nu-și avea locul în această familie. N-ar fi trebuit să vină niciodată. Cea mai bună soluție ar fi fost să taie definitiv punțile. Dar cum să procedeze când avea un copil cu fiul acestui bătrân? Zâmbetul contrariat pe care-l arbora se stinse. De ce nu prevăzuse toate aceste dificultăți? Mai întâi, prezența lui Rod. Și mai ales cea a Andreei. Ce-și închipuise? Dacă ea nu avusese nici un bărbat în viața ei, după divorț, credea că Rod își impusese aceeași

disciplină? Nu, hotărât lucru, n-ar fi trebuit să-și părăsească niciodată casa ei din Vermont!

Oricum, dacă fostul ei socru îi remarcă stânjeneala, nu o arătă. După ce o salută pe Andreea, rece dar politicos, se întoarse către fiul său.

– Pot să-ți vorbesc între patru ochi, Rod? Scuzați-ne, doamnelor.

Cei doi bărbați dispărură în birou. Un pic descumpănită, dar surâzătoare, Andreea își luă valiza și intră în camera ei.

– Mergem să facem baie, mamă? întrebă Rodney.

– Nu, nu acum.

Joyce îi veni în ajutor.

– Hai, bombonel. În curând este ora prânzului. Ce-ar fi să ne uităm la televizor până atunci? Îți promit să te duc la piscină după somnul de după-amiază. Pe cuvânt de onoare!

Ridică mâna solemn și-i făcu complice cu ochiul lui Sandy. Rodney acceptă bucuros și zbură ca o săgeată în direcția salonului, cu Joyce după el. Imediat, lui Sandy îi ajunseră la urechi vocile unui desen animat.

Intră în camera ei, gândindu-se că fericirea semăna cu un desen animat. Fericirea… În fond, ce era aceasta? Un loc unde te simți acasă, un puști debordând de vitalitate. Îi va fi întotdeauna recunoscătoare lui Rod că-i dăruise un copil. Iată un lucru pe care nimeni nu i-l putea lua: primii cinci ani din viața lui Rodney.

Ce-ți trebuia ca să fii fericit? Un prieten fidel? Un soț iubitor? Dar Rod nu o iubise niciodată. Fascinat de ea, vrusese să o posede. Dar nu o iubise.

Când iubești, îl accepți pe celălalt așa cum este… nu încerci să-l modelezi după bunul tău plac.

Durerea încercată în ziua în care făcuse această descoperire încă o chinuia. Din acea clipă, inima ei devenise fragilă ca un cristal, gata să se spargă la cel mai mic șoc. Rod recunoscuse – doar dorința îl atrăsese spre ea. Nu dragostea. Dorința.

I se bătu încet la ușă și intră Joyce, cu o față îngrijorată.

– Îmi pare rău, sincer rău. Și această Andreea. Sandy ridică din umeri.

– Bah! Rod va rămâne întotdeauna un play-boy.

– Te înșeli. Sub aerul de donjuan, Rod este un bărbat fidel pe care se poate conta. Ar fi trebuit să-l vezi în timpul bolii tatei. A stat la căpătâiul lui zi și noapte! Iar afacerile de familie… Nu precupețește nici un efort pentru a le fructifica.

– Dar pentru el este un joc de copii!

Joyce și Rod avuseseră întotdeauna o viață ușoară. Niciodată nu trebuiseră să se bată cu dezaprobarea generală.

Lecții de muzică, dans, tenis, echitație. Totul le fusese adus pe tavă. Fuseseră la cele mai bune universități. Experți financiari îi ajutau să administreze averea, sfătuindu-i cum să investească.

Sandy, în schimb, trebuise să se ascundă la vremea când încerca să învețe la chitară lucruri noi. Bunica ei nu suporta muzica. Și mai târziu, nici Rod.

– Nu a luptat niciodată împotriva curentului, insistă Sandy.

– Ce știi tu? Nu ai încercat niciodată să-l înțelegi. Nu te interesează decât muzica ta.

Sandy scoase un oftat iritat. Celibatară înrăită, Joyce habar n-avea despre relațiile dintre un soț și soția lui.

– Îl uiți pe Rodney, spuse ea încet.

Da, viața ei se rezuma la fiul său și la muzică. Două pasiuni care ar fi trebuit să-i fie suficiente…

Dintr-o dată, din camera vecină izbucniră voci.

– Am impresia că Rod și-a dat peste degete! strigă Joyce. Tata trebuie că nu apreciază deloc că a aterizat cu această fermecătoare blondină.

În vocea ei răzbătea un soi de provocare.

– De ce aș interveni? Nu mă privește.

– Sandy! Știi foarte bine că se ceartă din cauza ta.

– Dar n-are nici o legătură! Eu n-am cerut nimic.

Ce mult regreta că acceptase să vină! N-avea nimic în comun cu acești oameni care se comportau de parcă lumea era a lor. Totuși, ea însăși evoluase. Se terminase cu tânăra timidă care se temea că nu place. Reușise, și fără ajutorul nimănui. Muzica ei îi adusese independență și securitate. Muzica ei… Își punea în ea visurile, speranțele, tot ceea ce îi

refuzase viața. Unica sa teamă era ca într-o zi fiul ei să o compare cu prietenii tatălui său, să-i fie rușine de ea.

Nu, se gândi ea. Copiii judecă altfel. Iubesc fără condiții. Este suficient să le dai în schimb un pic de afecțiune.

Cum scotea din poșetă o batistă pentru a-și șterge ochii, Sandy zări carnețelul cu copertă verde unde își nota ideile cântecelor. Îl luă cu un gest automat și-l deschise la textul la care lucra pentru viitorul album.

„Când voi vedea capătul tunelului?
Visurile mele sunt doar himere
Am cântat fericirea eternă
Dar nu mi-a rămas decât un gust amar".

Privi pe fereastră la munții care se înălțau la orizont. Da… o fericire eternă ca zăpezile de pe vârfuri. Dar visurile pe care le avea se transformaseră în himere.

– Un cântec nou? strigă Joyce.

Sandy tresări. Cufundată în gânduri, uitase complet de prezența ei! Dar Joyce cunoștea bine acest carnet. Sandy nu se despărțea niciodată de el.

– Da.

– Mă întreb unde îți găsești inspirația. Cântecele tale nu vorbesc decât despre dragoste. Sau viața ta este complet plată!

Sandy preferă să nu răspundă. Joyce era exasperată de mutismul ei.

– Nu o să te înțeleg niciodată! Aveai totul pentru a fi fericită și ai părăsit totul.

Când se înfuria, semăna și mai mult cu Rod și Rodney.

– Fals…

Se întrerupse. La ce bun? Ca toți oamenii din lumea sa, Joyce habar n-avea habar de neliniștile celorlalți, de temerile în fața dificultăților vieții. Nu înțelegea că într-o bună zi Sandy se săturase să se limiteze la imaginea pe care o avea Rod despre ea. Joyce nu știa nimic despre disperarea de a nu fi iubită pentru sine însăși.

– Să mai spui că atunci când Rod te-a luat de nevastă, îmi făcusem griji pentru tine! Mă temeam că-ți distrugi sensibilitatea sufletului tău de poet. Ce ironie!

– Joyce, tu nu…

– Mai curând ar fi trebuit să mă neliniștesc pentru Rod. Pe el era cât pe ce să-l distrugi. Mult timp după divorțul vostru, când a putut până la urmă să vorbească despre tine, mi-a povestit cum ai dispărut într-o seară, pur și simplu, fără nici măcar o mișcare sau un mesaj. Și l-ai luat și pe Rodney. A crezut că înnebunește. De ce ai procedat atât de laș, Sandy?

Sandy strânse din pumni, lividă.

– Chiar a doua zi i-am comunicat noua mea adresă avocatului lui. Pretinzi că Rod a suferit. Asta nu l-a împiedicat să meargă în toată lumea și să participe la faimoasele lui competiții! spuse ea ironic.

– Da, bătându-și joc de viață și de moarte.

Ce să răspundă? Sandy era sigură de un singur lucru, dacă Rod ar fi iubit-o, ar fi căutat-o, ar fi implorat-o să se întoarcă. Și acum, totul se terminase. Imposibil să dai timpul înapoi.

Impresionată de această idee, scoase un stilou și-și deschise carnețelul la o pagină albă. „Unde să te duci când trecutul te apasă? Unde să mergi când ai luat-o pe un drum greșit? Inima noastră tânjește ca și cum ar vrea să revină în locul unde au fost altădată iubiți, acum multă vreme, oh! atât de multă vreme".

Închise caietul cu ochii plini de o imensă desperare.

– Ce ai scris? întrebă Joyce, intrigată de imobilitatea lui Sandy.

– Nimic… Fleacuri. De altfel, dacă asculți bine cântecele sunt pline… Bun. Mă duc să desfac valizele lui Rodney.

– Inutil. Este treaba cameristei.

Cu aceste cuvinte Joyce părăsi camera, lăsând în urma ei efluvii de parfum. Sandy începu să străbată camera în lung și în lat. Dumnezeule! În ce capcană se lăsase prinsă? Cineva bătu la ușă.

– Intră!

Erau Rod și tatăl său. Fața împurpurată a lui Rod îi dovedea furia. Nu mai era cazul să rămână. Va pleca imediat.

– Dacă mă conduci în oraș, voi închiria o mașină, spuse ea în defensivă. Mă întorc acasă.

– Nici vorbă, strigă domnul Powers. Ai promis să rămâi toată luna iunie.

Ea aruncă o privire spre Rod.

– Da, dar era înainte… înainte să vină și alți invitați, spuse ea cu o voce șoptită.

– Vreau să rămâi, Sandy. Sunt un om bătrân, te rog, fă-mi plăcerea, zise el cu un zâmbet care semăna atât de mult cu al nepotului său. Dacă nu reușiți să vă înțelegeți, Rod și prietena lui vor pleca.

– Oh nu! Este imposibil. Nu vreau să vă deranjez. Prezența mea este inoportună în… în familia voastră.

– Dar faci parte din familie, Sandy. Nu, nu discuta. Cum ar putea fi altfel când ești mama unicului meu nepot?

Sandy își ascundea cu greu nervozitatea. De ce Rod nu spunea nimic? El se ținea deoparte, cu ochii fixați asupra ei, cu o intensitate care o durea ca o arsură.

– Rămâi, sfârși el prin a spune.

– De ce?

– Am promis să lipsesc luna aceasta. Dar diverse afaceri m-au obligat să revin. N-are importanță. Esențialul, pentru tatăl meu și pentru mine, este să te simți tu bine, și de altfel de asta depinde și Rodney.

Ea scutură din cap. Unde vroia să ajungă el?

– Dacă îmi poți suporta prezența, voi rămâne. Dacă nu, voi pleca, spuse el în concluzie.

Ce să facă? Dacă pleca, lui Rodney i s-ar frânge inima. Era așa de bucuros să-și petreacă vacanța cu mama lui aici. Dar să-i ceară lui Rod să plece…

Dezorientată, îi privi pe rând, mișcată de tandrețea unuia și nerăbdarea celuilalt. Intoleranța lui Rod în privința ei nu era o noutate. Scurta lor viață comună o dovedise suficient. Dar dacă nu mai era măritată cu el, era chiar fiindcă alesese să fugă de această situație intolerabilă. Nimic nu o obliga să se supună din nou. Luă brusc hotărârea.

– Nu rămân.

Roșu de furie, Rod făcu stânga-mprejur și se îndreptă spre ușa biroului care separa camera lui de cea a lui Sandy.

– Plec imediat, anunță el oprindu-se în prag. Tată, îi permiți Andreei să stea câtva timp aici?

– Așteaptă! Eu trebuia să plec!

– Nu, facem cum am convenit. Intrusul sunt eu.

El făcu gestul de a apăsa pe clanță.

– Nu! strigă ea, pierdută.

Măcar de i-ar fi dat timp să reflecteze, să cântărească lucrurile! Cei doi bărbați o fixau în tăcere. Ea își umezi buzele.

– Și atunci? întrebă Rod.

– Nu o brusca, spuse blând domnul Powers.

– Ei bine, spuse ea în cele din urmă, o lună nu este prea lungă…

Rod scoase un mic mormăit care-i atrase o privire severă din partea tatălui său.

– Ești sigură.

Ea înghiți în sec.

– Da.

Rod îi adresă un zâmbet devorator care îi merse la inimă. Niciodată vreun bărbat nu o tulburase în asemenea grad.

– Firește că este sigură, spuse el. Nu mai suntem copii, ce naiba. Să ne comportăm ca niște persoane responsabile, nu?

O scânteie de sfidare strălucea în privirea lui sumbră.

– De acord, replică ea cu lehamite. Nu știa prea bine despre ce este vorba. Schimbul lor de cuvinte făcea să conțină atâtea subînțelesuri…

– Masa este servită!

Intervenția lui Joyce detensionă atmosfera din cameră. Ieșiră cu toții. Apăru Andreea și-l luă imediat pe Rod de braț. Sandy nu se putu să nu se împiedice să-i invidieze îndrăzneala. Reacțiile ei cu Rod fuseseră întotdeauna atât de încordate, atât de furtunoase.

Puteau să coabiteze oare o lună întreagă fără să se certe? Își aminti infernul din ultima vreme al căsătoriei lor. Trebui să admită că separarea fusese benefică pentru toți, inclusiv Rodney.

Se așezară în jurul mesei rotunde din sufrageria care avea la un capăt o mică bucătărie de care familia se servea rar. În general, li se aducea mâncarea de la restaurantul hotelului.

În mijlocul feței de masă galbene trona un buchet minunat de flori de câmp. Li se servi o salată apetisantă de langustă și legume de grădină pregătite la aburi.

– Nu-i ceva mai bun de mâncare? întrebă Rodney, dezamăgit.

– Rodney? strigă Sandy.

– Ai chef de altceva? întrebă domnul Powers.

– Hamburger și cartofi prăjiți răspunse copilul fără ezitare.

– Cum este prima zi de vacanță, o să ai. Dacă mama ta îți dă voie, bineînțeles.

Rodney ridică spre maică-sa o privire rugătoare căreia ea nu-i putu rezista.

– Bine, de această dată, acceptă ea zâmbind.

– Grozav! Pot să am cartofi mai mulți?

Domnul Powers dădu comanda chelnerului care le adusese mâncarea pe o masă rulantă.

– Mama mea mă obligă întotdeauna să mănânc legume verzi, declară Andreea cu hotărâre.

– Mie-mi place spanacul verde. Nu pregătit, precizează Rodney de frică să nu fie forțat să înghită o farfurie întreagă.

– De obicei mănâncă de toate interveni Sandy, simțindu-se atacată în orgoliul de mamă. Dar trebuie să știi să faci plăcerea unui bunic.

Zâmbi malițios spre domnul Powers care înțelese imediat aluzia.

– Exact! accentuă imediat Rodney.

Izbucniră cu toții în râs. Masa se desfășură într-un mod plăcut. Salata de languste era felul preferat al lui Sandy. De unde venea această atenție delicată? Precis din partea domnului Powers.

Ca desert li se aduse o minunată prăjitură cu ciocolată.

– Oh! Prăjitura mea preferată! exclamă Rodney încântat.

– Trebuie mai întâi să-ți termini hamburgerul, spuse Andreea cu severitate.

Încă o dată, Rodney întoarse spre maică-sa o privire imploratoare. Sandy îi zâmbi.

– Nu-l forțez să termine ce are în farfurie. Esențialul este să încerce din toate ca să-și dezvolte facultățile gustative.

– Ah! Înțeleg… Metoda științifică. Îmi aduci aminte de Rod și pasiunea lui pentru cifre, spuse tânăra lansând vecinului ei o ocheadă tandră. Este foarte competent în acest domeniu. Și în altele, de altfel.

Sandy se abținu să ceară precizările pe care Andreea era gata să le facă imediat!

– Ești gata de plecare? întrebă Joyce după cafea. Sandy și cu mine mergem să facem cumpărături la Lake Placid, te tentează, Andreea?

– Nu știu. Ce program ai, Rod? se interesă aceasta pentru a arăta de ce companie era interesată.

– Pentru început îl duc pe Rodney la culcarea de după-masă. Apoi, mă duc să lucrez în biroul meu. Am multe dosare de studiat.

– O să rămân cu tine, miorlăi Andreea. Mi-am adus o carte bună. Promit să nu te deranjez.

Când Sandy se duse să-l sărute pe Rodney în pat, înainte de plecare, băiețelul spuse:

– Amintește-i mătușii Joyce că a promis să mă ducă la piscină după ce mă scol.

– Fii liniștit. Ne întoarcem la timp.

– Dacă nu, te duc eu, vrei? spuse Rod făcând cu ochiul, glumeț.

Sandy se întoarse către el. Părea dintr-o dată bine dispus.

În timpul mesei totuși, nu vorbise deloc. Fără îndoială, se bucura s-o aibă pe Andreea doar pentru el în această după-amiază, se gândi ea.

Rodney căscă să-și rupă fălcile. Sandy îi mângâie fruntea cu o tandrețe amestecată cu suferință. Ce greu va fi să-l părăsească la sfârșitul lunii! El urma să petreacă șase săptămâni în plus cu tatăl lui.

– Pe curând, spuse ea ieșind.

Joyce o aștepta pe culoar. Când traversau holul hotelului, cineva le interpelă.

– Joyce! Bună!

Sandy o simți pe Joyce că înțepenește. Ce se întâmpla? Cumnata ei era de obicei stăpână pe emoțiile ei așa că Sandy îl studie pe noul venit cu un interes particular. Nu-l mai văzuse niciodată.

– Bună, Justin, răspunse rece Joyce. Nu știam că ești la High Falls.

Fără să fie impresionat câtuși de puțin, necunoscutul îi luă mâna și i-o sărută galant.

– Te-am avertizat că o să mă întorc.

O privea drept în ochi. Joyce se înroși până la rădăcina părului. Hotărât lucru, între cei doi exista ceva.

– Sandy, ți-l prezint pe Justin Fletcher, spuse laconic Joyce. Ea este cumnata mea, Sandy Powers.

Își strânseră mâinile.

– După accentul pe care-l aveți, presupun că sunteți din Quebec? întrebă Sandy.

– Da, din Montreal.

– Bine, este timpul să plecăm, i-o tăie Joyce. Avem de făcut cumpărături. Fără un cuvânt în plus se îndepărtă, în timp ce Sandy o scuză.

– Iertați-o, am avut o călătorie foarte obositoare.

Cum putuse fi atât de necioplită Joyce? Dar Justin izbucni în râs, un râs profund care răsună în holul vast. În vârstă de patruzeci de ani, avea umeri lați și o musculatură puternică. Evident, un sportiv. Părul lui brun, ciufulit, încadra o față plăcută.

– Este o femeie liberă, spuse el vesel. Ține cu dinții de independența ei. Încântat că te-am cunoscut Sandy.

Râdea încă atunci când se îndrepta spre lift, nedând nici o importanță privirii asasine pe care i-o arunca Joyce.

– Ce bărbat fermecător! remarcă Sandy, o dată plecate la drum.

După un demaraj în trombă, Joyce rulă cu viteză pe drumul sinuos de la Lake Placid.

– Mmm.

– Îl cunoști de mult?

– Nu.

În fața mutismului lui Joyce, Sandy preferă să nu insiste. În fond viața ei personală nu o privea.

Lake Placid era un orășel situat pe malul unui lac, dar particularitatea acestuia o amuzase întotdeauna pe Sandy, nu lacul cu același nume, care era la distanță de câțiva kilometri. Joyce umbla dintr-un magazin în altul, bosumflată. Sandy se minună să vadă o astfel de nervozitate la această femeie de lume, împlinită. Sau ea se schimbase, sau Sandy se înșelase asupra personalității ei reale. Sandy se simți plină de compasiune pentru femeile din lumea întreagă. Justin Fletcher era vizibil cauza acestei comportări ciudate. Dragostea provoca atâtea necazuri! Ea scrisese în cântecele ei despre această temă și se gândea fără încetare la această emoție care-i apropia pe bărbați și femei și-i cufunda într-un vârtej de voință și frenezie. Și dacă dragostea nu era decât rezultatul unei formule chimice? O alchimie misterioasă…

– Ne întoarcem? întrebă brusc Joyce.

– Da, dacă vrei.

Drumul de întoarcere se efectuă într-un mod mai calm. Joyce părea mai liniștită după raita prin oraș.

Sandy îl găsi pe Rod așezat pe canapeaua din salon, cu un drăgălaș cap blond așezat pe umărul lui. Sculat și îmbrăcat, Rodney pretinse să fie dus la piscină. Plecară toți să-și pună costumele de baie.

În camera sa, Sandy constată că valizele îi fuseseră desfăcute și lucrurile aranjate în dulap. Își scoase costumul și prinsă de o inspirație subită, se duse în birou și se așeză la pian. Degetele îi atacară fără ezitare melodia care-i umbla prin cap.

„Când vei vedea capătul tunelului?“ fredonă ea trist.

Imaginea lui Rod îi apăru în minte. El se schimbase. Noua maturitate îi venea bine. Îl găsea mai atrăgător ca niciodată. Privirea își pierduse din veselie, dar reflecta o mai bună înțelegere a vieții. Părea mai tolerant ca altădată. De exemplu, nu se enervase când Andreea se prezentase drept logodnica lui. Niciodată nu ar fi reacționat așa cu Sandy. Dimpotrivă, îi scotea în evidență cel mai mic defect fără pic de menajamente.

Își amintea cu claritate certurile care presăraseră cei patru ani ai vieții lor comune. Începeau întotdeauna cu un reproș din partea lui Rod. În majoritatea dăților, se referea la ceva ce ea uitase. Uitase să se ducă la o întâlnire, să plătească facturile, și mai ce încă?

Ca și bunicii lui Sandy, lui îi plăcea ca viața să-i fie reglată în cele mai mici detalii. Pretindea ca ea să

mănânce la ore fixe, chiar dacă asta o deranja în plină muncă de creație. O obliga să se culce devreme, deși era obișnuită cu un alt ritm de viață.

Se încruntă. Doamne! Cum să scape de trecut! Din străfundurile memoriei, îi parveni vocea enervată a lui Rod…

– Ce mai este? Nu ești încă gata?

– Gata pentru ce? Tocmai m-am întors.

Crezuse o clipă că o să-l pălmuiască.

– N-ai pregătit nimic? Te anunț că invitații noștri vor sosi în mai puțin de o oră!

– Am uitat.

– Ai uitat? Doamne! A uitat!

Bebelușul pe care-l ținea la piept ca pe o pavăză începuse să plângă.

– Ce naiba ai avut de făcut așa de important ca să uiți că avem șase persoane la cină? Ți-am amintit de o sută de ori în această săptămână,

– Rod, mi s-a întâmplat un lucru atât de extraordinar! Unul dintre cântecele mele…

– Ia te uită! Trebuia să-mi închipui! Tu și blestematele tale de cântece! Numai asta contează pentru tine. Și eu? Și prietenii noștri?

Ridicase brațele într-un gest de neputință.

– O să rezerv o masă la restaurant. Trebuie căutată și o baby-sitter. N-o să fie ușor la această oră!

– Inutil, Rod. Mă voi ocupa eu de Rodney.

– Perfect, cum dorești.

Tremurând toată, își îmbăiase fiul și-l făcuse să mănânce cântându-i un cântec de leagăn, destinat să o calmeze și pe ea însăși. Apoi apăruse Rod în ușă, superb în smochingul său bleumarin.

– Plec.

În vocea lui gravă răzbătea încă furia. Totuși, când Rodney întinsese brațele spre el, privirea lui se îmblânzise. Își sărutase fiul și-l culcase în pat. Sandy îl privise fără un cuvânt. Dacă ar fi avut măcar un gest pentru ea, i s-ar fi aruncat în brațe cerându-i iertare.

Dar vai! Dispăruse fără nici un cuvânt de îmbărbătare. Atunci, ea își făcuse valizele și chemase un taxi care o condusese la primul hotel. Se comporta ca un automat. Dispăruse bucuria ei de mai înainte! Vestea pe care vroise să i-o anunțe lui Rod îi rămăsese în gât – în acea zi i se înregistrase primul cântec.

Câteva zile mai devreme, întâlnise o cântăreață celebră. Cele două femei vorbiseră despre muzică și dintr-una în alta, Sheila Blasis voise să asculte câteva cântece de-ale lui Sandy care se așezase la pian. Entuziasmată, Sheila îi dăduse întâlnire la studioul unde înregistra ea.

Dacă Sandy nu-i spusese nimic lui Rod, era că vroise să-i rezerve o surpriză în caz de succes. În ziua respectivă, plină de entuziasm, îl lăsase pe Rodney la o creșă și se dusese la studioul din Manhattan unde o aștepta Sheila. Producătorul Marvin Clay acceptase imediat includerea unui cântec al lui Sandy în noul

album al vedetei. Munciseră toată ziua. Clay era atât de mulțumit de rezultat încât hotărâse să scoată cântecul imediat pe piață.

Iată de ce se întorsese atât de târziu acasă Sandy. Uite de ce uitase de acea faimoasă cină! Dar nu era prima oară când i se întâmpla. Dar ceea ce nu va uita niciodată fuseseră ultimele cuvinte ale lui Rod înainte de plecare: „Dorința a servit drept momeală. Eu am fost cel care a picat în capcană".

Aceste cuvinte amare rămâneau întipărite pentru totdeauna în memoria ei. Nu mai putea trăi cu el nici un minut în plus. Chiar dacă Rod se înșela. Niciodată nu încercase să-l prindă în cursă. Niciodată nu folosise atracția extraordinară care exista între ei doi. Dar ce importanță avea? Singurul lucru care conta era faptul că el nu o iubea, că nu o mai vroia. Și atunci, plecase.

Din fericire, în același moment, cariera ei demară rapid și-i asigură imediat o totală independență. Nu acceptase niciodată vreun ban de la Rod. De doi ani, era rar ca unul dintre cântecele ei să nu fie în top. Câștigase deja suficient de mulți bani ca să trăiască liniștită până la sfârșitul vieții.

Rodney și cu ea duceau o viață simplă și plăcută. Departe de a face pe vedeta, reușise să impună în cântecul ei imaginea unei mame ca toate celelalte, ocupându-se de munca ei în blugi și sandale.

Sandy își puse costumul de baie, visătoare. Îi era groază să-și pună în pericol pacea pe care o găsise

până la urmă, nutrind amintiri penibile și visuri spulberate. O cuprinse o tristețe adâncă. În pragul lacrimilor, se întări. Mai ales nu trebuia să plângă! Din ziua în care îl părăsise pe Rod, nu vărsase o singură lacrimă. Dar nu o să înceapă să plângă acuma. Încetează să-ți mai plângi de milă, își spuse ea. Toate fac parte din trecut.

Se uită pe fereastră și se revăzu în micuțul hotel unde se refugiase, încercând să vadă apărând silueta lui Rod. În van. Dacă ar fi iubit-o sincer, ar fi venit s-o caute și s-o aducă acasă. Dar nu. De altfel el nu-i vorbise niciodată cu dragoste, doar în momentele când făceau amor. Este ușor de spus „Te iubesc“ în asemenea clipe.

Rodney năvăli în camera ei.

– Ești gata, mamă?

Purta un slip albastru brodat cu roșu.

– Grăbește-te, spuse el cu autoritate.

Sandy îl urmă, ca un condamnat care mergea la plutonul de execuție.

Capitolul 3

Rodney alergă spre tatăl lui care vorbea cu Andreea în piscină. Soarele strălucea pe umerii lui musculoși. El îl ridică pe fiul său deasupra capului și dispărură amândoi sub apă ca să iasă peste o clipă râzând în hohote.

Sandy făcu două lungimi de bazin și se întoarse să se așeze lângă domnul Powers.

– Sandy, cum îți merge? întrebă acesta cu ochii scânteind de curiozitate.

Lungită pe șezlong, ea își uscă părul și se pieptănă.

– Foarte bine. Dar dumneavoastră? Se pare că v-ați revenit după infarct.

– Nu mă plâng. Oh! N-a fost o plăcere, dar te înveți repede să accepți inexorabilul.

Privirile lor albastre se întâlniră pline de o simpatie reciprocă. Ce singur trebuia să fie, se gândi Sandy. Își pierduse soția anul trecut, după patruzeci de ani de căsnicie.

În piscină, Justin se alăturase celorlalți. Organizară o partidă de leapșa îndrăcită din care Sandy se simți exclusă. Avu impresia că se țineau la distanță, ca toți prietenii lui Rod altădată.

– Izolarea nu te apasă prea mult, în pădurile din Vermont? se interesă domnul Powers după un timp.

– Știți că eram și mai izolată la New York.

– Cum așa?

– Prin lumea oamenilor pe care o frecventam nu s-a găsit nimeni care să-mi ofere un pic de prietenie. Nu aveam pe nimeni cu care să-mi împărtășesc emoțiile…

Rod se sprijini de marginea bazinului din fața lor. Ea-i evită privirea plină de sfidare.

– Nu te simți niciodată mai singur ca într-o mulțime, conchise ea.

– Și Rod? Nu-i puteai împărtăși toate acestea lui?

Amintirea serilor lor la New York îi reveni în memorie, râsetele artificiale, glumele adesea crude. Rod evolua cu o perfectă stăpânire de sine. Mergea de la un grup la altul fără să se preocupe de prezența ei.

Când cânta pe scenă, existau proiectoarele care o protejau de public. Dar la aceste serate, nici un ecran nu o apăra de acei oameni care o bombardau cu întrebări indiscrete pentru a o ataca pe urmă, când, din nefericire, ea nu răspundea. Criticile lor acerbe o atingeau ca niște gloanțe.

Exasperată, dar surâzătoare, aștepta ca Rod să-și aducă aminte că are o soție și s-o scape de acest veritabil chin. În oraș se zvonea că Sandy Powers nu era decât o arogantă pretențioasă, când ea nu făcea decât dovadă de discreție. Chiar de copil avusese întotdeauna un caracter calm și secret. Astfel, atunci când bunica ei o certa, nu riposta niciodată, mulțumindu-se să lase să treacă furtuna.

– Lui îi plăcea mulțimea, răspunse ea în cele din urmă.

Dintr-o dată, între soare și ea se înterpuse o umbră, o umbră care-i înghețа sângele.

– Da? Îmi plăcea mulțimea?

– Da, așa cred. Aveai nevoie întotdeauna de oameni în jurul tău.

El deveni amenințător, de parcă ar fi dorit s-o ocărască.

– Aveam impresia că mai ales pe mine mă urai, rânji el.

Luă prosopul lui Sandy și-și uscă părul ud. Ea fu cuprinsă brusc de un acces de furie.

– Nu! Nu-ți apreciam deloc prietenii, asta-i totul.

– Și ai tăi? Eu îi suportam pe artiștii tăi, unul mai aiurit ca altul!

– Aiuriți! Nu mai mult decât prietenii tăi, Rod!

Este adevărat că-l ducea destul de des la vernisajele pictorilor celebri ale căror opere le admira.

– Oricum, nu erai niciodată mulțumită. Mă făceam luntre și punte ca să-ți fac plăcere. Încercam să-ți îndeplinesc dorințele, să-ți fac viața plăcută și ușoară, să te fac să uiți amintirile urâte ale vieții pe care o duseseși…

– Nu ți-am cerut nimic! N-aveam nevoie de mila sau de ajutorul tău.

– Spune mai bine că, după ce l-ai cunoscut pe Marvin Clay, n-ai mai avut nevoie de mine, spuse el răutăcios.

Acest atac neașteptat îi tăie răsuflarea.

– Marvin? Dar el este cel care mi-a acordat o șansă. El și…

– Faptul de a te numi Sandy Powers, de a fi soția mea, nu conta, presupun.

Privirea plină de furie a lui Rod o arse. Doamne! Credea că se servise de numele lui pentru a debuta cu cântecele ei?

– Nu! Dacă am reușit a fost doar datorită muzicii mele.

– Ah, da! Muzica ta…

– Exact! Nu am avut nevoie de tine pentru…

– Mi-am dat seama, închipuiește-ți. Îți făcea mare plăcere să-mi refuzi sugestiile. Am comis greșeala stupidă de a încerca să mă ocup de tine… Uitai până să și mănânci. Credeam că era de datoria mea să-ți reamintesc. M-am înșelat. Mii de scuze, Alteța Voastră!

Se înclină cu ironie și indignarea lui Sandy ajunse la culme.

– Credeam, continuă el, că-ți trebuia un program regulat, mai ales în timpul sarcinii. Viața boemă pe care o duseseși în copilărie nu era bună pentru tine.

– Cu ce drept vroiai să-mi dirijezi viața?

– Fără succes, bineînțeles. Iată rezultatul!

Cu acestea, el execută un plonjon în piscină. Ce obrăznicie! Timp de o clipă, Sandy retrăi cele mai rele momente ale căsătoriei lor.

După ce trecuseră doi ani fără să-și vorbească, nu erau împreună decât de câteva ore și deja certurile reîncepeau!

O mână se puse blând peste a ei. Domnul Powers nu pierduse nici o fărâmă din altercația lor.

– Știi povestea privighetorii împăratului? întrebă el.

– Nu cred, spuse ea cu o voce marcată de emoție.

– A fost o dată un împărat care adora cântecul privighetorii. Avea una, dar pasărea captivă refuza să cânte pentru el. Doritori să-i facă pe plac, înțelepții îi fabricară una mecanică.

Privirea bătrânului se umbri de tristețe.

– Ne credem înțelepți, reluă el, când adesea doar vanitatea ne dictează actele. Pe scurt… Noua privighetoare era magnifică, încrustată cu pietre prețioase inestimabile. Era suficient să dai drumul la mecanism că ea și începea să cânte. Oamenii sunt așa de mândri să impună voința lor celorlalți… Fu eliberată deci biata pasăre captivă care se întoarse în păduse. Aceasta cânta când era fericită și tăcea când era tristă.

Cu sprâncenele încruntate, Sandy reflecta asupra basmului. Fără îndoială, domnul Powers îl transformase puțin, pentru a o adapta vorbelor lui.

– Împăratul a fost mulțumit de pasărea mecanică?

– Experiența a dat roade. Acum când își recăpătase libertatea, adevărata privighetoare prinse încredere în împărat. Când acesta se plimba seara prin grădină, pasărea venea să-i mănânce din mână, se lăsa mângâiată și cânta pentru el, oferindu-i muzica și bucuria ei de a trăi. Astfel, împăratul descoperi frumusețea.

– I-am oferit muzica mea lui Rod, dar el nu a vrut-o.

– Nu te-a înțeles, a crezut că te servești de muzică pentru a fugi de el, pentru a-l exclude din viața ta. La fel cum nu înțelegeai că ducându-te la acele serate, vroia să arate lumii întregi frumoasa lui privighetoare.

Sandy își mușcă buza. Se înșelase oare asupra motivelor lui Rod? Rămăsese pentru că el vroise s-o schimbe, s-o modeleze după placul lui. Și asta, ea refuza. Dacă Rod dorea să-i împărtășească universul, ei bine, ea i-ar da ocazia. Pianul se afla în biroul lui. Era hotărâtă să cânte la orice oră din zi și noapte!

– Nu v-am mulțumit încă pentru pian, spuse ea.

– Nu ai pentru ce. Ți-ai adus chitara? Mi-ar plăcea să-mi cânți ceva într-una din zile, spuse tatăl lui Rod.

Ea-și plecă fața, foarte încurcată. Domnul Powers ar fi ghicit sensul ascuns al cuvintelor cântecelor ei. I-ar înțelege tristețea. Dar cum să-l refuze?

– În curând, promise ea. După ce Rodney și cu mine ne vom instala.

Restul zilei se derulă fără vreun incident deosebit. Când în cele din urmă se retrase în camera ei, Sandy se simțea în stare să înfrunte încercările ce urmau să vină. De dragul lui Rodney va face tot ce-i va sta în putință ca vacanța să decurgă bine.

Dormea profund când ușa dintre camera ei și birou se deschise. Încăperea era scăldată în lumina cenușie a zorilor. Cu cuvertura trasă până la bărbie, semăna ca un copil nevinovat și fragil, cu fața ascunsă de o claie de bucle rebele.

Părea atât de vulnerabilă încât Rod – fiindcă el era – avu o strângere de inimă. Cu un gest brusc, trase de cuvertură, dezgolind fermecătorul trup subțirel al lui Sandy.

– Hai leneșo! În picioare!

Ea scoase un mormăit și-și vârî capul sub pernă. Dar se trezise de-a binelea.

– Lasă-mă în pace, Rod. Ieși afară. De fapt, cum ai intrat?

– Ușa nu era încuiată.

Cotrobăia acum în comodă și dulap. Când găsi treningul pe care îl căuta, îl aruncă pe pat.

– Ce să fac cu ăsta? întrebă ea.

– Te scoli și-l îmbraci. Este ora joggingului matinal!

Întotdeauna la fel de organizat și autoritar, acest Rod Powers!

– Sunt ani de când n-am mai alergat, bombăni ea.

Ea își înfundă iarăși capul în pernă, dar el îi dădu o palmă peste fund.

– Ah! Intelectualii ăștia! Vă petreceți zilele înțepeniți pe un scaun. Începând de astăzi, asta se va schimba. Hai! Scoală-te!

Drept cine mă ia? Sandy se îndreptă dintr-un salt cu intenția fermă de a plesni acea față ironică și zeflemitoare. Dar Rod îi prinse brațele fără menajamente și o trase la pieptul lui musculos.

Furioasă, își cufundă privirea turcoaz într-a lui, dar regretă imediat. Acești ochi smălțuiți cu aur avuseseră întotdeauna darul de a o înduioșa. Se simți brusc moale în brațele inflexibile și tandre ale lui Rod. Contactul cu acest trup o tulbură.

Rod părea la fel de emoționat și nu mai avea nici urmă de ironie pe față.

– Sandy, iartă-mă pentru ieri. Dacă nu ne putem înțelege, o să plec. I-am dat cuvântul tatălui meu.

– Cuvântul tău?

– Da. I-am promis să nu-ți provoc nici o supărare.

O lăsă din brațe, ca și cum și-ar fi dat seama că mâinile lui care o țineau captivă constituiau deja o încălcare a promisiunii. Se dădu înapoi câțiva pași și răsuflă adânc.

– Aș vrea totuși să rămân. Prezența amândurora i-ar da lui Rodney un sentiment de siguranță. Dacă ar vedea că suntem prieteni?

– Prieteni?

– În orice caz, nu inamici, spuse el agasat de aerul sceptic al lui Sandy. Am putea face un efort. Pentru binele lui.

Ea trăgea nervoasă de panglicile cămășii de noapte. Fericirea lui Rodney era mai importantă decât orice. El spera ca maică-sa și taică-său să rămână la High Falls.

– Dar nu crezi c-ar fi mai rău? Poate că-și va face false speranțe în privința…. unei împăcări, bâigui ea.

– Vom analiza această problemă la timpul potrivit, declară el solemn. Bun, trec să te iau într-un sfert de oră. Ai face bine să fii îmbrăcată. Dacă nu, pregătește-te să faci față consecințelor…

O sfida, cu o sclipire senzuală în adâncul ochilor. Câteva minute mai târziu, dârdâind de frig, în ciuda treningului, îl întâlni pe aleea umbrită.

Îi dădu instrucțiuni: ea trebuia să fugă încet cale de cinci sute de metri, apoi să varieze cursa și să meargă la pas. În tot acest timp, el va alerga până la autostradă și înapoi. Apoi, vor face o baie rapidă în piscină înainte de micul dejun.

Când dispăru la o curbă, Sandy își încetini imediat fuga. Să fugă dacă-i place, se gândi ea cu iritare. Sigur că sportul îi permitea să-și întrețină imaginea de playboy, odată ce trecuse de treizeci de ani.

Admiră alene răsăritul soarelui, ale cărui raze palide străbăteau frunzișul des al arborilor. Cuprinsă de un sentiment vag de vinovăție, își spuse că în fond

această idee de jogging era a lui. N-avea decât să alerge prin pădure ca Tarzan, ea nu era Jane a lui. Nu trebuia decât să-i ceară Andreei să-l însoțească.

Își acceleră totuși pasul. Într-un talmeș-balmeș, în minte îi veniră amintiri. Ce mult îi plăcea să se trezească dimineața lângă Rod! El își plimba mâinile blânde și nerăbdătoare pe trupul ei somnoros și ea simțea cum se topește. Îl ruga să nu se oprească. Vocea lui Rod devenea răgușită. O variație pe două voci pe tema pasiunii… Înfiorată, Sandy mări pasul.

Când veni în întâmpinarea ei, cu fața scăldată în sudoare, făcură o pauză. Trupul lui emana unde de căldură în care se simțea mirosul subtil amestecat de apă de toaletă, săpun și sudoare. Ea respiră adânc pentru a se impregna cu acest parfum nou și familiar.

– Unde este prietena ta? întrebă ea, forțată să devină la dureroasa realitate.

– Presupun că încă în pat. Ești singura persoană cu care am putut vreodată să mă antrenez dimineața. Tu cel puțin nu te șifonezi când te părăsesc pentru a alerga în ritmul meu.

Deci, Andreea nu împărtășea bucuriile joggingului. Precis, prefera să se ocupe împreună cu ea de alte activități mai plăcute, se gândi cu amărăciune. Rod îi mângâie obrazul.

– Ești cam palidă. S-ar zice că nu te-ai obosit prea mult, îi reproșă el.

O urmă în camera ei de parcă era lucrul cel mai firesc din lume. Imaginea patului nefăcut, trezi în ea amintiri minunate. Prima dată când făcuseră dragoste, crezuse că găsește fericirea pe care o cunoscuseră părinții ei înaintea sa, pacea profundă, satisfacerea dorințelor celor mai nebunești, impresia că ajunsese la destinație.

Sandy ridică ochii spre Rod și înțelese că el îi împărtășea gândurile. Tensiunea care domnea se accentuă.

Oh! Rod, îi veni să strige. Dragostea mea! Unica și marea mea dragoste!

– Lungește-te pe covor, îi ordonă el cu o voce răgușită. O să te ajut să faci gimnastică. Trebuie că-ți lipsește antrenamentul.

– N-am nici un chef. Pleacă de aici. O să mă culc la loc.

Se simți brusc teribil de obosită.

– În acest caz, mă culc cu tine… Dar trebuie să gemi cu discreție ca să nu-l trezești pe Rod.

– Ieși afară!

– Ah! Acele gemete! murmură el cu un zâmbet nostalgic. Sunt așa de excitante… Mai știi?

– Asta nu te privește.

– Erai mai ușor de manipulat altădată, murmură el.

– Oh! Inutil să-mi amintești.

În vocea ei se simțea amărăciunea.

– Bine, așază-te pe covor, o să-ți țin gleznele dacă vrei.

Ea își făcu exercițiul mașinal, cu gândul aiurea… Într-o cabană de munte, nu departe de High Falls. Afară furtuna făcea ravagii… Zece minute mai târziu, exercițiile terminate, rămase lungită pentru a-și recăpăta răsuflarea. Rod o observa, stând turcește. Ea cunoștea bine dorința care sclipea în acest moment în fundul ochilor lui căprui.

– Nu, șopti ea, pierdută.

Altădată, aceeași dorință îi prinsese în capcană și-i antrenase într-un vârtej distructiv. Dar asta nu se va mai întâmpla. Lecția fusese învățată. Când se lungi lângă ea, Sandy izbucni:

– Dacă mă atingi, îmi fac bagajele și plec!

El păli, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Ochii îi lansau fulgere de mânie.

– Nu mă voi lăsa sedusă, reluă ea.

El o rostogoli pe o parte, jenat.

– N-o să-mi iert niciodată ce am făcut, mărturisi el.

– Ce anume? întrebă ea, mirată.

– Prima dată… În cabană.

– Oh!

– Îmi amintesc de prima noastră întâlnire. Aici, la hotel. Te angajaseră să cânți.

El întoarse capul și o privi drept în ochi, drept în suflet.

– Îți amintești? Era în luna iulie.

Dacă își amintea? Cum ar putea uita?

Capitolul 4

Cocoțată pe un taburet, ușor aplecată pe chitară, Sandy cânta ultimul cântec al serii. Pentru prima ei seară la hotelul Powers, alesese o fustă neagră lungă și o jachetă de catifea albastru turcoaz. O siluetă înaltă apăru dintr-o dată la intrarea restaurantului. Bărbatul se strecură fără zgomot printre mese și veni să se așeze chiar în fața ei. Ascultă cu atenție sfârșitul cântecului fără a o scăpa din ochi.

Acei ochi întunecați străluceau atât de intens în semiîntunericul sălii încât Sandy fu cuprinsă de o emoție nedefinită.

Ieșirea ei din scenă fu salutată cu aplauze puternice. Necunoscutul veni în hol, în fața ascensorului.

– Ultimul dumitale cântec a fost minunat. Îți aparține?

– Da, răspunse ea cu răceală.

Apăsă din nou pe butonul liftului, cu chitara strânsă la piept ca un scut.

– Pot să-ți ofer un pahar?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea mașinal.

Un refuz pe care-l făcea întotdeauna numeroșilor inoportuni care o invitau după ce termina de cântat.

Ascensorul veni în sfârșit și ea se urcă în cabină. Dar în momentul când ușa se închidea, în fața expresiei lui dezamăgite, fu cuprinsă de o remușcare ciudată. Pentru prima dată în viața ei simțea nevoia să se justifice, să-i explice că nu acceptă niciodată invitațiile spectatorilor.

A doua zi dimineață, tocmai când își termina micul dejun, îl văzu înaintând spre ea prin sala de mese goală a restaurantului.

– Bună! salută el vesel.

Ea își ținea ochii aplecați pe buchețelul de flori de pe masă.

– Bună.

– Îți plac florile?

– Bineînțeles.

– O să cer să ți se aducă în cameră în fiecare zi.

– Nu, mulțumesc.

El se întunecă.

– Nimic mai ușor, să știi. Familia mea este proprietara acestui hotel.

Mai apoi, el îi mărturisise că era prima oară când profita de prestigiul numelui său pentru a impresiona o femeie.

– Te cunosc. Te numești Rod Powers.

Îi aruncă o privire glacială și continuă după aceea să contemple buchetul cu încăpățânare.

– Și eu te cunosc. Sandy Fay Eliott. Faydna. Presupun că ți-ai creat acest pseudonim plecând de la cele două prenume?

– Da. Nu-i prea original, nu-i așa?

– Dar eficace.

Avea un zâmbet minunat de cald, plin de promisiuni pe care încă nu le înțelegea. O chelneriță se apropie în grabă de masa lor.

– Doriți ceva, domnule Powers? O cafea?

El ezită, căutând pe fața lui Sandy o aprobare. Aceasta își trimise la dracu reținerile:

– Vrei să-mi aduci și mie o cafea?

– Bineînțeles. Doriți și altceva, domnule Powers?

– Nu. Este suficient, spuse Rod așezându-se.

Când fură serviți, el se instală mai bine pe scaun și privi tânăra liniștită așezată în fața lui.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și doi. De ce?

– Cânți în cluburi de multă vreme?

– De la optsprezece ani.

Întrebările lui o puneau în defensivă. Instinctiv, simțea pericolul venind din partea interlocutorului. De ce îi permisese să se așeze, ea care refuza în general orice contact extraprofesional?

– Îți place să cânți în public? N-ai niciodată necazuri în cluburi?

– Uneori. Mai ales la New York. Dar hotelul vostru îmi place mult. Domnește o ambianță… familială.

– Ai putea rămâne. O să vorbesc imediat cu directorul.

Ea zâmbi.

– Nu, mulțumesc. Am alte angajamente.

– Sentimentale?

– Nu, turnee de cântece, replică ea, un pic agasată de insistența lui.

– Scuză-mă că devin indiscret, spuse el cu o sinceritate dezarmantă. Dacă am merge să ne plimbăm? La această oră a zilei, îmi place să inspectez locurile. Fii liniștită, este munca mea. Vii sau nu, trebuie să o fac. Credeam că te-ar amuza să mă însoțești.

– Bine… Sper să nu greșesc, termină ea în sinea ei.

În timpul restului ședерii la High Falls, el nu o lăsă o clipă. O ducea la plimbare, o învăța să joace tenis și să înoate. Fusese foarte mirat să descopere că ea habar nu avea despre aceste două sporturi.

– Nu se naște toată lumea cu o rachetă de tenis în mână, îi răspunse ea râzând.

Rod se îndreptă și ea reveni brusc la realitate.

– Ți-am făcut o curte asiduă luni de zile, spuse acesta ca pentru a-i confirma că și el se pierduse în amintiri. În februarie, ai acceptat până la urmă să te căsătorești cu mine.

– Eram deja amanți.

– Da.

Asta se petrecuse în timpul sărbătoririi tuturor sfinților. Era din nou angajată la hotelul Powers.

– De ce mă respingi? o întrebase el în fața ușii camerei ei în prima seară.

Se sărutaseră îndelung, dar el vroia mai mult.

– Îți imaginezi că mă dorești, dar nu este adevărat. Nu sunt genul tău de femeie…

Ea se forță să râdă. În compania lui, prefera să se joace de-a tachinăria, pentru a evita lucrurile serioase.

– Te doresc, murmură el, cu capul cufundat în părul ei des

Însoțind cuvintele cu gesturi, o acoperi de sărutări fierbinți și mângâieri din ce în ce mai îndrăznețe. Numai Dumnezeu știa cum găsise forța să se desprindă. Și să râdă. Cu el, singura salvare era să rămână pe ton de glumă.

– Mâine te duc în excursie, declară el. Mi-ar plăcea să-ți arăt unul dintre colțurile mele preferate.

Ea acceptă cu inima strânsă, cuprinsă de un presentiment. De ce oare nu-i cerea s-o lase în pace?

A doua zi dimineață porniră la drum cu un coș de picnic.

– Nu ne vom întoarce decât diseară. Vreau să te învăț noțiuni despre alpinism. Răbdarea de care dădea dovadă în privința ei o mira din ce în ce mai tare, de fiecare dată.

– Nu uita că o să cânt pentru cină. Aș vrea să mă odihnesc înainte de a intra în scenă.

– Nu-ți fă griji.

Escaladarea se petrecu fără vreun incident. Sandy poseda un simț al echilibrului înnăscut și o bună coordonare a mișcărilor. Mâncară pe o stâncă de unde se vedea o panoramă splendidă. Ea aprecie mai ales o cascadă care țâșnea din vârful muntelui. La începutul după-amiezii, la orizont se profilară nori mari și considerară că este mai bine să se întoarcă la hotel.

– Uite, Rod, un vultur! exclamă ea brusc.

El se întoarse în direcția indicată de ea.

– Da. S-ar zice că este un semn prevestitor, murmură el.

Vulturul ateriză dintr-o dată pe sol.

– Oh! șopti Sandy, emoționată.

– Precis a văzut o pradă.

– Știu că așa este viața, dar…

– Să ne întoarcem, Sandy. O să dea furtuna peste noi.

Nu se aflau decât la câțiva kilometri de hotel când izbucni furtuna. De pe vârfurile munților coborau în vale rafale de vânt anunțând ploaia.

– Vino. Este o cabană pe aproape, strigă Rod pentru a acoperi urletul vântului.

O luă de umeri și o îndemnă să fugă. Ajunseră la cabană chiar la timp. De-abia închiseseră ușa după ei,

că începură să curgă șiroaie din cer. S-ar fi zis că vremea purta pică acestor doi muritori care sosiseră să-i scape.

– Ce potop! rosti Sandy, în fața ferestrei. Vântul rece de munte scăzuse temperatura. Rod aprinse în șemineu un foc reconfortant. În fața mesei de pin se afla o bancă largă care servea pentru ședere dar și ca pat.

– Uite că avem un loc confortabil, spuse el cu un zâmbet satisfăcut.

Sandy preferă să nu-l privească. Se simțea prinsă în cursă. În cursa propriilor ei dorințe. Ar fi trebuit să insiste să se întoarcă la hotel, dar cuvintele nu-i ieșeau de pe buze.

– Timpul se va calma, spuse el. Vom putea pleca în curând.

Sandy clătină tăcută din cap. El izbucni brusc într-un râs lipsit de veselie. Surprinsă, ea făcu stânga-mprejur.

– Am prevăzut totul, mărturisi el arătând cu un gest larg cabana.

– Da?

– Azi dimineață m-am sculat în zori ca să vin să fac curățenie în cabană. Am adus sacul de dormit și lemne pentru foc. Era cât pe ce să aduc și mâncare suplimentară, dar ai fi înțeles imediat stratagema mea.

Râse din nou. Sandy trasa desene abstracte pe geamul aburit.

– Am spălat și dalele. Totul trebuia să strălucească de curățenie. Pentru tine.

– Te-ai gândit chiar la toate, spuse ea cu o voce care îi sună ciudat în urechi.

– Te iubesc, Sandy.

– Te înșeli. Te atrag pentru că nu semăn cu femeile pe care le frecventezi în mod obișnuit. Ai o fixație asupra mea, nimic altceva. De altfel, nici nu mă cunoști.

– În cazul acesta, spune-mi ce-ar trebui să știu. Te rog, Sandy arată-mi calea spre inima ta.

– Imposibil.

Cum să-i explice teama teribilă care o cuprindea?

– Fiindcă muzica este singura care pare să fie în stare să te emoționeze, o să-ți vorbesc despre muzică, spuse el rar. Prima oară când te-am ascultat cântând, cântecul tău a atins o coardă sensibilă în mine. M-ai făcut să descopăr muzica. Doar tu, Sandy… Mă simt în armonie perfectă cu tine. Mă înțelegi?

– Nu… nu știu. Avem vieți total diferite. Drumurile noastre s-au intersectat din întâmplare. Trebuie să se amestece? Pot oare?

– Cred că da.

În vocea lui schimbată se simțea o imensă tandrețe. Răvășită, Sandy închise ochii.

– Vreau să fac dragoste cu tine. Vei vedea că apoi toate îndoielile tale se vor risipi. Dar nu vreau să te grăbesc, draga mea.

Deoarece ea nu răspundea, el continuă:

– Cum se va stinge focul, vom pleca. Ne vom adăposti sub sacul de dormit.

– Prefer să aștept aici încetarea furtunii, spuse ea cu inima bătând cu putere.

Încordată, privea fără să vadă declanșarea elementelor naturii. Rod se apropie de ea, dar nu o atinse. Sandy se lipi de el.

Acest contact brusc îi smulse lui Rod un geamăt înăbușit. O înlănțui cu acea asprime care-i plăcea și o înfiora în același timp.

– Nu-ți fie frică, murmură el strângând și mai tare acel trup ce fremăta.

Dându-i la o parte buclele rebele, începu să-i presare gâtul cu sărutări fierbinți. O cuprinse un val de căldură și se agăță de el, gata să leșine.

– Dragostea mea, dragostea mea, gemu el cu fața cufundată în părul ei.

Amândoi căzură pradă pasiunii dezlănțuite ce mocnise în ei. El îi mângâia cu lăcomie sânii și dorința lui Sandy izbucni pe măsură ce mâinile lui alunecau mai jos, tot mai jos, în interiorul blugilor.

– Pielea ta este așa de fină, iubita mea… S-ar zice că este mătase, mătase caldă și vie.

O ridică în brațe și o puse delicat pe culcușul pe care i-l pregătise. Căldura privirii lui smălțuite cu paiete aurii o mișcă până în fundul sufletului.

Rod, amantul meu atât de tandru.

El îi cercetă îndelung fața și păru să ezite.

– Liniștește-te, spuse el, dacă vrei, nu vom merge mai departe.

Aceste cuvinte alungară ultimele temeri ale lui Sandy. Îi zâmbi, zâmbi și el și lumea încetă să mai existe. El se aplecă pentru a-i săruta gura oferită cu voluptate înainte de a-i mângâia cu buzele colțul ochilor și pometii obrajilor.

Ea îi desfăcu încet nasturii de la cămașă. Încurajat de acest gest începu și el să-i scoată hainele.

– Dragostea mea, dragostea mea, repeta el.

Când fu goală, el îi contemplă un lung moment curbele armonioase cu un surâs pierdut de fericire. Apoi îi sărută cu o pasiune devoratoare gura, sânii, șoldurile perfecte.

Ea îi înapoie mângâierile cu timiditatea datorată lipsei de experiență. Totuși, Rod știa că și ea îl dorea la fel de mult, fiindcă îi murmura numele fără încetare, ca o incantație, printre mici gemete de extaz. Trezea în ea o dorință pe care nu ar fi îndrăznit să și-o imagineze nici chiar în cele mai nebunești visuri.

Cu degete tremurânde, ea îi căută fermoarul de la pantaloni și atunci el se îndepărtă pentru a se dezbrăca complet și nimic nu se mai opuse plăcerii pe care o pretindeau trupurile lor avide..

În mijlocul acestui foc care o ardea, ea gustă o pace necunoscută până atunci. Se simți la adăpost, în siguranță. Uimită, înțelese că-l va iubi pe acest bărbat toată viața.

Arcuită spre el, îl imploră să meargă mai departe, să-i potolească dorința ce creștea din ce în ce mai mult. Rod prinse curaj. Îi exploră cele mai intime părți ale trupului și ei îi veni să urle de fericire. Vru să protesteze când el se îndepărtă dintr-o dată, dar privirea plină de dorință și blândețe pe care i-o adresă, o împiedică.

– Te iubesc, șopti el.

Ea îl auzi ca o promisiune și un angajament în același timp. Îl prinse de șolduri și-l atrase pentru a-l face să-i înțeleagă nevoia de a-l primi în ea.

I se supuse cu o delicatețe atât de mare încât fu cât pe ce să izbucnească în plâns. Scoase un strigăt și se strânse și mai mult în el. Vroia mai mult, încă și mai mult.

– Încet, dragostea mea. El încă întârzia extazul final. Timp de lungi secunde savurară această așteptare delicioasă, cu simțurile treze. Vibrând la unison cu Rod, transportată de ritmul din ce în ce mai alert al tovarășului ei, se apăsa în el până la sufocare. Și apoi izbucni plăcerea ca un soare imens. O plăcere de o asemenea intensitate încât nu-și putură reține un strigăt.

Gâfâind, rămaseră o vreme nemișcați, înlănțuiți ca doi copii care căutau să se îmbărbăteze după o furtună violentă.

Când își recăpătară răsuflarea, Rod începu să mângâie pielea umedă a lui Sandy.

– De ce nu mi-ai spus că era prima oară? întrebă el încet.

Ea nu răspunse. El îi sărută pe rând ochii închiși.

– Sandy?

Ea întredeschise languros pleoapele. În ochii ei turcoaz trecu o sclipire malițioasă.

– S-a terminat furtuna?

– Nu.

El îi luă buzele cu pasiune și făcură din nou dragoste.

– Ești a mea, gemu el, doar a mea.

– Da.

Sandy reveni brusc în prezent. Amintirea vechii lor pasiuni făcea să-i alerge mai repede sângele prin vine.

– Totul este de domeniul trecutului, spuse ea cu amărăciune. Ar fi mai bine să punem cruce.

– Dar cum să uiți… De ce nu mi-ai spus că mă iubeai înaintea nopții noastre de nuntă?

– Ți-am scris un cântec.

– Un cântec? Hotărât lucru, nu o să te schimbi niciodată, spuse el glumeț.

El n-ar înțelege niciodată că însemna muzica pentru ea. Cândva pretinsese că era în armonie cu ea. Ce minciună. Ea nu știuse să-i trezească decât coarda sensibilă a dorinței, nimic mai mult.

– Cântecul nostru nu vorbea despre dorință, murmură ea cu o față rece ca marmura.

– Era totuși un duș! replică el râzând.

Dorința din ochii lui se împleti cu blândețe.

– Tigroaico!

El o numea astfel altădată pentru a-i saluta nerăbdarea cu care reacționa la mângâierile lui. Sandy deveni stacojie. Mai bine să pretindă că a înțeles greșit.

– Mă băteam pentru a supraviețui, spuse ea. Ca să mă apăr. Când m-ai atins adineauri, a trebuit să mă apăr. Mi-am arătat ghearele fiindcă îmi invadaseși teritoriul.

Își zâmbiră. Rod se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Mă duc să înot. Vii?

Ea scutură din cap.

***

– Ce mâncăi! exclamă Joyce în timp ce ceilalți înfulecau cârnați, clătite, salată de fructe.

Rod îi aruncă lui Sandy o privire complice, dar nu menționă ieșirea lor matinală.

– Mor de foame! strigă Andreea. Trebuie să fie aerul de munte. Va trebui să fac mai multe exerciții pentru a topi caloriile.

Își însoți cuvintele cu o privire plină de subînțelesuri în direcția lui Rod. Sandy auzea des o astfel de remarcă în lumea artificială a show-businessului.

– Mă duc să lucrez, o anunță el pe un ton hotărât.

– Da? se miră Andreea. Te credeam în vacanță.

– Sandy scrie poeme, interveni Rod cu o voce calmă.

– Ce gen de poeme? insistă Andreea.

– Nimic extraordinar. Genul în care dragostea rimează cu întotdeauna, explică Sandy cu un accent de ironie.

– Ce scrii în acest moment?

– Pregătesc o culegere care va ieși de Sfântul Valentin.

În cameră, își scoase carnețelul cu spirale și trecu în revistă poemele deja scrise. Așa cum sugera titlul „Ritmurile vieții", culegerea trata episoade diverse a unei vieți de dragoste… și dezamăgire: prima dragoste, visurile tinereții, cea de-a doua dragoste, „cea adevărată", visuri noi. În ciuda experienței sale nefericite, nu reușea să găsească linia directoare.

Închise ochii pentru a încerca să evoce despărțirea de Rod. O adevărată destrămare. Impresia atroce de dezintegrare.

Dar fusese suficient ca în această dimineață să-și pună mâna fierbinte pe ea, ca viața să i se tulbure. Nu trebuia să se mai întâmple. Erau încă prea atrași unul de altul. De acum încolo, trebuia să se ferească.

Oftând din rărunchi, încercă să se concentreze asupra paginii albe. Spre prânz, ieși pe terasă. Joyce și Justin flecăreau pe șezlonguri.

– Cu ce te ocupi, Justin? întrebă ea alăturându-li-se.

– Sunt psiholog, specializat în probleme matrimoniale.

– Ești căsătorit deci?

– Soția mea a murit de câțiva ani. Am o fiică de paisprezece ani. Ea crede că ar fi timpul să mă recăsătoresc.

– Fata ta îți dictează conduita? întrebă ironic Joyce. Ce mai psiholog ești! O consulți în fiecare seară ca să-ți completezi dosarele?

– Nu, dar găsesc că tinerii au adesea idei bune. Mai ales când coincid cu ale mele.

El era foarte comunicativ și nostim. Sandy nu-și putu înăbuși un hohot de râs. Joyce se îndreptă spre piscină și îi admirară plonjarea minunată.

– Ce energie! Nu găsești? Eu o găsesc fantastică.

– Ești îndrăgostit de ea, nu-i așa?

– Da, din iarna trecută, când am venit să schiez aici cu fiica mea. Tina o place mult pe Joyce. Am revenit la Crăciun și la Paști. În vara asta, Tina este în tabără, de aceea sunt singur. Din nefericire, Joyce nu vrea să facă planuri serioase cu mine. Poate ar accepta un mic flirt. Ce spui?

– Nu. Dacă Joyce ține la dumneata, propunerea ar jigni-o. N-ai obține nimic de la ea și te-ar urî.

– Te-ai gândit vreodată să te lansezi în psihologie? întrebă el râzând.

– Pe moment, mă gândesc doar să mă arunc în piscină.

Se duse să-și pună costumul de baie, execută câteva mișcări de brațe, alene, apoi făcu pluta, savurând mângâierea soarelui pe față.

Se gândi din nou la conversația cu Justin. Bărbații sunt atât de exigenți. În aroganța lor, își imaginează că femeile nu cer decât să se opună voinței lor. Măcar de n-ar exista dragostea, gândi ea, dragostea și cortegiul ei de suferințe.

După baie, se puse iarăși pe lucru, hotărâtă să avanseze. Sfârși prin a trage o linie verticală în mijlocul paginii. De o parte scrise „Bărbați“, de cealaltă „Femei“. Pe prima coloana notă, forță, în cealaltă, blândețe. Nu, era stupid! Tăie nervoasă ce scrisese și azvârli carnetul pe masă. Atrasă de un zgomot de voci din salon, ieși. Justin și Joyce, luau un aperitiv în compania Andreei.

– Te-am văzut înotând, declară imediat tânăra. Îți lipsește vizibil antrenamentul. Ar trebui să-ți prelucrezi mișcările.

– Mulțumesc pentru sfat, murmură Sandy pe cât posibil de calmă.

Murea de dorința de a-i administra o palmă mutrei drăgălașe a Andreei. În același moment, intrară domnul Powers și Rodney. Copilul povesti cu multe detalii plimbarea lor pe marginea lacului. Sosi și Rod.

– Spune-mi, Sandy se interesă Andreea, primești probabil o pensie alimentară mare?

– Enormă! spuse Sandy, încântată să o păcălească.

Refuzase categoric banii pe care Rod îi propunea în fiecare lună. În cele din urmă, hotărâseră să deschidă un cont pe numele lui Rodney.

În încăpere răsună râsul lui Rod.

– În realitate, Sandy ar fi și mai bogată dacă aș muri. Este unica mea moștenitoare.

Andreea și Sandy scoaseră în cor o exclamație de surpriză.

– Da, continuă Rod, ea va moșteni cincizeci și unu de procente din bunurile mele. Restul va merge la fiul meu. Nu mi-am modificat testamentul niciodată.

– În acest caz, ar fi bine s-o faci, spuse sec Sandy.

– Oh! dar nu am intenția să mor curând, ripostă el cu un zâmbet glumeț.

– Roddy dragule, susură Andreea, nimeni n-are chef să moară! Ar trebui să-ți aduci testamentul la zi. Tata îmi vorbea deunăzi chiar de dispozițiile pe care le-a dat. Acum când biata mea mamă nu mai este pe lume, eu sunt singura lui moștenitoare.

După masă, Rod îi propuse Andreei o plimbare:

– Să mergem puțin în grădină, Andreea. Nu vorbeai de exercițiu, azi dimineață?

– Ca să topesc caloriile? Oh! Nu mă gândeam la mers pe jos.

– Păcat pentru tine.

– Vreau să merg cu tine! strigă brusc Rodney cu o voce stridentă.

– Este ora ta de culcare, dragul meu, îi reaminti Sandy.

– Nu vreau să mă culc.

– Te-ai culcat târziu ieri seară. Dacă nu dormi acum, va trebui să te culci cu o oră mai devreme, diseară. Alege.

– De ce trebuie să mă culc? Vreau să mă plimb cu tata. Este vacanță.

– Un motiv în plus să ai un program regulat. Dacă te culci, vei fi mult mai în formă după aceea.

– Ascultă, Rodney, interveni tatăl lui. În această săptămână vom organiza o mare excursie. Poate vineri. Vom face picnic pe munte. Ce spui?

Îl ridică pe băiat pe umeri și se îndreptă spre camera sa.

– Grozav! strigă Rodney cu un zâmbet radios.

Rod o lăsă pe Sandy să-i scoată îmbrăcămintea și șosetele. Băiețelul nu întârzie să adoarmă.

Rod o urmă pe Sandy în camera ei.

– Ce mirare să te aud vorbind despre program regulat fiului tău, spuse el. Tu care te înfuriai dacă din nefericire pronunțam acest cuvânt!

O părăsi brusc și ea se așeză la masa ei, un pic zăpăcită. Acum, avea o idee. Pentru a evoca divorțul vor exista două serii de poeme: unul va exprima

punctul de vedere al bărbatului, celălalt al femeii. După enumerarea diferitelor lor reproșuri, vor ajunge să se gândească și la momentele bune pe care le împărtășiseră. Vor sfârși evocând singurătatea pe care fiecare o încerca fără celălalt.

Singurătatea, ea o cunoștea. Vidul. Obscuritatea. Desperarea.

Din fericire, va avea întotdeauna muzica ei. Și Rodney, cel puțin pe moment. Fiindcă el va crește. Într-o bună zi va pleca să-și facă viața lui. Ea nu-l va împiedica să zboare din cuib, oh nu! Era în firea lucrurilor. Nu-i va impune fiului ei să rămână pentru fericirea ei. Nu-l va șantaja. Nu-i poți cere nimănui să-ți facă fericirea. Trebuie s-o găsești singur.

Capitolul 5

Vineri, nori negri amenințători acopereau munții. O brumă groasă se lăsase peste văi. Pe terasă cu mama lui, Rodney arbora o față bosumflată. Timpul prost îi forțase să anuleze excursia.

– Ascultă, îi spuse Sandy, furtuna nu va izbucni până după-amiază. Ce-ar fi să mergem să facem un picnic pe malul lacului?

Veni și Rod. Propunerea lui Sandy nu reprezenta pentru fiul lor decât o slabă consolare.

– Bine, răspunse copilul. Dar vreau să vină și tata.

– Unde anume?

Rod îl luă pe băiețel în brațe și-l aruncă în aer de câteva ori.

– Să facem picnic pe malul lacului, îi explică Rodney între două hohote de râs. Se grăbi să adauge cu voce joasă:

– Să mergem, dar numai noi trei.

Sandy înțelese perfect reacția fiului ei. Andreea îl monopolizase pe Rod toată săptămâna. Spre marea lui ușurare, acesta acceptă.

– Vă las, anunță ea. Am de lucru.

Acum că își găsise ideea directoare, cuvintele îi veneau fără dificultate. Compuse mai multe poeme cu ușurință. Dimineața se scurse fără ca nimic să-i tulbure concentrarea.

Spre prânz, simți vag că ușa i se deschide ușor. Cu coada ochiului, zări două siluete în prag. Fără un cuvânt, Rodney se apropie de ea și așteptă. Continuă să scrie vers după vers, cu fruntea încrețită. Când își termină poemul, Rodney îi puse mâna pe umăr.

– O clipă, dragul meu, murmură ea. Lasă-mă să recitesc.

Băiețelul se aplecă peste carnet pentru a descifra cuvintele pe care nu le cunoștea. Satisfăcută de ceea ce scrisese, Sandy puse apoi stiloul jos. Își luă fiul în brațe și-i sărută gâtul cu tandrețe.

– Gata pentru acel picnic? întrebă ea.

Lângă ușă, Rod o contempla cu un aer acid. Pe fața lui se zărea o tristețe amestecată cu regret.

– Fiul meu este mai șmecher ca bătrânul său tată! spuse el pe un ton vesel, în contradicție cu expresia feței. A înțeles cum să-ți fie întrerupt lucrul fără a fi certat! Din nefericire, eu nu am avut niciodată acest talent.

– El nu este brutal. Știe că nu-mi place să fiu deranjată chiar în mijlocul unui poem.

– Înțeleg, rosti el pe un ton ce suna a scuză.

– Hai, plecăm, spuse Rodney nerăbdător.

Porniră la drum. Rod ducea coșul cu picnic.

– Este un safari! exclamă băiețelul cu un băț în mână. Poate vom întâlni o turmă de elefanți.

Făcându-i jocul, Rod și Sandy îl urmară în șir indian. Norii negri încă mai amenințau la orizont dar, în jurul lacului, razele de soare reușeau să străpungă ceața, făcând să strălucească frunzele pomilor și pietricelele potecii.

Sandy se simțea minunat de vie. În timp ce pătrundeau într-un luminiș frumos, nu-și mai putu reprima încântarea.

– Uite!

Rod se opri, în timp ce în fața lor Rodney continua să meargă.

– Uite cum strălucește soarele pe fiecare picătură de rouă. S-ar zice că sunt mii de curcubee.

Ea-i arătă cu degetul un tufiș umed încălzit de soarele matinal. Rod o contemplă un timp apoi îi mângâie obrazul.

– Cu ochii tăi frumoși de egipteancă, vezi viața printr-un soi de ceață. Curcubeele sunt doar în capul tău.

El începu din nou să meargă. Tulburată, crezuse că descoperă o tristețe adâncă în privirea lui. O plângea oare că avea o viziune deformată a vieții?

– Nu am de gând să mă schimb, spuse ea înfuriată. Să știi că am învățat multe.

– Ca de exemplu?

– Am învățat să fiu eu însămi, să mă accept așa cum sunt.

– Bravo! Ce înseamnă asta exact?

– Asta înseamnă că refuz să semăn cu Joyce, cu oamenii din lumea ta, prietenii tăi…

– Nu înțeleg nimic din ceea ce spui.

Aținti asupra lui un deget acuzator.

– Știi ce? Cea mai mare greșeală din viața ta a fost să mă iei de soție.

– Zău?

– Da. Nu sunt femeia care îți trebuia. Ochii căprui ai lui Rod scânteiară de mânie.

– Și ce gen de femeie îmi trebuia?

– O stăpână a casei perfectă, îmbrăcată întotdeauna după ultima modă de la Paris. O femeie capabilă să pregătească o cină de douăsprezece persoane în cinci minute. O femeie preocupată doar de ceea ce gândesc oamenii despre ea și interiorul ei.

– Tu nu posedai deci nici una din aceste calități? întrebă el cu răceală.

– Nici una. Îmi place să mă îmbrac bine din când în când, dar nu în fiecare zi. Mi-e groază de institutele de frumusețe. Puțin îmi pasă dacă mănânc hamburgeri și dacă un pat este făcut sau nu, nu mă interesează.

El izbucni brusc în râs.

– Asupra acestui punct, de acord.

Prinsă pe nepregătite, Sandy bombăni:

– Tu erai întotdeauna furios pe mine.

– Recunosc că am un caracter urât când nu mi se face pe voie. Dar m-am făcut mai bun, n-ai remarcat?

Ea își aminti de toleranța de care dăduse dovadă în privința Andreei. Și Rodney! Nicicând nu se arătase atât de răbdător cu el.

– Da.

– Și ai remarcat că tu ești cea care te înfurii mereu?

– Poate.

Vocea lui deveni vibrantă și răgușită și ea se înfioră.

– Adu-ți aminte. Îmi regretam de fiecare dată izbucnirile de furie. Te consolam, te sărutam și apoi făceam dragoste. Dacă ți-aș spune că în acest moment sunt trist, m-ai săruta? Ai face dragoste cu mine?

Privirea lui tandră și malițioasă o tulbura. Din fericire, Rodney alese această clipă pentru a le striga:

– Nu veniți? Mergeți ca niște melci!

Se întoarseră la hotel pe la jumătatea după-amiezii. Andreea năvăli spre Rod, părând furioasă.

– Unde ați fost? Îmi făceam tot felul de griji.

Joyce interveni cu calm.

– Ți-am spus că a ieșit cu Sandy și fiul lui.

– Am mâncat pe marginea lacului, se mulțumi să explice Rod mângâind ușor buclele blonde ale Andreei.

– Ar fi trebuit să mă anunți. V-aș fi însoțit cu plăcere.

– Era o plimbare strict familială, spuse el.

Puse coșul de picnic în bucătărie și dispăru. Înciudată, Andreea ieși în grădină. Joyce și Justin hotărâră să facă o partidă de tenis înaintea furtunii.

– Ce facem acum, mamă? întrebă Rodney.

– Ești de nepotolit! Nimic nu te obligă să fii mereu ocupat.

– Ba da!

Zâmbetul lui șmecheresc amintea atât de al diavolului său de tată!

– Copil neastâmpărat! îl certă ea, cu inima plină de dragoste. Am putea juca un joc de cărți?

El reflectă, cu nasul încrețit.

– Nu. Mi-e foame… Dacă am face o prăjitură de ciocolată?

– Imposibil. Nu avem nici rețeta… nici ciocolata.

– Cunosc rețeta pe din afară, mamă! Și ne putem duce la bucătăria mare să căutăm ce ne lipsește. Oh! te rog, mamă!

Sandy nu putu rezista zâmbetului său fermecător, acelor ochi căprui smălțuiți cu auriu. Uneori, simplul fapt de a-și privi fiul îi zdrobea inima.

– Bine. Dar dacă va fi de nemâncat, te previn: vei fi singurul responsabil!

Se duseră râzând să-i ceară bucătarului restaurantului ingredientele necesare. Acesta le

propuse chiar o rețetă pe care Rodney o refuză cu dispreț. Înapoi în bucătăria cea mică, copilul dădu ordine.

– Pune cuptorul la 350! Pe urmă topește pe baie de abur un baton de ciocolată și o bucată de unt.

– La ordinele tale, șefule! răspunse Sandy care se învârtea în jurul vaselor.

În continuare, după instrucțiunile fiului ei, bătu ouăle spumă cu zahăr și le încorporă în sosul de ciocolată. Apoi adăugă făina, un vârf de cuțit de sare și nuci pisate.

– Ce se întâmplă aici?

Sandy tresări la sunetul familiar al acestei voci grave. Rod se sprijinea pe tocul ușii. Blugii lui mulați îi puneau în evidență coapsele musculoase. N-avea dreptul să fie atât de frumos! se gândi ea punând prăjitura la cuptor.

– Reglează minutarul la o jumătate de oră, ordonă Rodney.

Ascultă și, cu mintea liberă în sfârșit, se lăsă antrenată în domenii interzise. Acest bărbat atât de viril o făcuse cândva să cunoască toate plăcerile. În brațele lui trăise extazul perfect.

Își amintea și el?

Cu obrajii în flăcări, revăzu cu precizie scenele lor de amor, când, trup lângă trup, își provocau cel mai plăcut dintre chinuri.

– Se face o prăjitură cu ciocolată, tată!

– Toate meritele îți revin, dragul meu. N-am făcut decât să-ți execut ordinele.

Rodney pufni în râs.

– Este adevărat că mama este nulă la bucătărie. Nu este în stare să urmeze o rețetă.

– Fie uit un ingredient, fie îl pun de două ori!

Rod se instală în fotoliul său favorit și fiul i se cățără imediat pe genunchi.

– Nu te descurcai prea rău când voiai, zise el.

– Mama? Nu știe nici măcar să prăjească un ou. Ar trebui să vezi prăpădul când îmi invit prietenii la masă!

Băiețelul făcu o strâmbătură.

– Și mâncarea pe care o pregăteai altă dată pentru noi trei?

Roșind, Sandy răspunse pe un ton agresiv:

– Venea de la birt. Toată.

Rod făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Da, reluă ea. Bunica n-a vrut niciodată să mă învețe să gătesc. Când ne-am căsătorit, știam doar să fierb apă.

– Și recepțiile pe care le dădeam? Se ocupa un cârciumar?

Imposibil să mintă. Își promisese să se arate de aici în colo așa cum era.

– Recepțiile reușite, da. Celelalte… ei bine, când aduceai invitați pe neașteptate, adesea nu aveam nimic să le ofer.

– Cum ai făcut de n-am știut nimic? Plăteam toată facturile. Mi-aș fi dat seama.

Sandy inspiră adânc și mărturisi:

– La moartea bunicii mele, am avut o mică moștenire. Am vândut și casa. Unul dintre prietenii mei visa să-și deschidă un restaurant și eu i-am împrumutat banii.

Rod oftă exasperat.

– Dumnezeule! Ți-ai riscat întregul capital? Ai idee de numărul restaurantelor care falimentează pe an?

– Nu. De altfel puțin îmi pasă!

– Continuă. Deci i-ai împrumutat banii tăi tipului.

– Și a deschis un restaurant care mergea foarte bine. Și mi-a rambursat banii integral. Când m-ai anunțat că o să dăm primul nostru dineu, m-am dus să-l văd. El s-a ocupat de totul. M-a învățat să utilizez produsele gata preparate. Când aduceai invitați, căutam în congelator. Dar se întâmpla să fie și gol.

– Caz în care dineul era un dezastru.

– Da, un dezastru complet… Chiar am făcut eforturi, Rod, dar într-o bună zi m-am săturat. Doream o viață mai simplă.

– În realitate, spuse Rodney, venindu-i în ajutor, a făcut progrese.

– Mulțumesc, dragul meu.

Un zâmbet tandru îi lumină fața abătută. Soneria cuptorului sună și scoase din cuptor prăjitura.

– Rodney îmi citește rețeta și, uneori, reușim să facem feluri suficient de complicate.

Tăie cu grijă prăjitura în pătrățele mici pe care le puse pe o farfurie.

– Du-te și bate încet la ușa bunicului tău, spuse ea. Dacă răspunde, propune-i să vină la noi pentru această minunată gustare.

Copilul dispăru în fugă pe coridor. Rod se apropie de masa unde trebăluia Sandy. Luă o firimitură care rămăsese pe masă și o înghiți.

– Mmm! Delicios. Pot să iau o bucată?

– Așteaptă să vină și ceilalți.

Era aproape de ea. Cu vârful degetului, îi urmări conturul urechii.

– De ce nu mi-ai mărturist niciodată că nu știai să gătești?

– Nu îndrăzneam. Se presupune că oricine poate face după o rețetă.

– Greșit. Dacă oamenii ar ajunge să facă bine orice de la început, la ce ar folosi școlile și universitățile? Regret că nu mi-ai spus. Mai există ceva ce ar trebui să aflu despre tine și nu știu? murmură el.

Își plimbă mâna de-a lungul gâtului ei și coborî încet până la șolduri.

– Nu… nu ne cunoșteam prea bine înainte de a ne căsători. Îmi făceam o grămadă de probleme de ceea ce soțiile prietenilor tăi reușeau să facă într-o clipită. Îți amintești acel cocteil de șampanie pe care Doya îl preparase pentru cincizeci de persoane? Și făcuse ea însăși chiar și plăcințelele.

– Grozav! Doya era o adevărată pacoste!

Își strecură mâna sub bluza lui Sandy. Ea fremătă și se desprinse pentru a spăla tava în chiuvetă.

– Nu-ți arăți ghearele? întrebă el. Ce aștepți să strigi că ești violată?

Vocile domnului Powers și Rodney răsunară pe culoar. Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

– Te cam grăbești!

– Tigroaico. Știu cum să te fac să-mi torci la ureche, șopti el înainte de a se duce să-și întâmpine tatăl.

Ce dreptate are! se gândi ea, iritată de intensitatea reacțiilor sale. Contactul mâinii lui cu pielea ei goală aprinsese în ea mii de focuri. Încercă să se calmeze și servi pahare mari cu lapte pentru toată lumea. Se așezară în jurul mesei.

– Felicitări, Rodney, spuse ea, cred că n-ai uitat nimic. Prăjitura este delicioasă.

Mâncară în tăcere o vreme.

– Și competițiile tale, Rod? întrebă Sandy.

– Am distrus un motor. Oricum mă gândeam să mă retrag din circuit. Trebuie că îmbătrânesc…

Să îmbătrânească el? Nu. El nu va îmbătrâni niciodată. Nu va pierde niciodată această ardoare de viață care-i caracteriza pe toți cei din familia Powers. Era o calitate pe care o admirase întotdeauna la ei. Energia debordantă, vitalitatea inepuizabilă… Cum să nu se lase vrăjită? Sosirea lui Joyce și a Andreei îi întrerupse gândurile.

– Sandy? Nimeni nu te-ar putea acuza că ești prea vorbăreață, dar astă seară bați recordurile! S-ar crede că te-ai transformat subit într-o mumie! o tachină Joyce la cină.

– Este cufundată în considerații înalt filozofice, spuse Andreea pe un ton mieros.

Sandy nu dădu atenție acestei înțepături răutăcioase. Tânăra trebuie că îi purta încă pică fiindcă nu fusese invitată la picnic. Nici ea însăși n-ar fi fost prea încântată să vadă o fostă soție dând târcoale bărbatului râvnit. Gelozia Andreei era de înțeles.

Cuibărit lângă ea în fotoliu, Rodney se uita la televizor. Rod luase loc pe canapea, cu Joyce și domnul Powers. Nici el nu deschisese gura toată seara.

– Cine vrea cafea? întrebă Joyce, ducându-se să pună cafetiera pe foc.

– Ai nevoie de ajutor? se oferi Rod.

– O ajut eu, declară Rodney sărind în picioare.

Trecu peste picioarele lungite ale lui Rod și prin fața fotoliului Andreei.

– Fii atent, îl avertiză Sandy. Nu uita că va fi fierbinte cafeaua.

Joyce întinse copilului o ceașcă de lichid fumegând, pe care el o puse cu precauție lângă Sandy. La al doilea drum, în momentul în care se pregătea să dea o ceașcă Andreei, aceasta căscă și întinse brusc brațele. Ceașca și farfurioara zburară prin aer, vărsând cafeaua pe pantalonii tinerei.

– Oh! Pantalonii mei noi!

Furioasă, îi administră o palmă sonoră băiețelului. Sandy sări ca un arc din fotoliul ei, gata să-i riposteze

Andreei în același fel. Dar Rod nu-i lăsă timp. O prinse de talie și-i opri gestul. Sandy fierbea de furie.

– Dacă mai ridici mâna asupra fiului meu, îți scot ochii! țipă ea. Este vina ta dacă…

– Sandy, calmează-te, făcu Rod cu vocea lui gravă.

Îi ținea acum ambele mâini.

– Lasă-mă! se zbătu ea.

– Ocupă-te mai bine de fiul tău, ordonă el.

Copilul privea scena cu ochii măriți de groază. Odată eliberată din mâna lui Rod, Sandy îl trase spre ea. Rodney își ascunse fața scăldată de lacrimi la pieptul mamei.

– O să-ți pun gheață, iubitule. Asta o să-ți facă bine.

Câteva minute mai târziu, îl culcase cu o cataplasmă de gheață pe față.

– Hai să ne uităm un pic la obraz, spuse ea după ce îi cântase un cântec de cowboy care îi plăcea lui mult.

El se lăsă examinat.

– Nu mă doare deloc, se lăudă el. Am opărit-o pe Andreea?

– Deloc, fii liniștit.

Îi citi o poveste, apoi îl înveli. Când stinse lumina și închise ușa, el dormea deja.

Înapoi în salon, văzând aerul angelic al Andreei, Sandy fu cuprinsă de dorința irezistibilă de a o pălmui. Joyce îi servi o ceașcă de cafea cu un zâmbet amabil.

– Sandy? Mă scuzi că am reacționat așa de violent, spuse Andreea. Am lovit fără să mă gândesc.

– Pe viitor te sfătuiesc să te gândești, replică Sandy pe un ton glacial.

Rod o privi cu reproș.

– Ți-a prezentat scuze.

– Lui Rodney trebuie, nu mie… Bun, incidentul este încheiat, adăugă ea cu calm.

Domnul Powers se aplecă spre ea.

– Presupun că momentul este prost ales pentru a-ți cere să ne cânți?

– Mă simt un pic obosită. Cred că o să mă retrag. Noapte bună!

În camera ei, lucră un moment la textele sale, apoi hotărî să facă o baie caldă. Nimic mai bun pentru a se destinde! Pe buze îi apăru un mic zâmbet. Un păhăruț de alcool nu-i va face rău. În casă domnea tăcerea; toată lumea se dusese la culcare. Se strecură în bucătărie, se servi cu un pic de zmeurată și se duse tiptil în baie.

Își puse paharul pe marginea căzii și intră în apa caldă și binefăcătoare. Peste cinci minute, furia o părăsise complet.

Cuprinsă de o moliciune dulce, închise ochii și nu-i deschise decât cu un mare efort, când simți o prezență în încăpere. Rezemat de tocul ușii. Rod devora din ochi fiecare centimetru din acel trup gol întins în apă.

– Nu adormi, spuse el cu o voce mângâietoare, dacă nu vrei să te îneci.

– Ce faci aici?

Moleșită de baie, n-avea forța să se revolte, mai ales că el dispăruse deja.

Ce bărbat ciudat, se gândi ea, luând o înghițitură de lichior, apoi încă una. În curând, paharul era gol.

– Uite, am adus sticla, spuse Rod intrând în baie, înarmat cu un al doilea pahar.

Turnă lichior în ambele pahare și se așeză pe marginea căzii.

– N-ar trebui să fii aici, îl certă ea.

– De ce? Vrei să te frec pe spate? Spuse el cu un râs înfundat.

– Nu mă spăl. Mă relaxez.

– Întotdeauna ți-am admirat pielea. Strălucirea ei. Uneori, chiar ai impresia că strălucește.

– Poate că cineva îmi dă arsenic. Altădată femeile foloseau arsenic să-și lumineze tenul. Am aflat în epoca în care voiam să știu totul pentru a-ți impresiona prietenii.

– Îi impresionai așa cum erai.

– Chiar? murmură ea cu ușoară ironie. Oricum, nu mai are importanță.

– Te-ai bătut ca o leoaică pentru fiul nostru, adineauri. De ce naiba nu te-ai bătut așa și pentru căsnicia noastră?

Se lăsă o tăcere interminabilă. Apoi:

– Când hotărăști să faci echipă, spuse ea, nu trebuie să te bați pentru partenerul tău. Te bați contra adversarilor pentru a câștiga echipa.

– Înțeleg.

În clipa următoare, el dispăru.

Capitolul 6

Timpul prost persistă până în weekend, dar marți norii dispăruseră. Cerul era de un albastru limpede. Soarele inunda munții unde lumina aurie alterna cu umbra mov.

Pe terasă, Sandy respira cu toată ființa aromele primăverii care se sfârșea.

– Parfumul naturii, murmură ea. Atât de bogat, atât de îmbătător. Natura cea generoasă și binefăcătoare…

– S-ar zice că ești într-o dispoziție bucolică, făcu vocea lui Rod în spatele ei.

O auzise! Roșie ca focul, se eschivă privirii adânci și impenetrabile a fostului ei soț. Din fericire, sosirea lui Rodney puse capăt jenei ei. Copilul pufăia de nerăbdare.

Expediția întârzia să pornească la drum. Prevăzuseră să plece la ora opt, ceea ce le dădea timp să ajungă la cascadă înainte de prânz. Ori, era deja opt și jumătate.

Andreea apăru în cele din urmă într-un pantalon și o cămașă asemănătoare cu îmbrăcămintea de plajă pe care o purta la micul dejun.

– Mergem în munți, îi spuse Rod, expediind-o să se schimbe. Nu la plajă.

Luară fiecare câte un rucsac plin cu mâncare pregătit de bucătarul hotelului și trupa o luă pe poteca ce ducea spre lac. Ajunși la o bifurcație, se îndreptară spre stânga, în direcția muntelui. Andreea nu contenea să-și arate entuziasmul. În exuberanța ei îl strânse pe Rod și-l sărută pe gură.

– O să ne distrăm nebunește! strigă ea.

El îi zâmbi cu indulgență. Justin era în frunte, urmat în ordine de Joyce, Rodney, Sandy, Andreea și Rod.

– Atenție! Primul obstacol! strigă Justin.

O ramură de copac bloca drumul. O ținu în sus până când trecură toți, apoi se grăbi să treacă în capul coloanei. Sandy nu se putu împiedica să nu zâmbească văzându-i pălăria tiroleză ornată cu o pană.

În cursul ultimelor zile, ajunsese să-l aprecieze pe Justin din ce în ce mai mult și prinsese o adevărată prietenie pentru el. Bietul de el o hărțuise pe Joyce fără încetare. Insistența lui era înduioșătoare, dar Sandy îi reproșa că o tratează pe cumnată-sa ca pe un copil. Joyce era o femeie. Dacă vroia s-o cucerească, trebuia s-o trateze ca atare.

Mergeau acum pe coasta muntelui, în direcția unei trecători. Mica poteră urca abrupt. Această primă etapă îndeplinită, coborâră într-o vale râpoasă ca un

canion. Partea cea mai dificilă a traseului urma să fie ascensiunea muntelui următor, o creastă fără vegetație, plină de pietre care amenințau să o ia la vale în orice clipă.

– Justin! strigă Rod, menține direcția sud-sud-vest până ajungi la un pinten stâncos care seamănă cu un canion mare. Acolo ia-o pe partea care duce spre vest.

– 'Nțeles, șefu!

Joyce se întoarse spre Sandy cu un zâmbet malițios.

– Uită-te la ei! Se cred mari exploratori plecați în descoperirea pământurilor necunoscute!

Când ajunseră la pintenul stâncos, Rod ceru o pauză. Totuși, nimeni nu era obosit.

– În afară de urechile lui Rod.

Andreea vorbea fără întrerupere de o oră și Sandy spera ca ea să tacă până la urmă pentru a putea savura liniștea. Pădurea degaja un miros de pin delicios care se adăuga mirosului mai greu al pământului mustind de apă. Ici și colo, se observau straturi de flori sălbatice multicolore.

– Priviți! spuse Rod. Se vede lacul, acolo.

Într-adevăr, în fundul văii, scânteind ca un diamant la gâtul unei femei, lacul de lângă hotel își etala apele calme.

– Cred că mâine mă voi duce la pescuit. Ce părere ai, dovlecel? îl întrebă el pe fiul său.

– Merg și eu, declară Andreea, dar va trebui să mi se fixeze momeala în cârlig.

Rodney o privi cu un aer superior.

– Să știi că noi pescuim cu muște.

– Ce grozăvenie! Cum naiba se face agățarea unei muște în cârlig?

Izbucniră toți în râs.

– Liniștește-te, sunt muște artificiale, răspunse Rod zburlindu-i ușor părul. Nu le facem nici un rău. Și acum, la drum!

De această dată el preluă conducerea, urmat îndeaproape de Andreea. Justin închidea coloana. Sandy încerca disperată să-și înăbușe lacrimile. Niciodată Rod nu se arătase atât de tolerant pentru neștiința ei. Niciodată nu manifestase față de ea atâta blândețe. Avea impresia că este trasă într-o gaură neagră și fără fund unde cădea fără să se oprească. Cu prețul unui efort imens de voință, reuși să-și învingă această amețeală îngrozitoare. Era caraghios să-și plângă atât de milă!

După o scurtă coborâre, poteca urca drept spre cea de-a doua creastă. Gâfâind din cauza urcușului, Andreea încetase, în fine, să vorbească. Vântul sufla prin frunze. Arborii păreau să-și murmure secrete de neînțeles pentru muritori. Strigătul vesel al unei păsări sparse tăcerea. O veveriță cocoțată sus îi răspunse.

La ora zece ajunseră la limita pădurii și se opriră. Blocuri de stâncă blocau drumul.

– A fost o surpare, constată Rod contrariat.

Justin veni lângă el.

– Ai vreo idee? îl întrebă Rod. Obstacolul mi se pare dificil și periculos de trecut.

– Am putea să schimbăm drumul, s-o luăm de-a lungul văii și să urcăm apoi un pic mai sus.

– Asta ne-ar lua timp.

– În acest caz, propun să ne întoarcem la hotel, declară Andreea cu un aer extenuat.

Rod nici măcar nu o ascultă.

– Justin, dacă unul dintre noi s-ar cățăra pe această cornișă, putem ajuta femeile și pe Rodney să treacă. Odată ajunși pe stânci este ușor să sari și să ajungi în potecă.

Justin examină cu atenție situația.

– Da, ar trebui să meargă.

Ajutat de Rod, Justin se agață de marginea cornișei și datorită unui echilibru perfect, se cățără fără greutate pe platforma de pietre.

– Este rândul tău, Sandy, îi ordonă Rod. Odată ajunsă sus, sări pe potecă și așteaptă ca Joyce să ți-l trimită pe Rodney.

În timp ce Rod o împingea, Justin se aplecă pentru a-i da mâna. Datorită forțelor lor conjugate, ajunse ușor pe cornișă.

– Bravo! exclamă Justin.

Sandy aplecă ochii spre Rod, dar acesta se întorsese deja spre Joyce. Nu va primi nici un compliment de la el. Ce măgar! Justin o ajută să se urce pe a doua cornișă.

Joyce și Rodney o urmară fără mare greutate. Cu un salt agil, Sandy ateriză pe partea cealaltă a surpăturii și-l prinse pe Rodney pe care i-l întinsese Joyce.

Andreea avu greutăți. La prima tentativă căzu pe spate în brațele lui Rod, scoțând un strigăt. Justin îi zâmbi cu blândețe și o grăbi să încerce din nou.

Sandy rămase impasibilă, dar Joyce și Rodney schimbară priviri dezgustate.

– Ce neputincioasă! spuse Joyce cu voce tare.

A doua oară fu bine. Rod îi ordonă surorii sale s-o ajute pe Andreea să urce pe a doua cornișă. Joyce se execută, dar o trase atât de tare încât nefericita Andreea fu literalmente catapultată peste margine, unde era ca o râpă. O fulgeră pe Joyce cu privirea.

În curând toți trecură obstacolul și reîncepură să meargă. O jumătate de oră mai târziu, se găseau pe o culme și contemplau de la distanță scurta cascadă care se rostogolea cu un zgomot de tunet. Își desfășura vălul scânteietor sub soare, de unde scânteiau mii de steluțe de lumină irizată.

Mai jos, într-o vâlcea înverzită, cascada devenea un pârâu fierbând de spumă. Acolo vor mânca.

– Mergem? întrebă Rod, care se așezase lângă Sandy. Avem o oră întârziere de la program.

– Da, murmură ea cu regretul de a se smulge de la acest minunat spectacol.

El o mângâie blând pe păr, apoi preluă conducerea coloanei. După ce trecură peste a doua zonă de surpături, ajunseră în vâlceaua verde.

Se descotorosiră de rucsacuri și pulovere. Sub pulover, Andreea își păstrase costumul de baie.

– Dacă am merge până la cascadă înainte de a mânca? propuse Sandy.

Sugestia ei fu primită de un concert de mormăieli. Doar Rod fu încântat de propunere și Rodney sări în picioare, hotărât să nu fie lăsat în urmă. Tatăl lui îi zâmbi tandru și-l bătu pe umeri.

Nu întârziară să ajungă în susul cascadei. Cocoțată pe o stâncă, Sandy admira panorama. În zare, pe cerul senin și luminos, se profilau vârfuri învăluite într-o ceață transparentă.

Rodney începu explorarea marginei cascadei. Descoperi o fosilă și alergă să le-o arate, după care plecă din nou în galop.

– Fii atent! îi strigă ea.

Rod îi înconjură umerii.

– Este frumos, nu-i așa?

Inima lui Sandy bătea nebunește.

– Da, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată.

Cu ochii fixați asupra munților, simțea până la durere prezența acestui trup viril de care era lipită.

– Îți amintești prima oară când te-am adus aici? întrebă el. Ziua marii seducții.

Această voce mângâietoare, plină de subînțelesuri, o făcu să amețească. Închise ochii ca și cum pământul se scufunda sub ea și urma să cadă în prăpastie. Nu. Imposibil. Brațul puternic al lui Rod ar împiedica-o. Se strădui să alunge amintirile trezite de această strângere. Dar cum să reușească? Aici veniseră să se plimbe în ziua furtunii, ziua când găsiseră refugiu în cabană.

Cum să uite paradisul? Din păcate, ea nu-și mai avea locul. Era un paradis interzis unde Rod îi permisese să intre doar fiindcă o dorea. În timp ce ea, Sandy, îl iubea.

– La ce te gândești? întrebă el.

Ea îl privi pe el, dragostea ei, piscul său inaccesibil.

– Te comparam cu acești munți.

– Ce vrei să spui?

Sandy îi mângâie ușor obrazul.

– Par atât de aproape. Ai impresia că este suficient să întinzi mâna ca să-i atingi. Numai că ei rămân intangibili, se depărtează pe măsură ce te apropii, conchise ea cu tristețe.

– Sunt atât de inaccesibil?

Ea se gândi la drumul parcurs în acea dimineață.

– Da… Aceste coline, acele văi, pantele abrupte ce trebuie urcate… Curajul ți se termină.

– De ce? De ce este atât de greu?

– Vroiai să fiu ceea ce nu sunt. Este peste puterile mele.

O strânse mai tare.

– Te înșeli. Te vroiam așa cum erai, vroiam pur și simplu să fac parte din viața ta. Dar tu m-ai exclus.

– Greșit, spuse ea, tulburată de intensitatea privirii lui. Nu… nu eram făcută pentru tine.

Timp de o secundă, în efortul comun de a se înțelege nu fură decât unul. Ca și cum viața lor depindea de acest efort. Acest moment privilegiat nu

dură. Un zgomot de pași marcă sfârșitul scurtului interludiu în care sufletele și inimile lor se întâlniseră.

Era Andreea.

– Ce faceți aici? întrebă ea cu un mic râs nervos. Noi murim de foame!

Joyce și Justin soseau chiar în urma ei.

– Am adus rucsacurile cu mâncarea, declară Joyce. Locul este ideal. Uitasem ce vedere magnifică este aici. Nu este de mirare că nu ați mai coborât.

Rod se depărtă de Sandy. Rodney, care urmărea urcarea lentă a unui melc pe o stâncă, își abandonă examenul și veni în fugă.

Sandy își reveni treptat în fire. Tocmai trăise o clipă magică împreună cu bărbatul pe care îl iubea. Inima îi era plină de o muzică divină. Acolo, în plin soare, timp de o secundă se simțise în armonie perfectă cu lumea. Dar vocea Andreei întrerupsese melodia.

– Uite, Rod, ți-am adus mâncarea, spuse tânăra cu vocea ei cea mai fermecătoare.

El îi zâmbi, dar maxilarul îi tremura. Mirată, Sandy se întrebă dacă se simțea la fel de frustrat ca ea.

Se instalară în cerc pe o stâncă încălzită de soare. Din oficiu, Andreea se așeză lângă Rod. Sandy se gândi că tânăra se integra perfect în lumea familiei Powers. Mai avea încă defecte datorate tinereții, dar cu timpul, și ajutorul expert al lui Rod, se va maturiza.

I-ar oferi lui Rod un cămin bine întreținut, unde totul va funcționa fără greșeală. Îmbrăcată de marii

creatori de modă, ar fi întotdeauna de o eleganță ireproșabilă. Ar ști să facă bucătărie… Oh nu! își spuse ea într-un elan desperat.

– Formidabil! Pui! strigă Rodney scotocind în rucsacul lui cu încântare. Și limonadă! Bău imediat o gură. Bucătarul hotelului făcuse bine lucrurile. Existau și sandvișuri cu șuncă, clătite, una din specialitățile sale, și un sortiment întreg de brânzeturi și biscuiți pentru a completa acest picnic copios.

Sandy mușcă înfometată din prima clătită umplută cu un amestec de legume și creveți. A doua era cu cârnați. Fără să se gândească, cu un gest mașinal îi întinse lui Rod clătita cu creveți și el îi dădu în schimb clătita lui cu cârnați, deja mușcată.

Doar când surprinse privirea șocată a Andreei își dădu seama de ce făcuse. Era prea târziu pentru a da înapoi. Se înroși.

– Lanțul Apalașilor traversează munții Adirondacks, nu-i așa? întrebă Justin.

– Da, până la Bangor, în Maine, cred, răspunse Rod.

– Și spre sud până unde merge?

– Până în Georgia, spuse Rod culegând o plantă ce creștea într-o fisură a stâncii. Să ne odihnim un pic pe iarbă, înainte de a ne întoarce.

Strânseră resturile de mâncare în două rucsacuri pe care bărbații propuseseră galant să le ducă, apoi coborâră iar în vâlcea. Se lungiră la soare pe iarba moale.

– Sandy, începu Joyce, tu care ești poetă, de ce iubim noi atâta acești munți?

– Pentru unii, ei reprezintă o provocare, un obiectiv greu de atins, care presupune eforturi mari. Pentru majoritatea dintre noi, ei ajută la relativizarea lucrurilor arătându-ne inutilitatea problemelor noastre. Ne scot din noi înșine… Știi că Adirondacks nu fac parte din Apalași, în realitate? Că sunt cei mai vechi? Altădată erau numiți munții peruvieni.

– Ce vârstă au? se interesă Rodney cu ochii strălucind de curiozitate.

– Sunt foarte, foarte vechi.

– Precambrieni, precizează Rod.

– Adică deja bătrâni când cea mai mare parte a pământului pe care o cunoaștem nu exista încă.

– Da. Aproape toată America de Nord era încă sub apă, spuse Rod. Aici era un platou care aparținea marelui scut Canadian.

Se vedea că Rodney era foarte impresionat de aceste explicații.

– Atunci, primii oameni s-au născut aici! exclamă el.

– Este un pic mai complicat! spuse Sandy. În decursul secolelor, ploaia și vântul au săpat încet, încet, șanțuri în platou. Aceste șanțuri s-au lărgit și au devenit râuri.

– Și glaciația? îi suflă Rod.

– Da. A sosit glaciațiunea. Gheață în stare să spargă piatra. Gheață rece și grea care făcu să se îndrepte munți și sape văile. Și când gheața s-a topit, ghicește ce a rămas.

– Ce? întrebă Rodney.

– Lacuri. Sute de lacuri minunate.

– Și de asemenea grămezi de stânci și pietre. Ne-au rămas de altfel un mare număr de surpături de trecut pentru a ajunge la hotel, conchise Rod.

Dădu astfel semnalul de plecare. Femeile își udară fețele și mâinile în pârâu apoi își puseră puloverele. Bărbații hotărâră să urmeze același itinerar ca la venire, fiindcă cel puțin cunoșteau piedicile.

Cum Sandy o luă înainte pe potecă, întâlni privirea lui Rod și-i adresă un zâmbet larg. Vroia să-i mulțumească pentru această zi minunată și mai ales pentru minutele petrecute cu el singur, minutele când cunoscuse o fericire pură.

Nu știu niciodată dacă Rod înțelesese mesajul, fiindcă Andreea năvălea deja asupra lui.

– Sunt gata! anunță ea veselă.

Fără nici un zâmbet pentru Sandy, Rod își luă prietena de braț. Sandy simți cum lacrimi amare îi înțeapă pleoapele. Îl strigă pe Rodney și o porniră la drum fără să-i aștepte pe ceilalți.

Când ajunseră la surpătură, Rod coborî primul cele două cornișe pentru a ajuta femeile. Sandy sări fără greutate, dar avea certitudinea că Rod o păstră în brațe mai mult decât era necesar când o prinse.

– Așteaptă, spuse el strângând-o la piept.

Cu inima bătând nebunește, ea se degajă. Trebuia neapărat să-și revină înainte ca ceilalți să-i vadă tulburarea.

Andreea trecu ultima. Așezată pe marginea cornișei, se lăsă să cadă cu toată greutatea în brațele lui Rod, urlând:

– Atenție! Sosesc!

El se clătină sub șoc, apoi o respinse, impasibil. Ridică ochii să vadă dacă Justin avea nevoie de ajutor, dar canadianul scutură din cap.

Joyce se răsti la Andreea.

– Ce te-a apucat? Vrei să-ți rupi un picior sau ce?

– Calmează-te, interveni Rod cu fermitate. Nu este grav.

– Dar ar fi putut să fie, bombăni Joyce.

Pe ultima parte a drumului, Sandy îi propuse lui Rodney să-l ia în brațe fiindcă era obosit. Înainte ca acesta să fi avut timp să răspundă, Rod îl urcă pe umerii lui. Joyce mergea cu pas rapid.

Când se apropiau de bifurcația unde poteca întâlnea drumul către lac, Sandy avu o strângere de inimă văzând o altă potecă invadată de vegetație. Ducea la cabana din lemn. Se vedea că nimeni nu o mai luase pe această potecă.

Gâtul i se strânse. Avu impresia dureroasă că astfel se șterge o parte din viața ei. Asta confirma ceea ce știuse întotdeauna. Clipa magică trăită în doi în această cabană n-ar fi trebuit să existe niciodată. Viețile lor erau prea diferite pentru a putea să se armonizeze într-o zi.

Dar nu poți alunga acele amintiri, se gândi ea. Acele momente unice vor rămâne ascunse în adâncul ființei ei pentru totdeauna. Și vor reveni din când în când pe neașteptate pentru a-i reaminti că într-o zi cunoscuse adevărata fericire.

Capitolul 7

– Vreau să merg la piscină, declară Rodney cu încăpățânare, odată ajuns în cameră.

– Mai este o oră până la cină. N-ai dormit azi după-amiază și ai nevoie de odihnă, spuse Sandy cu cel mai mare calm posibil.

Știindu-l obosit și enervat de ziua lui lungă, Sandy făcea pe răbdătoarea.

– Nu vreau să dorm!

Sandy aranjă salteaua.

– Hai, suie-te, ca să-ți scot ghetele, Rodney. Fii ascultător.

– Nu văd de ce ar trebui să dorm.

– Ce se întâmplă? întrebă brusc vocea gravă a lui Rod.

Sandy îi rezumă situația, întreruptă ici și colo de comentariile lui Rodney.

– De ce să nu facă o baie dacă promite să se culce devreme?

– Tocmai a gustat ceva.

– N-am mâncat decât doi biscuiți! protestă copilul.

Sandy ignoră remarca lui.

– Presupun că nu riscă nimic. Dar nu te crede obligat să-l duci.

– Dar vreau, spuse Rod calm. Nu te neliniști, îl voi supraveghea.

– De parcă m-aș îndoi! strigă ea indignată. Doar că… nu ești obosit? Te-ai consumat mai mult ca ceilalți în timpul traseului. Să te ocupi de…

Se opri la timp pe punctul de a menționa numele Andreei.

– În sfârșit, l-ai dus pe Rodney la întoarcere.

– Mai rezist o oră în plus fără să mă prăbușesc! Pune-ți costumul de baie Rodney, eu mă duc să-l caut pe al meu.

Deschise ușa camerei lui Sandy și se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă. Era clar că vroia să-i spună ceva.

– Mulțumesc, Sandy.

Ea mări ochii, uimită.

– Da, mulțumesc că te interesezi de oboseala mea. Grija ta m-a mișcat.

– Simplă chestie de bun-simț.

Ea simțea dintr-o dată o mare oboseală. Rod își dădu seama, fiindcă începu să-i maseze umerii.

– Tu ești cea care faci prea mult, murmură el cu o voce răgușită care o făcu să tremure. Mereu atât de serioasă, de hotărâtă să te descurci fără ajutorul nimănui.

Își vorbește sieși, se gândi ea, tulburată de ciudățenia comportamentului lui. Deși nedumerită, avu brusc dorința de a trece peste distanța care o separa de acest trup puternic pentru a-l strânge la piept. Simțea nevoia să-l îmbărbăteze, Dumnezeu știe de ce.

Sânii îi înțepau tricoul mulat. Fascinat, Rod îi privea, apoi privirea îi coborî spre talia fină, șoldurile rotunde și picioarele lungi, frumos modelate.

– Maternitatea te-a schimbat. Fără a-ți altera caracterul visător, dragostea pentru Rodney te-a maturizat.

O fixa cu intensitate, de parcă ar fi căutat răspunsul la o enigmă nedezlegată. Apoi scutură din cap și ieși cu pași mari.

Sandy se lăsă să cadă pe pat și auzi cum se închise ușa care lega biroul de camera lui Rod. La ce se gândise el? Senzația acelei priviri sumbre o răvășea încă. Trezise în ea un foc care o cuprindea în întregime. Dorința de necontrolat care îi unise într-o zi nu se stinsese. Ea trebuia să-i apere pe amândoi împotriva acestei capcane. „Dorința a servit drept momeală. Eu am căzut în cursă". Niciodată nu-i va da ocazia să repete aceste cuvinte îngrozitoare.

Rodney năvăli în camera ei și-i întrerupse gândurile. O sărută cu putere și ieși trântind ușa. Numai să nu-l obosească pe domnul Powers acest du-te-vino, se gândi ea puțin neliniștită.

În acea seară, după ce debarasară masa de cină, se duseră cu toții în salon.

– Sandy, te simți prea obosită ca să ne cânți ceva? întrebă domnul Powers.

Ochii lui albaștri îi transmiteau un mesaj de dragoste care-i îmbărbăta inima plină de emoție. Își dădu seama rușinată că nu-i cântase nici măcar o dată de când venise la High Falls.

– Mă duc să-mi caut chitara, spuse ea. Știam că mai devreme sau mai târziu va trebui să-mi plătesc șederea aici, zâmbi Sandy.

Se așeză pe o pernă și-și acordă instrumentul. Uitându-se la Rodney care se instalase pe genunchii tatălui său, începu cu balade de cowboy care-i plăceau atâta băiețelului. Acesta îi zâmbi și căscă.

Timp de două ore, cântă pentru bucuria tuturor. Uitase senzația minunată de a face parte dintr-o familie, căldura, intimitatea, chiar și prezența Andreei și a lui Justin i se păreau firești.

Vrând să alunge momentele rele ale trecutului, înțelese că le alungase și pe cele bune.

Rod se duse să-și culce fiul adormit. Când reveni, Sandy tocmai termina o bucată clasică.

– Acum o să vă cânt unul din cântecele mele preferate, anunță ea.

Atacă primele acorduri și apoi vocea ei se ridică:

„Iubește-mă dimineața, în seninătatea soarelui care răsare,

Iubește-mă dimineața…“

Și atunci, întâlni privirea lui Rod care părea însuflețită de o mânie surdă. De ce detesta acest

cântec? Pe mine mă detestă, se gândi ea continuând să cânte. Această melodie fusese primul ei mare succes, cel care fusese înregistrat de Marvin Clay la cererea Sheilei. Ajunse la refrenul final:

„ Iubește-mă dimineața și te voi iubi
Când apune soarele
Toată viața mea."

Se întoarse spre domnul Powers.

– V-a plăcut?

– Încă unul, spuse el.

– Bine, dar ultimul.

– Barb'ry Allen?

Ea dădu din cap.

„La începutul lunii mai
Când lăcrămioarele înfloresc
Pe patul lui un tânăr murea
Din dragoste pentru Barb'ry Allen".

Cu gândul paralizat de emoție, mai intonă câteva acorduri apoi se întrerupse.

– Îmi pare rău… nu pot. Scuzați-mă.

Nimeni nu murea din dragoste. Nimeni nu iubea în asemenea grad. Toate aceste povești de iubire tragică nu erau decât mituri, nu reflectau nimic, de fapt. Baliverne.

Trebuia să se revolte, să alunge de-a binelea acest sentiment ridicol care-i strica viața. Nu suferi decât dacă vrei, își repeta ea cu desperare.

– Joyce, unde-i acel faimos desert? întrebă domnul Powers pentru a rupe tăcerea.

– Mă duc să-l aduc!

Ajutată de Justin, tăie prăjitura în bucăți pe care le acoperi cu fragi. Sandy profită de acest moment pentru a-și duce chitara la loc. Trecând pe lângă camera lui Rodney, aruncă o privire.

Rodney dormea profund, cu un picior peste cuvertură. În aceeași poziție ca Rod, observă ea cu inima strânsă.

Depuse un sărut pe fruntea copilului fără să-l trezească.

Rod. De ce detesta atât cântecul pe care-l cântase adineauri? Și ea? De ce nu fusese în stare să cânte o baladă banală ca Barb'ry Allen?

– Sandy! strigă Andreea când aceasta reveni în salon. Ai un talent nebun! Este absolut minunat.

– Mulțumesc.

Luă furculița și înghiți o bucată din prăjitura delicioasă.

– Ai o voce frumoasă, dulce și emoționantă. Ai luat ore de cântat? continuă Andreea.

– Niciodată.

– Mi-a plăcut la nebunie cântecul „Iubește-mă dimineața“. A fost primul succes al Faydnei, nu? Un mare star, această Faydna. Ce viață pasionantă trebuie să ducă! Toate acele călătorii, acele recitaluri… Se spune că toaletele ei de seară costă o avere.

Andreea continuă să se extazieze încă un timp. Sandy se foia nervoasă în fotoliu, rugându-se cerului ca tânăra să tacă.

– Unul dintre prietenii mei a întâlnit-o într-o zi. Se pare că succesul nu i s-a urcat la cap. A semnat autografe ore în șir.

– Andreea, draga mea, Sandy este Faydna, murmură Rod.

Pe fața Andreei apăru nedumerirea.

– Nu… nu te cred. Nu seamănă deloc cu Faydna. Ea este… mă rog, Faydna este mai înaltă… o adevărată frumusețe! accentuă ea.

– Nu trebuie să te iei după fotografii, spuse blând Sandy.

– Dar nu cânți ca ea!

– Oh! Microfoanele transformă vocea, să știi.

Andreea nu-și revenea din surprindere și făcu o nouă tentativă de a nega identitatea lui Sandy.

– Am citit că erai într-o croazieră în Caraibe cu Davy McFane!

– Davy este prietenul meu, nimic mai mult. Nu crede tot ce spun ziarele de scandal.

Domnul Powers își puse farfuria goală pe masă.

– Apropo de acest cântec Sandy, nu prea pare inteligent, dar mi se pare că întrezăresc un sens mai profund. Mă înșel?

– Nu… Când femeia îi cere s-o iubească dimineața, îi cere în realitate s-o vadă cu defectele și slăbiciunile ei, ca o față care se arată în soare fără artificiile machiajului. Dacă el o mai iubește așa, atunci ea îl va iubi seara, când frumusețea ascunde defectele fără a le face să dispară. Cam asta am vrut să spun.

Se temea să întâlnească privirea lui Rod. La ce se gândea? Înțelesese aluzia? Își dădea seama că prin acest cântec ea insista să-i lanseze un strigăt de dragoste, un apel s-o accepte așa cum era?

Luă farfuriile murdare și le duse în bucătărie să le spele. Așteptase prea mult de la Rod ca să meargă căsnicia lor, n-ar fi fost nevoie decât de o simplă acceptare reciprocă. Înțelegerea lor pretindea prea multe compromisuri. Viața ordonată și logică a lui Rod nu putea să se armonizeze cu a ei, mult prea dominată de impulsuri.

Rod veni s-o ajute la ștersul vaselor. Domnul Powers le ură noapte bună și se duse la culcare. Joyce și Justin ieșiră să facă o plimbare.

– Andreea? întrebă Rod. O mică plimbare prin grădină te-ar tenta înainte să faci nani?

Fața până atunci înghețată a Andreei se lumină.

– Ah, da!

– Du-te și pune-ți un pulover. Noaptea este răcoare.

Cum dispăru Andreea, el se întoarse spre Sandy care termina de aranjat vasele.

– Regret atât de mult… nu înțelegeam.

Știa că el vorbește despre cântec.

– Nici eu în momentul în care l-am scris, îl asigură ea cu un mic zâmbet enigmatic.

***

Săptămâna se scursese cu repeziciune. Deja era sâmbătă!

Domnul Powers era lungit pe un șezlong lângă piscină. Ținea o revistă în mână, dar ochii lui erau închiși. O umbrelă îl apăra de razele arzătoare ale soarelui de acest sfârșit de dimineață.

– Tată? Dormi? întrebă Sandy instalându-se lângă el.

Își freca părul umed cu un prosop. Costumul ei de baie părea decent comparat cu acele bikini minuscule purtate de două adolescente care treceau prin fața lor în acel moment.

Domnul Powers își ridică pleoapele.

– Nu, nu dorm… Noi bărbații, avem dreptul să ne odihnim ochii!

Râseră amândoi din toată inima. Acest bărbat drăguț avea întotdeauna calitatea de a o face să se simtă în largul ei.

– Și baia? întrebă el.

– O minune! Înainte de a închide ochii ai remarcat progresele mele la natație?

– Da…

Se întoarse spre piscină, unde Joyce și Andreea pluteau alene pe saltelele pneumatice. Și Andreea purta un bikini foarte sumar.

– Îți place șederea aici, Sandy? Nu regreți că ai venit?

După o scurtă ezitare, ea mărturisi oftând:

– Nu, am petrecut momente minunate. Și cred că din multe puncte de vedere a fost bine și pentru Rodney.

– Ce vrei să spui?

– El a văzut că, în ciuda divorțului nostru și fără a fi chiar prieteni, Rod și cu mine ajungem să ne înțelegem bine.

– Un copil are nevoie de ambii lui părinți, de mama și de tatăl lui.

Ea își încreți sprâncenele.

– Sper să fie mai puțin convins ca dumneata. Nu aș vrea să sufere când voi pleca săptămâna viitoare.

– Nimic nu te obligă să pleci, să știi. Sau atunci ar trebui ca Rod să te urmeze.

– Nu conta pe asta! ripostă ea, cu inima bătându-i mai tare. Oricum, Rod ar refuza să audă acest lucru.

– Cum îți merge cariera?

Sandy îi mulțumi în tăcere domnului Powers că schimbase subiectul. Dându-și pe spate părul umed, îi împărtăși planurile sale.

– Luna viitoare înregistrez un album care va ieși în această toamnă. Va fi ocazia unei campanii de promovare, când voi apărea din nou în ziare. Și în ianuarie, voi începe repetițiile pentru o emisiune de televiziune consacrată în întregime cântecelor mele.

– O adevărată ocupație de star! Spuse vecinul ei, glumeț.

– Ar fi posibil să cânt la hotel într-una din aceste seri? Aș vrea să testez un cântec nou în public înainte de a-l propune lui Marvin Clay pentru album.

– Bineînțeles. O să vorbesc cu directorul.

– N-o să am decât o apariție. N-aș vrea să fur succesul altcuiva. N-ar fi drept.

– Ai încredere în mine. Ce ai zice de vinerea viitoare? Pleci sâmbătă, nu-i așa?

Ea dădu din cap. Doar să nu încerce s-o convingă să rămână! Dar nu. Aparent satisfăcut, bătrânelul se cufundă din nou în lectură, în timp ce Sandy fu cuprinsă de o dulce somnolență.

Spre prânz, Rod și Rodney veniră de la lac cu o găleată plină de pește. Mândri de pescuitul lor, pretinseră să fie fripți pentru masa de prânz. Joyce și Andreea refuzară, cu mutre dezgustate. Deși fără tragere de inimă, Sandy își propuse serviciile.

– Ascultă, zise Rod, comandă la bucătărie șase porții de cartofi prăjiți, salată de varză și pâine. Rodney și cu mine ne ocupăm de pește. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, râse ea.

Prânzul întruni toate sufragiile. Peștii erau fripți la perfecție și bucătarul le pregătise o tartă suculentă pe care o mâncară cu poftă.

La trei dimineața, cuprinsă de inspirație, Sandy era așezată pe covor, cu un creion în mână și hârtii împrăștiate în jurul ei.

Absorbită de ceea ce făcea, de-abia auzi ușa deschizându-se. Rod luă o foaie la întâmplare și citi cu voce tare:

Avocatul spuse:
Semnați aici cu inițialele voastre
Ca totul să fie oficial
Judecătorul spuse:
Din acest moment, căsătoria s-a terminat,

Nu mai este nevoie de făcut compromisuri
Cuplul spune:
La revedere,
La revedere,
O lună după, ea îi lipsea
O lună după, el îi lipsea.

Ea se apropie de el și-i atinse brațul.

– Ce părere ai? Nu-i decât începutul. Va urma povestea rupturii descrisă din punct de vedere al bărbatului O voi confrunta cu cea a femeii. Dar umorul va fi amestecat cu tristețea. Bărbatul se va chinui, în timp ce femeia va înjura în fața facturilor.

– O idee foarte bună de a privi din ambele puncte de vedere… Ai lucrat toată noaptea?

Ea începu să strângă foile împrăștiate.

– Da, am reușit să termin și un alt cântec. Pianul te-a trezit? Scuză-mă.

– Nu, nu dormeam. Când o să ni-l cânți?

– Vineri seara, în sala mare. Vreau să testez reacția publicului.

Ea își dădu capul pe spate și-și frecă ceafa.

– Lasă-mă pe mine.

Masajul lui blând și energic în același timp o făcu să ofteze de mulțumire. Mușchii i se destinseră încetul cu încetul.

– Ai vrea un pahar de vin? întrebă el în cele din urmă.

– Cu plăcere.

Când ieși, ea se ridică și-și netezi pliurile capotului. Apoi își trecu cu pieptenele prin păr înainte de a se așeza în fotoliu.

Am acceptat un pahar cu vin, nimic mai mult, își spuse ea cu fermitate. Asta n-are nici o legătură cu o întâlnire galantă. Nu este nici un rău să bei un simplu pahar, chiar la ora trei dimineața!

Se auzi o ciocănitură. Într-un foșnet de mătase, se grăbi să-i deschidă fostului soț. Aruncă o privire rapidă pe culoar înainte de a închide ușa la loc. Se înșelase? Toate acestea semănau în mod ciudat cu o întâlnire secretă?

Rod puse tava pe masă. La lumina difuză a lămpii, ochii lui aurii scânteiau. Avu impresia că privirea lui o străpungea. Cu un aer pe cât putea de nepăsător, se duse înapoi în fotoliu. El se așeză pe un scaun în fața ei. Picioarele lor aproape se atingeau. Ce indecentă! protestă femeia pudică din ea. Dar în fața absurdității situației, fu cât pe ce să izbucnească în râs.

– Cum îți scrii cântecele, Sandy? De unde îți vin ideile?

Ea redeveni serioasă.

– Cuvintele îmi vin din întâmplare, de exemplu plecând de la o frază citită sau auzită, din care se nasc tot felul de idei, cărora le trebuie uneori mult timp ca să prindă formă.

Înghiți o gură de vin și brusc se înfioră. Rod își pusese piciorul peste al ei. O făcea intenționat sau era doar fructul hazardului? Se degajă ca și cum n-ar fi observat.

– Și muzica, de unde vine?

Această voce gravă o făcu să tresară.

– Din nici o parte. Este deja în mine. Este greu de explicat. Este suficient să aud un cântec de pasăre sau un clinchet de pahare de cristal ca în cap să înceapă să mi se învârtească o melodie. Nu mai am răgaz până când nu transpun notele pe hârtie.

El mângâia cu vârful degetelor marginea paharului. Sandy privea fascinată, de parcă ei i s-ar fi mângâiat buzele, gâtul, lobul urechii. Se aplecă brusc; Rod îi prinsese din nou piciorul. Își trase picioarele sub ea pentru a nu-i mai da ocazia.

– De aceea te sculai mereu în plină noapte?

– Da. Când găsesc o melodie, simt nevoia să mă debarasez imediat. Nu ți s-a întâmplat niciodată să te trezești dimineața cu un refren în minte? Nu te părăsește toată ziua și simți că, dacă ai putea să cânți pur și simplu o dată cântecul întreg, te-ai elibera… Am citit undeva că o obsesie de acest gen nu este departe de nebunie. Dacă este adevărat, atunci sunt nebună tot timpul!

El râse împreună cu ea și începu să-i mângâie genunchiul cu vârful piciorului. Ea urmări gestul hipnotizată, incapabilă să se retragă. Trebuie că băuse prea mult! Își puse paharul gol pe masă și se pregăti să-i ureze noapte bună.

– Mă duc să caut altă sticlă, spuse el.

– Cred că am băut destul.

– Baliverne! Abia începi să te destinzi. Mă întorc imediat.

Cum se mai înșela! Se simțea încordată ca un arc. El reveni cu sticla și turnă în pahare.

– Pentru noul tău cântec! spuse el ridicându-și paharul.

– Mulțumesc.

Ea bău cu lăcomie. Vinul rece îi liniști gâtul care avea o tendință curioasă de a se usca mereu. Piciorul lui Rod se plimbă iarăși pe genunchiul ei și o străbătu un lung fior.

– La ce te gândești? întrebă el cufundându-și ochii într-ai ei.

Cred că ești foarte atrăgător, că te doresc. Mă gândesc la plăcerea de a mă regăsi din nou în brațele tale…

– La nimic…

Îngenunche în fața ei. Strecurându-și mâinile în jurul taliei, o forță să se ridice și o strânse. Ochii lui străluceau ca tăciunii. Îi mângâie spatele. Ea nu purta nimic sub capotul fin. Stimulat, desenă arabescuri senzuale pe trupul ei, atățând focul care-i curgea în vine.

După un timp care i se păru lui Sandy o eternitate, puse stăpânire pe gura ei cu o asemenea violență, încât crezu că leșină.

Întredeschise buzele, oferindu-le altor sărutări și mai pline de pasiune. Băură îndelung din fântâna plăcerii, într-o uitare totală. Când mângâierile lui Rod se făcură mai intime, se lipi de el apoi se îndepărtă ușor, regăsind gesturile de altădată. El îi prinse atunci sânul cu degetele, excitând sfârcul înainte de a-și pune buzele.

Sandy îi acoperi fața cu sărutări, cu degetele înfipte în părul lui des. El își strecură coapsa musculoasă între coapsele ei și ea se arcui făcându-se una cu el, ca o iederă pe un trunchi de copac.

Ea aspira să-i atingă pielea goală, dar el, preferând să prelungească așteptarea, se mulțumea să se joace cu sânii ei prin țesătura capotului. În sfârșit, nemaiputându-se abține, scoase un geamăt răgușit și-și înfundă capul la gâtul ei. Când își strecură mâinile sub centura pantalonilor lui, el o strânse și mai tare.

– Este un viol? murmură el mușcând-o de ureche.

– Nu.

– Atunci, poate încerci să mă seduci?

– Poate…

O ridică în brațe și o duse pe pat. Trupurile lor înlănțuite se lăsară pe salteaua moale.

Capotul se desfăcu în jurul ei ca petalele unei flori. Dedesupt era goală. Imediat, sub mângâieri experte, ajunse la momentul în care plăcerea urma să explodeze ca un soare grandios. Se simțea cum renaște, în culmea unei bucurii aproape dureroase.

– Și acum, mică privighetoare, vei accepta să cânți pentru mine?

Împreună, se îndreptau spre plăcerea supremă când…

– Ce este? întrebă ea brusc, cu urechile ciulite.

Un strigăt străpunse din nou ceața pasiunii lor.

– Rodney!

Respinse trupul viril căruia i se oferea, încordată ca un arc.

– Lasă-mă să mă ridic, Rod.

– Instinctul matern înainte de toate, mormăi el rostogolindu-se.

Dar zâmbetul lui nu reflecta decât tandrețe. Când Sandy intră în încăperea lui Rodney, copilașul se zbătea sub cearșafuri. Îi pipăi fruntea, dar era rece. Trebuie că avea un coșmar. După ce-l calmase și-l învelise, se întoarse în camera sa.

– Sunt obosită, spuse ea.

– Da, ai dreptate. Te las să te culci.

Se ridică, o mângâie pe obraz și ieși. Sandy nu-și revenea. Alatădată, o astfel de frustrare l-ar fi umplut pe Rod de furie. Dar se simțea prea obosită pentru a mai reflecta. Soarele începea să răsară din spatele munților când adormi.

Capitolul 8

Târziu, a doua zi, Sandy se trezi într-o casă pustie. Un mesaj pe masa din salon o înștiința că toți sunt plecați la biserică. După un mic dejun rapid se duse în camera ei să recitească ceea ce scrisese în timpul nopții. Unele file aterizară în coșul de hârtii. Le recopie pe celelalte în carnetul ei.

Absorbită de munca ei, de-abia auzi familia întorcându-se. Rodney veni s-o anunțe foarte entuziasmat că tatăl lui îl ducea la piscină. Îl sărută cu tandrețe și se cufundă iarăși în notițele sale.

Spre prânz, ciudat de febrilă, ieși pe terasă. Văzând toată lumea în costume de baie, se simți prost în pantalonii ei albi și tricou. O tristețe adâncă îi strângea inima. Se îndreptă spre bazinul mic al piscinei, unde Rod îl învăța pe fiul lui să înoate crawl. Așezată pe margine, Andreea îi privea.

Sandy ar fi vrut să dispară fără a fi văzută, dar Rodney o zări.

– Mamă, uită-te!

Rod se întoarse spre ea zâmbind. Dinții îi sclipeau pe fața bronzată. Ce frumos era sub soarele care-i mângâia umerii lați și musculoși! O briză ușoară îi ciufulea părul brun. Își dezlipi cu greutate privirea de el pentru a-și admira fiul care îi arăta progresele făcute. Surprinse în tăcere micul zâmbet iritat al Andreei. Tânăra părea să fi înțeles efectul pe care silueta superbă a lui Rod o producea asupra ei.

Ciudat, modul în care această atracție apărea brusc. O atracție devastatoare care o plesnea ca un bici și nu-i lăsa decât un gust amar în gură.

Se extazie de performanțele lui Rodney și se duse în camera ei. Totul se va aranja, se gândi ea, se va aranja forțat. Cuprinsă de o inspirație subită, luă carnetul și se așeză la pianul din biroul lui Rod. O melodie îi veni spontan în minte.

„Totul a fost atât de prost în acest ultim timp,

Lucrurile se vor aranja de la sine?

Se întrecea pe ea însăși, în sinea, conștientă doar de melodia care se impunea treptat sub degetele ei agile, care loveau clapele pianului. De-abia îi auzi pe Rod și Rodney schimbându-se pentru masă. Mâncară fără ea. Rod culcă copilul, apoi se duse în bucătărie să pregătească un sandviș și un pahar de lapte pe care le puse pe pian.

După aceea se așeză la biroul lui și se cufundă în studiul unui dosar. După un timp, Sandy luă sandvișul și-l mâncă fără a întrerupe compunerea noului cântec. El zâmbi și-și reluă lectura.

– Ai o gumă? întrebă ea.

În timp ce el scotocea într-un sertar, ea se aplecă fără a da atenție dosarului deschis. Ia te uită! De ce figura numele ei pe acest document? Era absurd! Se citea că, datorită acordului lui Sandy Powers, cumpărarea fusese definitivată. Ce însemna asta?

– Am cumpărat cariera de marmură a tatălui Andreei.

– Această scrisoare îți este adresată?

– Da.

– De ce este menționat numele meu? Și de ce îți scriu contabilii mei?

– Sunt și ai mei, o știi bine.

O cuprinse furia.

– Nu am dreptul să te informez despre afacerile mele! Nu te privesc!

– În acest caz, da. Posedăm amândoi această carieră, replică el zâmbind.

– Cum? Dar eu niciodată…

– Am făcut hârtiile pe numele tău. Voi fi asociatul tău, dar din umbră. Natural, personalul societății va rămâne pe loc. Produc o marmură de calitate excelentă.

– Nu vreau nici o asociere cu tine. În nici un domeniu! Suntem divorțați, Rod, separați…

– Nu vom putea fi niciodată complet. Avem un fiu, făcu el glacial. Livid, se ridică, dominând-o cu silueta lui înaltă. Sandy îi întoarse spatele și se duse să se uite pe fereastră. O urmă, abia stăpânindu-și furia.

– De ce trebuie să ne faci viața imposibilă? Ce-ar putea să-ți facă asta? Oricum, totul va merge la copii…

– La copii? Îți semnalez că nu avem decât unul.

Fixă o clipă fața ei încăpățânată apoi părăsi încăperea.

– Tată, mi-ai promis că joci tenis cu mine, îi reaminti Rodney la micul dejun a doua zi.

– Aș vrea să joc eu cu tine, îi propuse Andreea.

Joyce își înăbuși un căscat.

– Sincer, Andreea, spuse ea, chiar și pentru tine, este cam tânăr!

– Asta-i bună! exclamă interlocutoarea ei.

Vexată, se întoarse spre Rod, dar el nu părea să le asculte conversația. Vizibil cu gândurile în altă parte, o privea pe Sandy, cu fața închisă, indescifrabilă.

– Oh! Noi nu jucăm de-a ascunselea, declară Rodney. Tata îmi trimite mingea și eu încerc s-o prind, asta-i tot.

– Sandy, ce-ai spune de un mic meci? întrebă Joyce căscând din nou.

Sandy zâmbi.

– O să fii ușor de bătut! La ce oră te-a adus Justin aseară?

– De cine vorbești? replică Joyce adresându-i un zâmbet glumeț tatălui său.

Domnul Powers o privi amuzat și izbucni în râs.

Petrecură o mare parte a dimineții pe terenurile de tenis apoi hotărâră să facă o baie pentru a se răcori înainte de masă.

Andreea declară că are o durere groaznică de cap și dispăru în camera ei. Joyce șopti la urechea lui Rodney:

– Nu este de mirare! Cu mutra pe care o are, eu aș suferi de migrene cronice.

Această remarcă acră o făcu să primească o lovitură de picior pe sub masă din partea lui Sandy. Așezați pe terasă, așteptau întoarcerea lui Rod, plecat să-i dea două aspirine invitatei sale.

Apăru în costum de baie și alergă spre piscină.

– Toată lumea în apă! strigă el plonjând.

După baie, fugiră din soarele torid și se refugiară pe terasa umbrită.

– Dacă am juca ceva? întrebă Rodney. Pot să mă duc în camera mea să caut un joc, mamă?

Având acceptul lui Sandy, zbură ca o săgeată spre casă. La fel de energic ca tatăl lui, se gândi ea cu o înțepătură în inimă pe care i-o provoca întotdeauna această comparație.

Andreea veni curând și ea. Mutismul și mina ei mohorâtă treziră compasiunea lui Sandy. Fără îndoială, migrena o făcea încă să sufere.

Zece minute mai târziu, mirată de absența prelungită a lui Rodney, plecă să-l caute. Probabil că

nu se hotărâse încă să aleagă dintre numeroasele jocuri pe care le avea. Îl găsi în camera lui, cu capul vârât în pernă și umerii scuturați de hohote de plâns.

– Dragul meu, ce se întâmplă? Ești bolnav? întrebă ea luându-l în brațe.

Fața lui plină de lacrimi avea o urmă roșie ca de lovitură.

– Ea ți-a luat carnetul, explică el cu un aer de nevinovăție. El este al tău. Ea a spus că nu, dar nu-i așa. Eu știu că era carnetul tău. L-am recunoscut.

– Cine? întrebă ea.

– Ea. Andreea! Ți-a luat carnetul acela în care scrii, carnetul important. Am încercat să i-l iau, dar m-a lovit.

Ce să facă? Simpla idee că Andreea îl pălmuise din nou pe fiul ei, o umplea pe Sandy de furie. Totuși, dacă acel carnet pe care copilul îl văzuse aparținea Andreei, nu era cazul s-o acuze. După ce-l calmă, hotărî să se lămurească.

– Te duci să-ți recuprezi carnetul? întrebă Rodney.

– Mai întâi să verificăm dacă nu este în camera mea.

Nu era acolo. Perplexă, îl duse pe Rodney în birou. Acolo, pus în evidență pe pian, se afla carnetul ei cu spirală.

– Vezi Rodney, nu trebuie acuzați oamenii cu ușurință. De acum încolo, dacă ai o problemă, vei veni să vorbești cu mine sau cu tatăl tău. Ai înțeles?

El clătină solemn din cap fixând cu o privire incredulă carnetul. Sandy îl luă de mână și strigă:

– Hai repede, este ora mesei.

În cursul prânzului, se întoarse spre Andreea.

Copilul pricepu imediat ce se aștepta de la el.

– Mă scuzi pentru… pentru adineauri, spuse el.

– Și eu mă scuz, făcu Andreea cu cel mai adorabil dintre zâmbete.

Ceilalți părură un pic mirați, dar nu puseră întrebări. Pentru Sandy, incidentul era închis.

***

– Ne jucăm de-a gâdilatul! Ne jucăm de-a gâdilatul!

Sandy dormea bușteан când fiul ei sări cu toată greutatea peste ea.

– Uf! protestă ea.

Rodney o gâdila sub braț, în locul cel mai sensibil. Izbucni în râs când ea se zbătu energic să scape.

– Lasă-mă un pic să mă trezesc, spuse ea. Și nu este drept, am mâinile sub cuvertură.

– Nu uita că n-ai dreptul să folosești decât o mână.

– Devii prea puternic pentru mine. Cred că ar trebui să rediscutăm regulile jocului.

Reuși să se degajeze de cuverturi și-l gâdilă și ea pe băiețel. Râzând cu lacrimi îl rostogoli pe o parte. Bătălia era în toi. Dintr-o dată, o imagine în oglinda comodei îi atrase atenția lui Sandy. Rezemat de ușa biroului, Rod îi privea jucându-se.

Fața lui exprima o emoție atât de mare, atât de puternică, o expresie în care se amestecau durerea și dorința, încât lui Sandy îi veni să plângă, fără ca pentru asta să înceteze să lupte cu fiul ei… și al lui Rod. Prinzându-l pe Rodney de mijloc, îl ridică deasupra capului.

– Nu face parte din joc! urlă băiețelul. Ne jucăm de-a gâdilatul! Vino să mă ajuți s-o batem pe mama.

Rod zâmbi.

– După cum văd, este o adevărată bătălie deja aranjată.

– Hai, tată! insistă Rodney cu răsuflarea întretăiată.

– Cred că prefer să mă dau prins prin abandon…

Sandy îl provocă.

– Ce se întâmplă? Ți-e frică?

– Mie? Frică?

Se descălță și sări în pat.

– Glumeam! Glumeam! strigă ea.

Începu o luptă crâncenă la sfârșitul căreia ea se găsi literalmente crucificată. Rod îi imobiliză un braț, fiul ei altul și zâmbeau amândoi, încântați de neputința ei.

– Îndurare! strigă ea, prefăcându-se înfricoșată.

– Nici un fel de milă! O să-ți dau lovitura de grație, o amenință Rod. Sărutul morții!

Găsind ideea foarte nostimă, Rodney îl încurajă. Ea se răsuci în toate sensurile, simțindu-se jenată.

– Mă duc să-mi caut pana de șoim, anunță Rodney fugind spre camera lui. O s-o gâdilăm pe mama cu ea!

Sărutul se eterniză. Ea sfârși prin a renunța la orice rezistență.

– Destul, tată, las-o să respire, spuse Rodney când se întoarse.

Își luase exact același ton ca Sandy când îl certa. Cei doi adulți nu-și putură reține un hohot de râs care puse capăt sărutului.

În timp ce Rod o ținea strâns, Rodney îi trecu de câteva ori pana pe sub nas. Ea se declară învinsă.

O dată singură, se ridică și se îmbrăcă în bună dispoziție. Veselia ei persistă întreaga dimineață. Rod o duse pe Andreea să facă unele cumpărături în oraș. Rodney și domnul Powers plecară la plimbare. Ea se instală la pian să lucreze.

După masă, după ce-l culcă pe Rodney, nu mai era în apele ei. Încercă să lucreze. Degeaba. Ieșind pe terasă, îl zări pe Rod pe marginea piscinei. Îi ungea spatele Andreei cu cremă solară. Incapabilă să se smulgă de la acest spectacol, ca hipnotizată, simțea fiecare mângâiere pe care Rod o făcea pielii aurii a tinerei. Cu obrajii în flăcări, crezu că o să se sufoce de mâhnire. Simpla idee că putea atinge o altă femeie îi era insuportabilă.

Prinsă de un impuls subit, alergă spre holul hotelului și urcă scările două câte două. Ajunsă la etajul al doilea, cu răsuflarea tăiată, își încetini pasul.

Ușa era deschisă. Ca și cum camera o aștepta. Intimidată ca o tânără mireasă, trecu încet pragul. Totul se schimbase.

– Vă pot ajuta cu ceva?

O cameristă ieșea din baie cu brațele încărcate de prosoape.

– Camera va fi gata în zece minute, adăugă aceasta zâmbind.

– Altădată patul era rotund, murmură Sandy profund mișcată. Și chiar avea forma unei inimi. Iar oglinda era împodobită cu cupidoni roz și grași.

Cât mai râsese amândoi când vopsiseră camera unde își petreceau luna de miere.

– Parcă ar fi o bomboniera! strigase Rod.

– O bomboniera foarte romantică.

Apoi luaseră în primire patul și pasiunea luase locul râsetelor.

– Trebuie să fi fost înainte de venirea mea, spuse politicos camerista. Acest mobilier este aici de mai mult de un an.

Sandy închise ochii pentru a nu vedea acest decor necunoscut.

– V-ați petrecut luna de miere aici? întrebă brusc camerista, perspicace. Înțeleg că nu vă plac aceste schimbări. V-ați întors pentru o a doua lună de miere?

– Nu. Suntem divorțați.

– Îmi pare rău, doamnă.

– Asta este. La revedere.

Sandy ieși pe culoar. Observând ușa de la scara de serviciu se așeză pe trepte și începu să plângă.

Totul dispăruse. Ca și cum viața ei cu Rod nu existase niciodată. Modernizând camera, se distrusese o parte din ea și nu știa cum să-și potolească durerea acestei pierderi. Orbită de lacrimi, coborî scara și ieși în grădina scăldată de soare. Dar îi era frig, îi va fi întotdeauna frig, se gândi ea cutremurându-se.

La piscină, Rod o observă. Privirile lor se încrucișară un lung moment, apoi Sandy întoarse capul și plecă în direcția lacului. Ajunse repede în fața cabanei din lemn. Iată cel puțin un vestigiu al trecutului care nu dispăruse. Deschise ușa.

Nici un pic de praf. In șemineu era cenușă. Un ziar pus pe bancă îi atrase atenția. Data de săptămâna trecută. Cine venise? Rod?

Ascultă foșnetul vântului prin copaci, ciripitul păsărelelor. Prin ușa deschisă, venea mirosul rășinei pădurii.

Aștepta.

Firicele de praf pluteau într-o rază de soare. Un păianjen urca liniștit pe pânza lui de mătase.

Aștepta.

Totuși, când el sosi, fu cuprinsă de o dorință subită de a o lua la fugă ca un iepure urmărit de un vultur. Rod închise ușa și se rezemă de ea. Privirea lui se întunecă. Fără un cuvânt, înaintă spre ea, apoi se opri. Se priviră un lung moment, o eternitate.

Și atunci, el se aplecă și gura lui o atinse pe a ei. Ea întredeschise buzele pentru a-l întâmpina. Înflăcărați de o dorință care nu cerea decât să fie potolită, își prelungiră așteptarea, înșelând setea lor de dragoste cu mici sărutări.

Îi puse mâinile pe mijloc și le ridică încet spre sânii ei umflați. Când îi atinse sfârcurile întărite, Sandy fremătă. El se îndepărtă ușor și scoase sacul de dormit de sub bancă, apoi se apropie de ea, îi scoase tricoul, desfăcu sutienul… Se dezbrăcă la rândul lui și hainele ajunseră pe podea lângă ale lui Sandy.

Privirea lui arzătoare parcurse cu aviditate acel trup perfect care fremăta. Se îndreptă în fața ei, în superba lui nuditate.

Ea întinse brațele spre el. Avea nevoie să-l atingă să se asigure că viața lor împreună existase cu adevărat. Doar pentru câteva clipe, avea nevoie să regăsească magia primei lor întâlniri.

Îi cercetă cu vârful degetelor pieptul, umerii. Mângâie părul de pe piept și mâinile îi coborâră mai jos, încă mai jos… Gemeau amândoi de plăcere.

El o trase mai aproape și pasiunea lor se dezlănțui. Ea se așeză, cu brațele strânse în jurul șoldurilor lui bronzate și-i acoperi cu sărutări arzătoare abdomenul, coapsele. Cu un geamăt surd, Rod o făcu să se așeze.

– Te doresc, șopti ea.

– Da, dragostea mea, da.

Rod mângâie cu pasiune acest trup zvelt care se arcuia spre el. Pierdută, ea își înfundă degetele în părul lui pentru a putea săruta mai bine gura lui gâfâindă.

– Nimeni n-a fost vreodată ca tine, murmură el. Pielea ta este fină, fină ca o mătase… Are mirosul îmbătător al primăverii când totul se trezește. Așteaptă iubirea mea, nu vreau să mă grăbesc…

– Ba da, dragul meu, te rog, ba da.

Avea nevoie de el, în întregime. De vocea lui, de gândurile lui. Avea nevoie de energia lui, de optimismul în fața vieții.

Avea nevoie să fie a lui. Da, avea nevoie de căldura, de pasiunea, de trupul lui musculos lângă al ei. În curând, deveniră o singură ființă și se adăpară la izvorul plăcerii.

Armonia regăsită, își spuse ea cu un sentiment apropiat de tristețe. În pânza lui, păianjenul își aștepta prada. Așa cum Sandy așteptase ca Rod s-o urmeze. Se ridică pentru a privi pieptul lui plin de sudoare.

„Dorința a servit drept capcană“.

Se întoarse cu ochii plini de lacrimi. După extaz, remușcările erau acelea care-i strângeau inima.

Rod o mângâie cu tandrețe.

– Ce este? întrebă el.

– Îmi pare rău, sincer rău.

El se ridică într-un cot pentru a o studia.

– Îți pare rău pentru ce s-a întâmplat? întrebă el nevenindu-i să creadă.

– Da.

Îi prinse brațul.

– Dar de ce? Pentru Dumnezeu, de ce?

– Nu am avut dreptate, și de această dată știam. Nu am nici o scuză.

– Sandy…

– Într-o zi, mi-ai spus că am atins în tine o coardă sensibilă, spuse ea cu o voce plină de melancolie. Dar un simplu acord nu este suficient pentru a face o melodie. Și ceea ce am trăit, această magie oricât de minunată ar fi, nu face o căsnicie.

– Înțeleg, oftă el. Ei bine, nu mai rămâne nimic de adăugat, presupun.

Se îmbrățișară în tăcere și ieșiră în grabă din cabană.

– Sandy! crezu ea că-l aude strigând.

Dar nu se întoarse și continuă să alerge în direcția hotelului.

Capitolul 9

Când Sandy se trezi, camera era scăldată în lumina cenușie a zorilor. Casa era tăcută. Când dădu cuverturile la o parte, trupul moleșit îi aminti de întâmplarea din ajun. Ce nevoie avea să și le reamintească!

Își puse capotul și se duse în bucătărie să pregătească niște cafea. Apoi, cu o ceașcă în mână, ieși pe terasă. Un peisaj feeric se arăta ochilor ei. De o parte, vârfurile munților se reliefau pe cerul luxuriant de primele raze de soare. La dreapta o ceață ușoară acoperea apele calme ale lacului, o ceață colorată în roz care dădea văii o atmosferă stranie. Se crezu transportată în altă lume, un univers imaginar.

Rod apăru brusc în josul scărilor. Treningul îi era ud de transpirație. O fixă pe Sandy în tăcere și intră în casă.

Când se întoarse în salon, el bea o ceașcă de cafea. Fără a-l privi, se îndreptă spre camera ei. Nu avea nimic să-i spună.

– Așteaptă un pic, spuse Rod cu o voce dură. Am să-ți vorbesc.

Ea se opri și se răsuci spre el cu brațele încrucișate.

– Nu-ți lua această mutră suspicioasă, o certă el.

El înțelese că vorbise prea dur. Dar niciodată nu știuse să-și păstreze calmul cu ea. Era atât de închisă în sine. Cum să ajungă la această inimă pe care doar Rodney și muzica păreau în stare s-o emoționeze?

– Ce vrei? termină ea prin a întreba cu iritare.

– Ascultă. Nu ne rămân decât două zile. După aceea vei pleca. Pentru binele fiului nostru am putea încerca să ne comportăm bine.

Țeapănă, cu ochii plecați, clătină din cap. Nu asta făcuse în cursul cinei de ieri seară? Jucase chiar cărți cu Rodney, Joyce și Rod. Rod se îmblânzi.

– Aveai dreptate. Câteva minute într-o cabană nu sunt suficiente să facă o căsnicie. Dar asta nu mai este o tragedie. Așa că, te rog, încetează cu această mină de martiră!

Ea îl fulgeră cu privirea și ieși. Când reapăru, ceilalți luau micul dejun. Făcu eforturi să evite orice contact direct cu Rod, dar un fir invizibil, încordat pe punctul de a se rupe, părea să-i unească. În momentul în care putu, se refugie în camera ei unde, incapabilă să lucreze, rămase până la prânz.

În timpul mesei de prânz, încercă să fie naturală, dar vocea ei avea ceva artificial, mecanic.

– Vino să stai cu mine pe terasă, îi propuse domnul Powers după ce ea îl culcă pe Rodney.

Însoțiți de Rod, luară loc pe scaunele adăpostite sub o umbrelă mare. Lângă piscină, doi adolescenți se prăjeau la soare. Vocea Sheilei Blasis se auzea de la tranzistorul lor.

– Acest cântec a fost primul nostru succes, al Sheilei și al meu, îi explică Sandy domnului Powers. Deși celebră, încă nu fusese prima în top. A devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele.

– Când ai întâlnit-o? întrebă Rod.

– La una din seratele tale. Am vorbit despre muzică, mi-a ascultat unul dintre cântece, i-a plăcut și m-a invitat la studioul unde înregistra. Așa am făcut cunoștință cu Marvin…

– Nu înainte? o întrerupse Rod.

– Nu, Sheila mi l-a prezentat în acea zi. El m-a întrebat dacă am și alte cântece și astfel am debutat.

El contempla crestele munților cu un aer visător.

– Credeam că l-ai cunoscut la o serată. Mă înșelam… Mă rog, n-are importanță.

Se scuză și coborî în grădină.

– Un bărbat singur, murmură domnul Powers. Fiul meu este un bărbat singur.

Din vina lui se gândi Sandy. Sute de femei ca Andreea nu așteptau decât să-i cadă în brațe.

Domnul Powers plecă să-și facă siesta. Ea rămase pe terasă, prea obosită pentru a se mișca. O epocă a vieții ei se va termina curând. Nu va mai veni la hotelul familiei Powers.

Joyce veni să se așeze și ea. Părea și ea visătoare.

– Unde se duce timpul, Sandy? Crezi că ai viața în față și dintr-o dată îți dai seama că timpul trece cu o viteză vertiginoasă.

Sandy încercă să o îmbărbăteze.

– Te apropii de treizeci de ani, asta-i. Și eu am uneori momente de proastă dispoziție. Dar o să-ți treacă.

– Da, va trebui să trec de patruzeci de ani și totul va începe iarăși! ripostă Joyce râzând.

– De ce nu te-ai măritat niciodată?

Joyce își înfășură nervoasă o șuviță de păr pe deget.

– Părinții mei au trăit foarte fericiți împreună. Îmi amintesc că prietenii îi invidiau. Aparțineau aproape toți unor familii destrămate și adorau să vină la noi.

– Îi înțeleg, murmură Sandy.

Joyce își dădu bucla pe spate.

– Dumnezeu știe de ce, exemplul părinților mei m-a făcut bănuitoare. Am văzut ce înseamnă o căsătorie ideală. Și știu de asemenea ce este o căsătorie ratată. Tu și Rod, de exemplu…

– Noi ne certam tot timpul, spuse Sandy posomorâtă. Cred că nu ne prea cunoșteam. Am greșit că ne-am aruncat prea devreme în această aventură. Situația a devenit repede imposibilă.

– Da. Inconștient, cred c-am hotărât că, dacă nu pot avea totul, preferam să nu am nimic.

– Dar de unde știi dacă nu încerci?

– Te apropii de esența problemei! Sunt prea lașă cred, mărturisi Joyce.

Se întinse și dispăru în casă. Sandy tocmai descoperise o latură nebănuită a personalității lui Joyce. Sub aparența de femeie independentă, se dovedea în realitate vulnerabilă în relațiile cu bărbații. Sandy își dădu seama că i-ar fi plăcut să lege o adevărată prietenie cu Joyce. Din nefericire, pleca peste două zile.

Pentru a-și alunga tristețea, decise să se ducă să repete în birou recitalul ei de a doua zi. Sau mai curând minirecitalul său. Nu va cânta decât două cântece pe care le scrisese și, pentru a termina într-o notă mai veselă, alesese o arie tradițională foarte ritmată.

În momentul în care se așeza la pian, simți o prezență în încăpere. Așezat la masa lui, Rod o contempla visător.

– Preferi să te las? întrebă ea.

– Dimpotrivă. De ce n-am lucrat împreună altă dată? Îmi place să te aud cântând.

– Nu te deranjează?

– Nu, spuse el încet.

– N-aș fi crezut niciodată că ți-ar plăcea, spuse ea cu o voce abia auzită.

Cu fața lividă, Rod ieși pe terasă. Pe măsură ce reveneau amintirile, o durere atât psihică, cât și fizică, începu să-l străbată. Nu o va uita niciodată pe Sandy?

Ea nu-l vroia, nu avea nevoie de el. Muzica și fiul îi erau suficiente pentru fericirea ei. Dar era gata să se mulțumească cu puțin. O simplă mângâiere, o simplă privire valorau mai mult decât acești doi ani petrecuți fără ea.

Sosirea fiului său îi alungă gândurile triste. Plecară să se plimbe pe lac. Ușor rușinat, Rod îl bombarda pe Rodney cu întrebări asupra vieții din Vermont. Cu ce se ocupa Sandy? Vedea multă lume? Era mai mult singură?

– Faci o grămadă de lucruri cu mama, răspunse Rodney și mai ales înveți să cunoști natura. Să știi că este foarte important.

Rod recunoscu în felul lui înțelepciunea lui Sandy. Totuși, nu și-o imagina ca o iubitoare a vieții la țară. O luase întotdeauna drept o citadină. Se înșelase? Când o întâlnise, avea o viață aproape exclusiv nocturnă, o viață de cântăreață de cabaret. Din acest motiv crezuse că-i place orașul.

Își amintea în schimb aversiunea ei pentru mulțime. Un mic cerc de prieteni îi era suficient. Viața ei era muzica.

– Hai, tată, vino! De-abia te târăști! îi strigă Rodney.

Ea îl mai avea și pe fiul său. El îi dăduse acest copil. Ce ar fi putut altceva să-i dea? Sandy își exprima atât de puține dorințe. Dacă ar fi știut că ura să gătească, i-ar fi angajat o bucătăreasă, de exemplu.

Înțelese că niciodată nu căutase s-o înțeleagă cu adevărat. O tratase ca pe o privighetoare în cușcă. O pierduse. O mânuță se strecură într-a sa.

– Ești trist tată? întrebă Rodney cu neliniște.

– Deloc, dragul meu. Mă simt foarte bine. Hai să vedem cine ajunge primul la copacul acela. Vrei?

***

– Sandy, vrei să mai faci încă o dată plăcere unui bătrân bunic și să cânți pentru noi? întrebă domnul Powers după cină.

– Da! sări și Rodney cuibărit în brațele lui Rod.

Cu un zâmbet slab, Sandy se duse să-și ia chitara și le interpretă mai multe cântece, printre care și balada Barb'ry Allen. Ochii lui Rod ațintiți asupra ei aveau în această seară o strălucire particulară. La ce se gândea? De ce fugise din birou, mai devreme? Timp de o clipă, i se păruse că zărește durere pe fața lui. Dar se înșela, bineînțeles.

Rod îl ducea pe Rodney la culcare în timp ce Sandy ducea chitara în camera ei. Se întâlniră.

– Intenționezi să lucrezi, seara aceasta? întrebă el încet.

– Nu cred.

– Este o serată dansantă la hotel. Se pare că orchestra este excelentă. Ai chef să mergi?

El era lângă ea. Din tăciunii niciodată stinși cu adevărat ai pasiunii lor țâșniră flăcări.

– Nu cred c-ar trebui, murmură ea într-o ultimă tresărire de înțelepciune.

– Știu. Dar ne mai rămâne atât de puțin timp… N-ai nevoie nici măcar să te schimbi. Hai, vino!

Schimbând o privire complice, ajunseră în salonul mare al hotelului fără să spună nimic celorlalți. Acolo, așezați la o măsuță unde ardea o lumânare, comandară de băut.

– Aveai dreptate, spuse ea după un timp. Orchestra este foarte bună.

– Nu ca tine.

– Muzica mea este complet diferită. Imposibil să ne compari.

Însoțindu-și zâmbetul de o privire senzuală care făcu să-i bată inima mai tare, el îi luă mâna.

– Vrei să dansezi?

Orchestra ataca un rock îndrăcit. Sandy crezu că se află cu zece ani în urmă. Se distra nebunește. O altă bucată rapidă o succedă pe prima, apoi urmă un slow. Rod o înlănțui cu tandrețe.

– Întotdeauna mi-a plăcut să dansez cu tine, îi murmură el la ureche.

O sărută pe tâmplă. Sandy plutea de fericire, strânsă la pieptul bărbatului pe care îl iubea. De această dată n-o mai chinuia nici un sentiment de vinovăție ca în cealaltă zi, la cabană. În această seară, Rod făcuse primii pași. Și privirea lui strălucitoare îi dovedea că încă o dorea.

– Nu-ți plăceau deloc seratele dansante la New York, nu-i așa? întrebă el. Scoasă din reverie, ea își dădu capul pe spate. Cum să-i explice?

– Nu-mi plăcea să dansez cu alți bărbați, dar ceea ce uram mai presus de toate, era să văd o altă femeie în brațele tale.

– Erai geloasă? se miră el, fără a-i veni să creadă.

– Mai mult de atât… Muzica face parte din mine…

– Știu. Continuă.

– Este atât de greu de spus. Am reacții pasionate față de muzică. Când dansez cu cineva, știu că este o prostie, dar am impresia că fac dragoste cu el… Uneori, la serate, când unii bărbați beau prea mult, devin prea… insistenți, pe ringul de dans. Eram îngrozită de asta.

Rod o mângâie îndelung pe păr, plin de remușcări.

– La începutul căsătoriei noastre, îmi cereai adesea să dansez cu tine când eram singuri acasă.

– Într-adevăr…

O strânse cu violență.

– Nu înțelegeam, Sandy. Nu am înțeles niciodată.

– Nici eu nu te-am ajutat, fie vorba. Mă explic întotdeauna atât de prost. Îi atrase capul pe umărul lui. Ea închise ochii pentru a savura mai bine mângâierea caldă a mâinii lui pe șolduri. El fremăta.

Când muzica se opri, se duseră la masa lor în tăcere. Orice cuvânt părea inutil.

– În fine, iată-vă!

Vocea ascuțită a Andreei rupse vraja. Aceasta își croi drum printre mese și se așeză lângă Rod. În ochii ei strălucea o lucire provocatoare, dar zâmbetul ei crispat nu-i scăpă lui Sandy.

– Vroiam ca Sandy să asculte noua orchestră, îi explică Rod fără să se tulbure.

Joyce și Justin veniră curând să mărească cercul.

– Tata s-a dus la culcare, spuse Joyce. Cât despre Rodney, doarme buștean. Am aruncat o privire în camera lui.

– Mulțumesc, răspunseră în cor Rod și Sandy.

El îi luă mâna pe sub masă. Inima lui Sandy bătea atât de tare încât avea răsuflarea tăiată. Apoi, cu mare greutate, își stăpâni râsul în fața privirii ucigătoare pe care i-o arunca Andreea.

Orchestra începu un slow, iar Joyce și Justin se ridicară. Andreea se întoarse spre Rod.

– Am chef să dansez.

– Poate te va invita cineva, îi spuse el trăgând-o pe Sandy spre ringul de dans.

– Rod! Ai fost foarte grosolan!

– Nu-ți fă griji! Uite. S-a înființat deja unul. Din ziua în care te-am întâlnit n-am făcut niciodată curte unei alte femei. Și Andreei încă și mai puțin.

O străbătu un fior. Ridică spre el ochii întrebători.

– N-aș fi putut găsi cu nimeni momentele de fericire pe care le-am cunoscut noi, reluă el. Dar tu, în viața ta au fost alți bărbați?

– Nu te privește.

El se încordă.

– Încetează să te joci, Sandy. Să fim sinceri măcar o dată. Ai fost cu un alt bărbat în afară de mine?

– Nu, nu am putut.

El se îndoia, așa cum se îndoise că era fecioară prima oară când făcuseră dragoste. Ieri seară, o dorință prea intensă îl măcina. Exista prea multă frenezie în mângâierile lui, prea multă pasiune.

Flecăriră cu micul grup. Andreea avea acum un cavaler. Dansară și cu ceilalți, dar când urma un slow, fie rămâneau așezați, fie dansau împreună, spre uimirea însoțitorilor lor.

Rămaseră până la miezul nopții. Sandy își puse cămașa de noapte, dar nu se hotăra să doarmă și se duse în birou. Rod se afla acolo, de parcă o aștepta. În momentul în care se apropia de ea, o voce răsună pe culoar… era Andreea.

– Rod? Ai aspirină?

– Nu. Dar găsești în bucătărie, în dulapul de deasupra chiuvetei.

Se lăsă tăcere. Fără îndoială, Andreea spera că el îi va deschide ușa.

– Mulțumesc, sfârși ea prin a răspunde.

Când pașii ei se îndepărtară, Rod o înlănțui pe Sandy.

– Nu cred că avem nevoie de asta, spuse el scoțându-i cămașa.

Apoi o conduse spre pat. Lungită sub cuvertură, Sandy îl privi dezbrăcându-se. Când veni să se așeze lângă ea, își ținu răsuflarea, cu inima bătându-i cu putere. El o sărută lung.

– Este atâta timp de când nu ne-am mai aflat împreună într-un pat…

– Da.

– Mângâie-mă, Sandy, și de această dată nu te mai simți vinovată.

– Bine.

– Îmi amintesc de sărutările tale, șopti el, de atingerea delicioasă a buzelor tale pe pielea mea, de

limba ta caldă pe gât. Fă-mă să retrăiesc această plăcere, te rog.

– Da, dragul meu, da.

Ea ascultă fără reținere, eliberată de lanțurile care ieri încă o mai împiedicau. Știind printre altele că el nu împărtășise acea fericire cu nici o altă femeie îi dădea o încredere mai mare.

El o sărută și-i prinse sânul în căușul palmei. Ea se încordă lângă el, gâfâind.

– Oh, Rod! începu ea.

Dar el îi acoperi gura cu o sărutare. Când mângâierile o aduseră pe Sandy în culmea dorinței, veni în ea și se uniră la unison, într-o armonie perfectă. Ușurată, îl întrebă pe Rod din privire.

– Nu, nu încă murmură el.

Rămaseră nemișcați un lung moment, apoi mâinile lui Rod îi luă din nou trupul în posesie, până când focul dorinței se reanimă iarăși în ea. Se uniră din nou, dar de această dată el o strânse cu violență și, lipiți unul de altul, mișcându-se în același ritm, ajunseră pe culmile pasiunii.

Un pic mai târziu, după ce-și traseră răsuflarea, Rod îi mângâie părul.

– Este și mai bine așa…

– Da, recunoscu ea, cuibărită în brațele lui.

Trebuia să se ducă în camera ei acum? Făcu gestul de a se ridica.

– Nu, rămâi.

Cuprinși de o moleșeală dulce păstrară un moment tăcerea, apoi Rod întrebă cu o voce joasă:

– Și dacă te-ai întoarce de Crăciun?

– Aici?

– Da.

– Și să dorm cu tine?

În fața expresiei ei mirate, el se grăbi să-i explice:

– M-am gândit mult de când ai venit, mai ales de ieri. Știu că avem stiluri de viață diferite și că nu ții să revii la mine, dar, după părerea mea, am putea găsi un… un aranjament.

Inima lui Sandy se strânse. Ce vroia să spună? Îi va propune oare să reînceapă de la zero?

– Ne-am înțeles bine în timpul șederii tale aici, nu?

– Da.

– Ar fi bine și pentru Rodney.

– Ce anume?

– Ascultă. Modul în care ne organizăm viețile nu privește pe nimeni. Ai putea reveni în vacanța de Crăciun. Rodney va fi în al nouălea cer să-și vadă părinții de sărbători, împreună. Ai putea să-ți petreci și verile aici. Dacă vrei, aș putea să te vizitez din când în când la Vermont. Doar dacă mă inviți, bineînțeles. Nu voi veni pe neașteptate.

Ce să răspundă? Nu credea că-i înțelesese bine propunerea.

– Vorbești de vizite amicale când am dormi împreună fără a amesteca sentimentele?

El reflectă îndelung.

– Da… dacă asta dorești.

O dorea fizic, nimic mai mult. Nu vroia nici căsătorie, nici un alt fel de aranjament. Speranțele nebune pe care le nutrea de ieri erau spulberate. Se declară învinsă. El nu simțea pentru ea decât dorință. Pretindea că nu fusese nici o femeie în viața lui, dar cât timp putea oare dura asta?

– Propui un soi de aranjament cum se face acum, spuse ea.

– Da. Acest „da“ era indescifrabil. La ce se gândea cu adevărat?

– Cred c-ar fi mai bine… să păstrăm distanța… Nu sunt făcută pentru acest gen de relații… Sunt prea încăpățânată… Atunci…

Nu era în stare să găsească acele cuvinte potrivite.

– Bine, spuse el cu o voce lipsită de timbru.

Când vru să se ridice, el o reținu, hotărât să profite la maximum de această noapte. Această noapte, ultima fără îndoială, va face ca și cum i-ar aparține în întregime.

– Rămâi, șopti el.

Și ea rămase.

Capitolul 10

Sandy aruncă o privire spre ceas. Avea destul timp să se pregătească. Un pahar mare de suc de lămâie rece era pus pe fereastră. Întotdeauna bea înainte să cânte, pentru a-și limpezi vocea. Fără a fi sigură de eficacitatea sa, ținea la acest ritual. Sheila Blasis, de exemplu mesteca un pachet întreg de gumă înainte de a intra în scenă.

După ce-și puse rochia din lame turcoaz, Sandy se examină în oglindă. Țesătura strălucitoare se mula pe silueta ei zveltă până la șolduri, ca apoi să se evazeve într-o corolă grațioasă. Rod îi oferise această rochie cu ani în urmă.

Își acoperi părul strâns în coc cu un fileu negru care îi punea în valoare ochii turcoaz. Machiajul veni să completeze această metamorfoză: o umbră verde pe pleoape, ruj pe buze de culoarea cireșelor și la urmă, o pereche de gene false care dădeau ochilor o strălucire misterioasă.

Încălță pantofii de satin negru. În momentul în care își punea cerceii, bătu cineva la ușă.

– Intră! strigă ea.

Intră Rod, magnific în costumul lui negru cu croială impecabilă. El lăsă să-i scape un fluierat de admirație.

– Superstarul în întreaga sa splendoare, murmură el.

Îi întinse o cutiuță pe care ea o luă fără să tremure. Caseta conținea un lanț de aur ornat cu un pandantiv în formă de trifoi cu patru foi. Ea fixă cu atenție talismanul pe care i-l agăță chiar el la gât. În fața oglinzii, mângâie pandantivul minuscul.

– Mulțumesc, spuse ea cu un zâmbet în care încerca să-și pună toată dragostea din suflet.

El păru să înțeleagă mesajul.

– Noroc, făcu el cu o voce răgușită. Ești gata?

Ea încuviință și-și luă chitara. El nu-i propuse să i-o ducă. Nimeni nu atingea această chitară, nici chiar Rodney.

Așteptă în culise să fie anunțată, cu inima strânsă de trac, senzație neplăcută care se risipea ca prin farmec imediat ce începea să cânte. În public, așezați în jurul unei mese rotunde, îi zări pe domnul Powers, Joyce, Justin, Andreea și Rodney, care fusese autorizat în mod excepțional să nu se culce încă. Rod nu întârzie să li se alăture.

– Am o surpriză pentru voi, spunea directorul orchestrei. O artistă care ar vrea să vă prezinte două noi cântece. Pretinde din partea voastră o reacție sinceră. Iată… Faydna!

Intră în scenă într-un ropot de aplauze, salută zâmbind și se așează pe taburet. O dată tăcerea instalată în sală, intonă primul cântec.

„Totul a mers atât de prost în ultimul timp,

Lucrurile se vor aranja de la sine?“.

Primirea călduroasă a publicului o stimulă pe Sandy. Inspiră adânc și atacă următorul cântec

„Am înțeles doar fața bărbatului cu ochii smălțuiți în auriu, cu gura fermă, ale cărei sărutări erau o comoară mai prețioasă ca cele mai pure diamante

Când voi vedea capătul tunelului?

Visurile nu-mi sunt decât himere

Am cântat fericirea eternă

Dar nu mi-a rămas decât un gust amar“.

Cuvintele și muzica făceau să țâșnească din inimă. Vocea i se ridica vibrantă, vie. Cântă ultimele versuri într-un murmur, aproape un suspin.

„Am cântat fericirea eternă

Dar nu mi-a rămas decât un gust amar“.

S-ar fi putut auzi zburând o muscă. Publicul părea împietrit de emoție și brusc, primul moment de

surpriză trecut, izbucniră aplauzele și strigătele de „bravo“. Era cel mai bun cântec pe care îl scrisese vreodată.

Cântă ultimul cântec, vesel și antrenant. Oamenii începură să fredoneze refrenul în cor. Când părăsi taburetul, fu bisată, dar se înclină zâmbind și se duse la masa familială.

– Magnific, Sandy! exclamă domnul Powers. Bravo! Mai ales pentru cel de-al doilea cântec.

– Oh! Sentimentalisme, ar fi spus bunica mea, replică Sandy.

– Nu cred, interveni Andreea cu o voce seacă. Eu sunt autoarea cuvintelor. Mi-a furat textul!

Se întoarseră toți spre ea. Ochii săi verzi scânteiau de furie. Mută de uimire, Sandy o privea fix. Joyce vru să vorbească, dar Justin o opri.

– Să plecăm, ordonă Rod după un moment.

Când ieșeau, clienții o aplaudară din nou pe Sandy. Ea le zâmbi, dar era lividă sub fard.

– Mă duc să-l culc pe Rodney, anunță ea calm când se aflau pe culoar.

– Ce o să facă Andreea? întrebă Rodney în timp ce maică-sa îl dezbrăca.

– Nimic. Nu te mai gândi. Este o idioată.

– Da.

El își puse pijamaua și se spălă pe dinți.

– Preferi un cântec sau o poveste?

– O poveste, răspunse copilul, somnoros.

Nu întârzie să adoarmă. Măcar de s-ar putea culca și ea fără să se mai trezească niciodată! Dar avea o bătălie crâncenă de dus. Luându-și inima în dinți se duse în salon.

Joyce o servi cu o ceașcă de cafea. Andreea se afla la locul ei obișnuit, în fotoliul de lângă canapea. Joyce și Justin se instalară în fața mesei, în timp ce domnul Powers și Rod ocupau canapeaua. Un adevărat tribunal al inchiziției! se gândi Sandy cu ironie. Dar avea inima grea.

Andreea îi întinse lui Rod un carnet luxos legat, dotat cu o broască. Jurnalul ei.

– Uite, am scris exact aceleași versuri acum câteva săptămâni. Nu înțeleg cum a putut să le vadă. Nu-mi închid jurnalul cu cheia, dar acesta nu părăsește niciodată camera mea.

Rând pe rând, Rod, Joyce și Justin parcurseră carnetul. Domnul Powers i-l dădu Andreei fără să-l citească. Doar acuzata nu avea dreptul să primească piesa incriminatorie, se gândi Sandy.

– Vedeți? strigă Andreea.

Rod fixa fața impasibilă a lui Sandy. Ea părea total indiferentă la cele ce se petreceau.

– Nu știu cum a intrat acest poem în jurnalul tău, dar sunt convins că Sandy nu l-a copiat, declară el pe un ton echivoc.

– L-am scris acum câteva săptămâni, protestă Andreea.

– Este totuși bizar că aceste versuri sunt singurele pe care le-ai scris vreodată, remarcă Joyce.

Andreea se întoarse spre Sandy.

– Mi-ai copiat poemul!

– Sigur că nu. Habar n-aveam de existența jurnalului tău până în seara aceasta.

– L-am luat la piscină săptămâna trecută.

Sandy nu simțea decât milă pentru tânăra a cărei siguranță era înlocuită treptat de spaimă.

– Sandy nu este o mincinoasă, afirmă Rod.

– Este doar cuvântul ei contra cuvântului meu!

La aceste cuvinte, Sandy simți că se înfurie. Ce tupeu! Nu numai că această tânără răsfățată îi pălmuise fiul de două ori, dar, în plus avusese obrăznicia să primească scuzele lui fără să clipească.

– Cred c-ar fi mai bine să uităm acest mic incident, spuse Rod.

– Da, bâigui Andreea cu lacrimi în ochi. Oricum mi-este egal.

Deschise jurnalul, rupse pagina în bucățele și le aruncă în scrumieră. Sandy era scandalizată. Să uite

acest incident! Ah, nu! Această mincinoasă îi lovise copilul. Nu se va mulțumi cu această parodie de justiție. Sări din fotoliul ei, se repezi la Andreea și-i dădu o palmă cu toată puterea.

– Ce te-a apucat? Rod o prinse de încheietura mâinii.

Ea se zbătu să se degajeze dar el o ținu bine și o obligă să se așeze lângă tatăl lui.

– Calm! Înnebunești, sau ce?

Sandy o străfulgeră pe Andreea cu privirea.

– Ea este cea care mi-a luat carnetul și a copiat poemul. Rodney a văzut-o. A încercat s-o împiedice și ea l-a pălmuit.

Din camera copilului se auzi un strigăt. O chema pe maică-sa, speriat fără îndoială de zgomot.

– Du-te, îi ordonă Rod.

Cu aerul cât putea de demn, Sandy părăsi salonul și intră în camera fiului ei. Acesta plângea. Îl legănă și-i cântă unul dintre cântecele lui preferate.

– Vă certați? întrebă el suspinând.

– Mama și-a pierdut sângele rece… Și o regret.

– Ce ai făcut? Doar nu l-ai pălmuit pe tata? întrebă el neliniștit.

– Nu, dragul meu, am pălmuit-o pe Andreea. Aveai dreptate. Într-adevăr ea mi-a luat carnetul. Și tata s-a înfuriat. M-a făcut să mă așez în colțul canapelei. Știi?

Eu fac la fel ca tine când faci o prostie. Oamenii care-și pierd sângele rece merită să fie puși la colț. Înțelegi?

– Da… dar și tata merita.

Izbucni în râs, foarte amuzat de această idee.

– Ei bine, da, este adevărat.

Îl sărută pe frunte și-l înveli. Apoi ieși în vârful picioarelor.

Rod o însoțise pe Andreea în camera ei. Îl întâlni pe taică-său pe culoar.

– Spune-i fetei ăleia că-i dau o oră să-și facă valiza, spuse domnul Powers. Nu voi mai tolera prezența ei sub acoperișul meu nici o noapte în plus.

– Ești cumsecade, tată. Eu i-am dat o jumătate de oră.

Domnul Powers zâmbi.

– Privighetoarea noastră are gheare, nu-i așa?

– Vorbești de privighetoare! Este o adevărată pisică sălbatică! ripostă Rod cu o nuanță de mândrie.

Sandy, care ieșea în același moment din camera lui Rodney, nu realiză nuanța. Turbată de furie, îl fixă pe fostul soț, apoi se duse să se refugieze în grădină.

Pisică sălbatică! Iată deci ce credea despre ea!

– Sandy! se auzi vocea lui Rod în spatele ei.

Ea păru indiferentă. Nu suferi decât dacă vrei își spuse ea.

– Plec mâine, spuse ea cât putea de calmă.

– Andreea pleacă în seara aceasta. Nu am invitat-o decât fiindcă mi-a cerut-o tatăl ei, să știi. Nu aveam nici un fel de prietenie pentru ea.

– Mulțumesc că m-ai apărat.

– Știu bine că nu ești o hoață.

Ea avea un aer atât de fragil și vulnerabil totodată. O iubea. Întotdeauna o iubise. Dar înțelegea că nu-i va aparține niciodată, chiar cu câteva zile smulse ici și colo. Refuzase aranjamentul pe care i-l propunea. Pentru el, nu fusese decât un vis, un paradis la care un simplu muritor nu avea dreptul.

– Vrei un pahar de vin sau o ciocolată caldă înainte de a te culca? întrebă el.

– Nu. Nu am nevoie e nimic.

– Știu, spuse el trist. Din partea mea nu aștepți niciodată nimic. Multă vreme am crezut că mă folosiseși pentru a debuta în carieră, dar mă înșelam. Îmi pare rău, Sandy.

Și se îndepărtă în noapte.

Capitolul 11

Sandy privea ploaia care cădea încet peste dale. Deși trează de o bună bucată de timp, n-avea chef să-și părăsească patul călduț. Valizele o așteptau lângă ușă, gata să fie încărcate în Mercedesul lui Joyce. Sacoșa de călătorie era încă deschisă. Își va pune acolo trusa de toaletă.

Rod se întorsese în camera lui după plimbarea nocturnă? Nu-l auzise. Totuși, somnul ei fusese ușor. În timpul nopții fusese străbătută de emoții contradictorii. Și acum era cuprinsă de desperare.

Se ridică din pat și se întinse. Exact ca o pisică sălbatică, se gândi ea, cu un zâmbet amar.

Mă rog, se putea și mai rău. Puteai să fii mincinoasă și hoață. Nu simțea decât milă pentru Andreea. Acest incident îi dăduse poate o lecție de care își va reaminti toată viața.

Iar ea, învățase ceva? Da. Înțelegea acum că greșise că nu-și mărturisise niciodată emoțiile, sentimentele. De ce era atât de secretă? Își stricase viața din cauză că nu știa să iasă din carapacea ei…

Se îmbrăcă și-și aranjă sacoșa de călătorie. Ultimele lucruri. Închiderea fermoarului părea să marcheze sfârșitul unei epoci. Nu suferi decât dacă vrei… Baliverne! Dragostea îți face rău – te face prea vulnerabil. Dar durerea pe care o provoacă este compensată de momentele de fericire.

Rod se afla deja în sufragerie, cufundat în ziar. Ea își luă o ceașcă de cafea.

– Bună! spuse ea pe un ton vesel.

Rod puse ziarul jos.

– Ești foarte veselă în această dimineață. Trebuie să fii mulțumită că te întorci acasă.

– Oh! Nu voi rămâne multă vreme. În curând trebuie să înregistrez la New York viitorul meu disc.

– Apartamentul este gol. Poți locui acolo, dacă vrei.

– Nu l-ai vândut?

– Nu.

Ea ezită un moment.

– Acccept. Urăsc hotelurile.

– O să-ți dau o cheie… Uite-l pe tata… Bună dimineața. Ne-am sculat toți cu noaptea în cap!

– Da, vine și Joyce… Ești fermecătoare, Sandy, spuse domnul Powers sărutând-o. Dacă am comanda ouă cu șuncă? Mi-e o foame de lup.

Când apăru Joyce, tatăl ei îi sugeră să-l invite și pe Justin să mănânce cu ei.

– Mă duc să-l scol pe Rodney, anunță Sandy

Copilul s-ar supăra dacă ar rata ultimul mic dejun cu ea. Patul lui era gol. Se uită în baie, în camera lui Rod și într-a sa. Nimeni. Tulburată, cercetă și biroul. Nici un semn al băiețelului. Se întoarse în camera lui. Pijamaua îi era aruncată morman pe un scaun. Blugii și bascheții dispăruseră.

– Rodney nu este în camera lui! S-a îmbrăcat și a plecat, strigă ea întorcându-se în sufragerie. Aseară, a crezut că ne certăm.

În fața figurii ei îngrozite, Rod se ridică și o strânse în brațe.

– Calmează-te. O să-l găsim. S-a dus doar să se plimbe.

Justin sosi în același moment. Preluând conducerea operațiilor, domnul Powers îi împărți în două echipe. El va rămâne acolo pentru a coordona cercetările. Sandy vru să anunțe poliția, dar el refuză. Trebuia mai întâi să caute la ei. Scotociră hotelul, grădina, piscina. În zadar.

– Sandy, îi spuse Rod luându-i mâna, o să-l găsim, îți promit.

– Bine, să recapitulăm, făcu domnul Powers. Unde s-a plimbat de când a sosit la High Falls?

Trecură în revistă locurile unde umbla băiatul.

– Sunt două soluții: lacul și muntele. Trebuie să explorăm aceste două piste.

Domnul Powers îi trimise pe Joyce și Justin la lac, iar pe Rod și pe Sandy pe cărarea spre munte. Porniră la drum. Ploaia nopții se transformase într-o burniță fină. Soarele străpungea timid norii.

Rod ceru surorii sale și lui Justin să se întoarcă la hotel dacă nu vor găsi nimic după două ore. La fel vor face el și Sandy.

Când ajunseră la drumeagul ce ducea la cabană, Rod se opri, cu sprâncenele încrețite.

– Vezi ceva? îl întrebă neliniștită Sandy.

Rod se lăsă în jos pentru a studia pământul. Găsi o mică amprentă. O urmă de încălțăminte?

– Am o intuiție spuse el. Hai la cabană să verificăm

De-abia răsuflând, Sandy se luă după el. Îl găsiră pe Rodney dormind pe bancă, ghemuit în sacul de dormit. Când îi auzi pe părinții săi intrând, deschise ochii și se ridică.

– Nu vreau să mă întorc! declară el cu tărie. Vreau să trăiesc singur!

Sandy izbucni în lacrimi. Rod o luă în brațe.

– Vezi ce necazuri îi provoci mamei tale? Meriți o bătaie!

– Să ne întoarcem repede la hotel să-l liniștim pe bunicul tău, spuse Sandy cu o voce tremurătoare.

Întoarcerea se efectuă în tăcere. Pe drumul spre lac, Rod fluieră strident de răsună toată valea. Joyce îi va recunoaște semnalul.

Domnul Powers îi primi ușurat. Îi zâmbi larg nepotului său.

– Ți-am păstrat micul dejun. Vino repede să mănânci.

– Nu sunt sigur că merită, declară Rod.

Bătrânul domn se scărpină în cap, gânditor.

– Chiar și un condamnat are dreptul la o masă. În plus, totul este bine când se termină cu bine, nu?

Rodney își ascunse capul în fusta mamei lui.

– Mă ierți, mamă? N-o să mai fac, îți jur.

Începu să plângă.

– Nu vreau să pleci. Vreau să fim o familie!

Câns sosiră Joyce și Justin, înlănțuiți drăgăstos, calmul revenise.

– Bine, este timpul să pornesc la drum, făcu Sandy o oră mai târziu.

Bărbații încărcară valizele în mașină. Sunase ora despărțirii. Sandy îl îmbrățișă pe Rodney și-l sărută pe domnul Powers. Apoi se întoarse spre Rod, impasibilă. Se pregătise pentru acest moment. Îi va spune pur și simplu la revedere, fără tristețe. Dar când întâlni ochii smălțuiți în auriu, totul i se încețoșă în cap. Ce proastă! Îi va rămâne totuși Rodney, muzica și amintirile ei. Va ști că acest bărbat minunat simțise pentru ea o dorință de nestăpânit. Și ea îl iubise.

Nici unul dintre cuvintele pe care le pregătise nu reuși să-i iasă din gură. Stătea acolo, brusc neputincioasă, incapabilă să vorbească, incapabilă să plece.

– Fiule, dacă o lași să plece de această dată, nu ești decât un imbecil, declară domnul Powers.

Două mâini de oțel o prinseră pe Sandy de umeri.

– Vrei să pleci, Sandy? întrebă Rod cu o voce schimbată de emoție. Răspunde-mi… Vreau să rămâi. Mai mult decât orice pe lume, vreau să rămâi.

Vocea lui avea accente de desperare. Ea clătină încet din cap, cu privirea plină de dragoste. El tremură și o strânse cu putere la piept.

Ochii lui Rodney se măriră.

– Vom fi o familie? șopti el de parcă îi era teamă să creadă.

– Da, răspunse Rod cu hotărâre.

Fața lui exprima o mândrie imensă. Își șterse fără rușine câteva lacrimi.

– Da, suntem o adevărată familie, reluă el râzând.

Copilul alergă să se arunce în brațele părinților săi, reuniți până la urmă. Domnul Powers își limpezi vocea.

– Vino, Rodney, să mergem să spunem celorlalți că mama ta nu mai pleacă. După aceea, vom merge să ne plimbăm… Probabil până la prânz, adăugă el cu o scânteiere de fericire în ochi.

Bătrânul și copilul dispărură pe culoar.

– Chiar crezi că vom fi o familie?

– Fără nici o îndoială, afirmă domnul Powers.

Odată închisă ușa de la camera sa, Rod o lăsă pe Sandy.

– O să vorbim, anunță el în fața aerului surprins al însoțitoarei sale. Altădată, m-am servit de dorința ca să te prind în capcană. Nu voi mai începe… Sandy, vrei să rămânem împreună, s-o luăm de la capăt?

Ea încuviință din cap, fără un cuvânt, și el zâmbi.

– De această dată nu te vei mai putea eschiva de la o explicație, să știi.

– Ce înțelegi exact prin „m-am servit de dorință"?

Îl fixa, cuprinsă de o speranță neașteptată.

– Când ne-am întâlnit, păreai că fugi de mine. Singurul mod de a te ține era să-ți trezesc senzualitatea. Am făcut-o intenționat, știind că astfel ți-aș stârni pasiunea. Printre altele m-am asigurat să-ți fac un copil în primul an al căsătoriei. Vroiam să te leg de mine prin toate mijloacele posibile. Pasiune. Căsătorie. Un copil.

– În noaptea în care te-am părăsit, ai spus că dorința a servit drept capcană și tu ai fost cel prins în ea.

– De asta ai plecat?

– Printre altele. Nu vedeam nici un viitor pentru noi. În acea zi, îmi vândusem primul cântec. Cariera mea demara. De ce mi-ai purtat pică?

– Am fost prost. Erai foarte excitată de succesul tău și singura mea reacție a fost să-ți vorbesc despre o cină amărâtă, care nu avea nici o importanță… Credeam că mă vei iubi o dată ce vom fi făcut dragoste… Dar mi-am dat repede seama că nu făcusem decât să cad în cursă. Eram mai îndrăgostit de tine ca niciodată.

Ea se cuibări în brațele lui.

– Te-am iubit din prima secundă. Această dragoste mă speria și m-am servit de muzica mea ca de o pavăză. Puteam cânta dragostea, dar nu eram în stare să vorbesc despre ea.

– Am înțeles prea târziu. Îți proclamai dragostea în fiecare din cântecele tale, nu-i așa?

Ea încuviință timid din cap.

– Spuneai că un acord nu este suficient să facă o melodie. Dar în inima mea este o întreagă simfonie de dragoste. Și compozitorul acestei simfonii ești tu. Muzicianul capabil se interpreteze armoniile tot tu ești… Lasă-mă să trăiesc cu tine și să te iubesc, Sandy.

– Da, dragul meu, da, murmură ea.

Aveau de luat numeroase decizii, dar asta se va întâmpla mai târziu. Pentru moment, nu conta decât faptul că erau împreună, că se iubeau, că un viitor minunat se afla în fața lor.

Dădură curs liber pasiunii. El își mângâie minunata lui privighetoare care jură să nu mai zboare de lângă el.

– Îți amintești acel cântec pe care l-am scris despre munții inimii mele? Munții unde-mi găseam paradisul, fericirea. Erai tu. Tu ești muntele meu.

El gemu și o duse pe pat. Trup lângă trup, inimă lângă inimă. Atinseră culmea muntelui unde, împreună, își uniră muzica într-o simfonie de dragoste și plăcere.

Sfârșit